

ДЕЙВИД МОРФЕУ

**ШПИОНИНЪТ,
КОЙТО ДОЙДЕ НА КОЛЕДА**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЕЙВИД МОРЕЛ
ШПИОНИНЪТ, КОЙТО ДОЙДЕ
НА КОЛЕДА

Превод: Иван Атанасов

chitanka.info

В коледната нощ по празнично украсените улици на Санта Фе трима мъже с радиостанции и скрито под яketата оръжие си проправят път сред тълпата празнуващи хора. Човекът, когото преследват, е агент Пол Каган. Той трескаво търси къде да се скрие, защото трябва да спаси не само собствения си живот, но и този на бебето, което носи под шубата.

Преследвачите са членове на руската мафия и Каган много добре познава жестокостта им, защото допреди броени часове самият той е бил един от тях. Тази вечер обаче всичко се е променило. Заслужил репутацията си на един от най-безмилостните наемници на руската мафия, Каган излиза от прикритие и убива един от другарите си. Той взема бебето, което е трябвало да отвлекат, и побягва.

Без връзка със специалните служби и с прострелна рана в ръката, Пол съзира, че спасителният изход е почти невъзможен. Но на Коледа стават чудеса. Може би цъфналата коледна роза в двора на една от къщите в покрайнините на града е знак, че тук шпионинът ще намери помощ...

*В мразовитата зимна нощ
разцъфна цвете —
роза, дарена ни от Дева Мария,*

—
*Младенеца,
който разпръсна тъмната,
прогони скръбта
и ни спаси от смърт и грях.*

Парафра
за на
„Коледната
роза“, немски
химн от XV в.

*През Средновековието по време на съвети,
на които се обсъждали поверителни въпроси, на
тавана бил окачван стрък роза и участниците се
заклевали под него да не разкриват пред никого
дискутираните теми. Това асоцииране на розата
със секретността води началото си от един
гръцки мит, в който богът на любовта дал роза
на бога на мълчанието, подкупвайки го да запази
в тайна греховете на другите богове. До ден-
днешен розата остава символ на шпионската
професия.*

От „Кеймбриджката
енциклопедия на
шпионажа“

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на жителите в района на Кениън Роуд в Санта Фе, който включва „Асейкиа Мадре“, „Коралес“, „Камино дел Монте Сол“ и съседните им улици. Всяка Бъдни вечер те превръщат квартала си във вълшебна приказка, която привлича посетители от цял свят. Тяхното трудолюбие, ведро настроение и празнична гостоприемност са високо ценени. Американската асоциация по планиране съвсем заслужено включи Кениън Роуд в списъка с десетте най-красиви улици на Съединените щати.

Освен това съм задължен на следните хора:

Мери Кей Андрюс, чийто прекрасен роман „Синя Коледа“ стана причина за разговор, в който тя предложи да напиша коледна книга за шпионин;

К. Дж. Лайънс, вълнуващ романист („Линиите на живота“) и специалист по първа помощ за деца, който ми разказа за заместителите на бебешка храна и други подробности около грижата за пеленачетата, които бяха полезни на моя главен герой;

Роджър Купър, Питър Костанзо, Джорджина Левит, Аманда Фербър и чудесните хора от Вангард Прес/Персеус Букс;

Редактора ми Стив Сафъл; рекламиания ми агент Сари Морел и моя интернет гид Нанси Каланта; както и Джейн Дистел, Мириам Годерич и останалите добри хора в „Дистел и Годерич Литеръри Мениджмънт“. Всички тези хора осветиха пътя ми.

Дейвид Морел

ПЪРВА ЧАСТ

ГРАДЪТ НА СВЕТАТА ВЯРА

Коледните певци пееха:

Случи се в ясната нощ...

Само че още не беше нощ и небето изобщо не беше ясно. Снегът се сипеше тихо, приличаше на студен прах, който отразяваше разноцветните лампи, накичени по кирпичените стради от другата страна на кръстовището. Дори светофарите сякаш светеха празнично.

— Каква прекрасна Бъдни вечер! — възклика възторжено някаква жена от тълпата, изпълваща „Аламеда“. Испанското наименование на тази улица произлизаше от тополите, които растели от двете ѝ страни преди години, когато все още е била само алея. Въпреки че на тяхно място отдавна имаше канадски тополи, улицата си бе останала тясна и тротоарите ѝ едва поемаха множеството, което се стичаше по нея от месата в катедралата „Свети Франциск“ и от изложбата на ледени скулптури на озеленения с дървета площад на Санта Фе, наречен Плаза, който съществуваше вече четиристотин години.

— Смяташ, че светлините на Плаза са нещо особено! — възклика спътничката ѝ. — Почакай да видиш Кениън Роуд. Километър и половина с коледна украса. Няма да съжаляваш, че дойде тук за празниците. От цял свят пристигат хора, за да видят Санта Фе по Коледа. Знаеш какво означава името му, нали? Санта Фе?

— В хотела чух някой да го нарича Необикновения град.

— Това е просто прозвището му. Санта Фе е основан от испанците. Името му означава Светата вяра. Идеално му пасва за това време на годината.

Мир на земята, доброжелателство между хората...

На мъжа с черното скиорско яке, който вървеше сред тълпата, изобщо не му пукаше за мира и доброжелателството. Беше четиридесет и пет годишен, но в резултат на трудния си живот изглеждаше по-възрастен. Беше широкоплещест, със сбръчкано лице и гледаше съсредоточено пред себе си като ловец, и за него предметите от двете му страни бяха само неясни фигури. До ушите му достигаха приглушени звуци. Коледните песни, камбанният звън, възклицанията на възхита пред празничната украса — всичко това не съществуваше за него, тъй като се бе концентрирал единствено върху жертвата си, от която го деляха петнадесетина души.

Мъжът, когото преследваше, носеше тъмносиня шуба и въпреки силния снеговалеж, качулката му беше свалена и на главата му се бе образувал тънък слой скреж. Преследвачът знаеше защо той не слага качулка. Бягащият мъж не можеше да си позволи тя да му пречи да вижда добре около себе си. В отчаянието си да намери път за бягство той гледаше по различен от преследвача си начин — не бе съсредоточил погледа си напред, а напрегнато се опитваше да забележи всичко наоколо.

Убиецът бе мушнал ръце в джобовете на якето си. Отвътре те бяха срязани, за да може лесно да стига до двата пистолета, пъхнати в колана на панталона му. И двата бяха със заглушители. Единият беше десетмилиметров глок, предпочтен заради огнестрелната му мощ и защото нарезите в цевта му заличаваха браздите по изстреляните с него куршуми. Така криминолозите не можеха да свържат куршумите с определен пистолет.

Обаче ако всичко вървеше по план, нямаше да има нужда от помощта на глока. Вместо това щеше да избере втория пистолет — двадесет и два калибра берета — заради неговия финес. Дори и без заглушител, малокалиреното оръжие издаваше слаб шум. А със заглушител и инфразвуковите си муниции, изработени специално за надморската височина от две хиляди метра на Санта Фе, беретата беше възможно най-безшумният пистолет. И — нещо също толкова важно — по-слабата му огнева мощ означаваше, че изстреляният куршум

няма да провали мисията, като премине през жертвата и нареди ценния предмет, скрит под шубата ѝ.

...да чуем песента на ангелите...

Светофарът на кръстовището светна червено. Тъй като снегът продължаваше да вали, тълпата се скуччи, образувайки пътна преграда, която попречи на преследвача да се приближи до мишената си.

Внезапно от слушалката, скрита под черната му скиорска шапка, се разнесе мъжки глас:

— Мелхиор! Докладвай! — заповяда гласът. Името на преследвача беше Андрей. Неговият работодател — бивш следовател от КГБ — му беше измислил псевдонима Мелхиор, за да подсигури радиокомуникациите на екипа, в случай че някой неприятел подслушва тяхната честота. На пръв поглед безсмисленият избор беше озадачил Андрей, но после разбра, че според легендата Мелхиор бе единият от тримата мъдреци, които последвали Витлеемската звезда и открили Младенеца.

Микрофонът беше скрит под закачените за ципа на якето му билетчета за ски лифта, които бяха нещо обичайно в този планински курорт. За да не привлече внимание, докато отговаря, Андрей извади мобилен телефон от джоба на панталоните си и се престори, че говори по него. Въпреки руския му произход, американският му акцент бе доста убедителен.

Той натисна бутона на микрофона, за да предаде съобщението си.

— Здравей, чичо Хари. Току-що минах по улица „Аламеда“. Сега съм на ъгъла на „Пасео де Пералта“. — На испански това означаваше „пешеходната алея на Пералта“, а улицата беше кръстена на основателя на Санта Фе и губернатор на града в началото на XVII век. — Кениън Роуд е на отсрещната страна. Ще взема пакета и ще бъда у вас след двадесет минути.

— Знаеш ли къде е пакетът? — попита ядосано човекът отсреща, като не се стараеше да прикрие руския си акцент, нито нетърпението си.

— Точно пред мен — отвърна Андрей, преструвайки се, че говори по телефона. — Коледната украса е невероятна.

— Нашите клиенти ще пристигнат тук всеки момент. Донеси го!

— Веднага щом моите приятели ме настигнат.

— Валтасар! Гаспар! Докладвайте! — заповядала гласът.

Необичайните псевдоними бяха имената на другите двама мъдреци от легендата за Рождество Христово.

— Почти стигнахме — обади се в слушалката на Андрей друг задъхан глас с акцент. — Като вземеш пакета, ние ще блокираме всеки, който се изпречи на пътя ти.

— Добре. Утре ще гледаме футболния мач — каза Андрей в микрофона. — До скоро, чично Хари.

Той носеше тънки кожени ръкавици на стрелец, които почти не предпазваха ръцете му от студа. Когато светофарът светна зелено, преследвачът пъхна телефона обратно в джоба на панталона си и мушна ръце в джобовете на подплатеното си с кожа яке, за да стопли пръстите си.

Тълпата пресече улицата, като продължи да закрива мишената — висок около метър и осемдесет мъж, който беше слаб, но изненадващо силен — нещо, в което Андрей се бе уверен лично по време на мисииите, които бяха изпълнявали заедно.

Както и от случилото се преди петнадесет минути.

Тъмна, средно дълга коса. Грубовати, но въпреки това, приятни черти, които очевидците трудно можеха да опишат по друг начин. Тридесет и няколко годишен.

Сега Андрей си даде сметка, че с това се изчерпваше всичко, което знаеше за този мъж, и се ядоса още повече. До тази вечер беше вярвал, че той и жертвата му са от един и същи лагер, дори нещо повече — че са приятели.

Ти беше единственият човек, на когото имах доверие, Пътър. Колко още лъжи си изрекъл? Аз гарантирах за теб. Казах на пахана^[1], че може да разчита на теб. Ако не върна това, което ти открадна от него, той ще ме убие.

Мъжът стигна до отсрещната страна на улицата, зави надясно и мина покрай звезда от лампички, закачена пред огромната витрина на една художествена галерия. Андрей се промъкна малко по-близо — сега го деляха само тринадесетина души, — като избягваше да прави

резки движения или да привлече внимание и с това да накара жертвата да погледне назад. Въпреки че мъжът продължаваше да върви стабилно, Андрей знаеше, че лявата му ръка е ранена, защото висеше някак отпусната до тялото му. Спускащият се мрак и множеството стъпки скриваха кървавите следи, които оставяше по снега.

„Скоро ще се умориш“ — помисли си Андрей, изненадан, че мъжът все още не е изтощен.

Изведнъж той се сепна от червените и сини светлини, които проблеснаха пред него. Независимо от празничната украса наоколо, бе невъзможно да ги събърка с коледни лампички. Отразени от сипещия се сняг, светлините идваха от покривите на две полицейски коли, които блокираха достъпа до Кениън Роуд. На белите им врати с големи червени букви пишеше: ПОЛИЦИЯ САНТА ФЕ.

Той изопна рамене.

„Дали търсят нас? Дали са открили труповете?“

Двама яки полицаи, облечени в дебели шуби, стояха пред колите и потрепваха с крака в опит да се стоплят. Сковани от студа, те вдигаха бавно лява ръка и правеха знак на колите, идващи от „Пасео де Пералта“, като предупреждаваха шофьорите да продължават напред и да не влизат в Кениън Роуд.

Една жена каза загрижено:

— Защо ли е тук полицията? Сигурно се е случило нещо. Може би ще е най-добре да стоим настрана.

— Няма нищо страшно — увери я нейният спътник. — Полицията всяка година блокира Кениън Роуд. На Бъдни вечер колите нямат право да минават оттам. Разрешено е само за пешеходци.

Андрей видя как Пътър заобиколи полицейските коли и се смеси с празничната тълпа на Кениън Роуд, като гледаше полицайте да не го забележат. Явно отегчени, те не му обърнаха никакво внимание.

Да, само контролират движението — реши Андрей. — Положението скоро ще се промени, но дотогава ще съм получил това, което искам, и ще съм далече оттук.

Почуди се защо Пътър не бе изтичал при полицайите за помощ, но след минута размисъл разбра.

Копелето знае, че нищо няма да ни спре да си върнем откраднатото. С пистолети в кобурите, тези две ченгета няма да имат шанс, ако ги нападнем.

Като погледна напред, забеляза, че тълпата ставаше още по-гъста, защото улицата се стесняваше. Санта Фе бе малък град с около 70 000 жители. Преди да му възложат задачата, Андрей бе проучил централната зона и знаеше, че Кениън Роуд има малко пресечки. Улицата му напомняше на фуния.

Сега всичко ще се случи бързо — помисли си той. — Ще те пипна, приятел. Който и да си ти.

Полезрението на Андрей се стесни още повече, фокусирайки се почти изцяло върху гърба на Пътър, където възнамеряваше да забие куршума си. Като се престори, че се възхища на коледната украса, той подмина примигващите светлини на полицейските коли и влезе в зоната, където смяташе да извърши убийството.

Напрегнал всичките си сетива, мъжът, наречен Пътър, виждаше много ясно всичко около себе си.

От двете страни на Кениън Роуд се издигаха най-вече едноетажни сгради, повечето от които бяха построени в стил пуебло — плоски покриви, заоблени ъгли, гипсова мазилка в землист цвят — и притежаваха особено очарование за туристите. По-голяма част от сградите бяха превърнати в художествени галерии, което превръщаше улицата в едно от най-известните средища на изкуството в Съединените щати.

Тази вечер фасадите бяха озарени от безбройните трептящи светлини на свещите, наричани от местните фаралитос, които бяха наредени край алеите в книжни торби, пълни с пясък. Някои от свещите бяха съборени от невнимателни пешеходци и книжните им торби се бяха подпалили, но повечето бяха невредими и сипещият се сняг не бе угасил мъждукащите им пламъчета.

От двете страни на пътя горяха огньове, известни в Санта Фе като луминариас, които току изпращяваха. Пътър се стряскаше от пукането, защото приличаше на пистолетни изстrelи. Цепениците, които горяха в тези огньове, бяха от борови дървета — така наречените пиньос — и ароматният им пушек напомняше на уханието на тамян.

Нешо много се отнесе — каза си той, опитвайки се да не обръща внимание на болката в ръката си. — Забрави за проклетия пушек! Не се разсейвай! Намери начин да се измъкнеш оттук!

Истинското му име беше Пол Каган, но през годините беше използвал още много имена на различните места, където се бе

озовавал. Тази вечер беше решил да бъде себе си.

Левият джоб на шубата му се бе разпраздал, когато някой го сграбчи по време на бягството му. Спомни си шока, който изпита, когато бръкна за мобилния си телефон и откри, че е изпаднал някъде. Сякаш нещо се преобрърна в него. Без връзка с надзорника си нямаше как да повика помощ.

Каган носеше слушалка с телесен цвят, която бе толкова малка, че бе почти незабележима в мрака. Също толкова миниатюрен микрофон бе скрит в шубата му, но връзката бе прекъсната преди петнадесет минути. Прие, че преследвачите му са превключили на нова честота, за да му попречат да ги подслушва, докато го търсят.

Правейки всичко възможно да се слее с тълпата, той се мъчеше да не пропуска нищо около себе си: коледните певци, премигващите светлинки по фасадите на галериите и дърветата, търговците на картини, които предлагаха димящо какао на минувачите. Отчаяно търсеше път за бягство, но знаеше, че ако преследвачите му го настигнат на някое пусто място, няма да има никакъв шанс да оцелее. Нито той, нито онova, което държеше под шубата си.

Усети, че то се размърда. Обзет от страх, че то може да се задуши, свали ципа надолу, за да му осигури достатъчно въздух. Вероятно издаваше и звуци, но от коледните песни и глъчката наоколо не беше съвсем сигурен. Поради същия този шум никой не можеше да чуе какво крие под шубата си.

Ние сме тримата източни мъдреци...

Да, те наистина са дошли от Изтока — помисли си Каган. В обърканото му положение ухаещият на тамян дим на откритите огньове му напомни за даровете, които тримата влъхви са поднесли на Младенеца: ливан — като на бог, злато — като на цар, и смирна — балсамиращо благоухание, — като на смъртен човек.

Но не искам то да умре — каза си Каган. — Боже, ще направя всичко, за да го предпазя.

* * *

— Пол, имаме нова задача за теб. Как си с руския?

— Добре, сър. Родителите ми се страхуваха да говорят на него, даже и скришом. Ала след разпада на Съветския съюз това внезапно стана единственият език, на който говореха у дома. През годините, в които се криеха, бяха зажаднели да общуват на родния си език. Трябваше да науча руски, за да ги разбирам.

— В досието ти пише, че са избягали в САЩ през хиляда деветстотин седемдесет и шеста.

— Точно така. Били са в състава на съветския отбор по гимнастика, изпратен на летните олимпийски игри в Монреал. Успели да се измъкнат, да се доберат до американското консулство и да помолят за политическо убежище.

— Интересно, защо са избрали Щатите вместо Канада.

— Мисля, че са се опасявали, че канадската зима ще е студена колкото ленинградската.

— Очаквах да ми кажеш, че са се възхищавали на американския начин на живот.

— И това е вярно, сър, особено във Флорида, където са отишли да живеят и никога повече не им беше студено.

— Флорида? Една Коледа бях изпратен на мисия там. При наличието на толкова слънце и пясък въобще не ми се работеше. Значи никога не им е било студено? Предполагам, искаш да кажеш, освен по време на Студената война.

— О, да, сър. Съветският съюз никога не се отказа да търси дезертьори, особено онези, които се бяха превърнали в журналистическа сензация по света. Независимо от новата самоличност, дадена им от Държавния департамент, родителите ми непрекъснато се страхуваха, че ще бъдат открити.

— Истинските им имена са били Ирина и Владимир Козлови, нали?

— Точно така.

— И са се прекръстили на Каган.

— Тъй вярно, сър. Гимнастиката беше тяхната страсть, но скоро си дадоха сметка, че не могат повече да се състезават. Рискът да ги разкрият беше твърде голям. Дори не смееха да отидат да тренират в спортна зала. Знаеха, че няма да устоят да покажат най-доброто от себе си и ако хората видеха какво умеят, слухът щеше да се разнесе и може би да стигне до ушите на неподходящи хора. Родителите ми бяха

прекалено уплашени да поемат подобен риск. Потискането на тяхната дарба обаче сломи духа им. Това беше цената на свободата им.

— Можели ли са да спечелят златни медали?

— Определено. Обаче са избягали заради мен. Интимните връзки между гимнастиците и гимнастичките са били абсолютно забранени, но те някак са намирали време да останат насаме. Може би ако възможностите не са били толкова редки, те е нямало да... Е, както и да е, когато майка ми разбрала, че е бременна, знаела е, че ръководството ще настоява да направи аборт, за да продължи да се състезава. Тя обаче била твърдо решена да задържи бебето.

— Били са още тийнейджъри — бързо са пораснали.

— Толкова ги беше страх, че агенти от КГБ ще ни докопат посред нощ, че ме възпитаха да се съмнявам във всички, да проучвам всичко, като отида някъде, и да се оглеждам за някого, който изглежда подозрителен. Докато растях, смятах, че това е нормалният начин на живот — винаги да пазиш тайна.

— Значи за теб е било напълно естествено да станеш шпионин.

* * *

— Коул повръща — каза мъжът по телефона, като се стараеше да звучи непринудено. — Някакво стомашно неразположение. Опасявам се, че няма да можем да дойдем на празненството... Да, аз също съжалявам. Ужасен начин да прекараши Бъдни вечер... Ще му кажа, благодаря.

Той натисна бутона, после взе чука от плата и разби телефонния апарат на парчета. Точно както бе направил с телефона в кабинета си и с този в спалнята.

В кухнята се разхвърчаха парчета пластмаса.

— Ето — каза мъжът неуверено. Той пусна чука, отвори дамската чанта, която лежеше на плата, извади от нея мобилен телефон и го мушна в джоба на палтото си.

— Това ще оправи всичко. — Пресече кухнята и отвори страничната врата с такъв замах, че вътре се посипа сняг. Докато снежинките се сипеха върху жената, просната на пода, той изхвъркна навън и затръщна вратата след себе си.

Притиснато до кухненския шкаф, момчето бе толкова потресено, че за момент остана безмълвно. Най-накрая успя да извика:

— Мамо? — Сълзите пареха в очите му. — Добре ли си? — Пристъпи към нея. Въпреки че токът на дясната му обувка беше повисок от този на лявата, не можеше да компенсира напълно по-късия му десен крак и то леко накуцваше.

Коленичи до жената и докосна ръката ѝ, усети мокротата на снега, който се бе стопил.

— Ще... — Майка му си пое дълбоко въздух и на мери сили да се изправи до седнало положение. — Ще... се оправя. — Пипна с дясната си ръка бузата си и потръпна от болка. — Ще ми донесеш ли... няколко кубчета лед, скъпи? Сложи ги в кърпата за подсушаване на чиниите.

Движейки се бързо, независимо от куцукането си, момчето грабна кърпата от плата и отиде до двукрилия хладилник. Отвори фризера и бръкна вътре. Пръстите му се сmrъзнаха от ледените кубчета.

Докато майка му с охкане се мъчеше да се изправи, то уви кубчетата в кърпата и забърза към нея.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Винаги ми помагаш. Не знам какво щях да правя без теб. — Жената притисна кърпата с леда до бузата си. Кръвта от устните ѝ изцапа плата.

Отвън се чуваше музика. Приятен мъжки глас пееше „Дядо Коледа пристига“. Цепениците пропукваха в камината във всекидневната. Лампичките блестяха на елхата. Под нея лежаха подаръците, обвити в разноцветна хартия.

— Да се обадя ли в болница? — попита момчето.

— Телефоните са счупени.

— Мога да изляза на улицата и да намеря уличен телефон или да помоля някой съсед.

— Недей. Искам да стоиш близо до мен.

— Но бузата ти...

— Ледът ще ми помогне.

Момчето погледна намръщено към почти празната бутилка уиски на плата.

— Той обеща.

— Да — каза жената, — обеща. — Тя отново погледна въздух.
— Е... — добави, като се изправи, събирайки сили, — няма да му
позволим да съсипе нашата Бъдни вечер. Аз ще... — Жената се
помъчи да измисли нещо. — Знаеш ли какво? Ще направя по чаша
горещо какао.

— Мамо, трябва да седнеш.

— Добре съм. Единственото, от което се нуждая, са няколко
аспирини.

— Нека аз да направя какаото.

Все така притиснала леда до бузата си, тя се вгледа в него.

— Да, наистина не знам какво щях да правя без теб. — Като се
усмихна, бузата отново я заболя и жената пак потръпна. После сведе
очи. — Роклята ми... — По зеления плат се виждаха петна от кръв. —
Не мога да прекарам Бъдни вечер в този вид. По-добре да облека нещо
друго.

Момчето се загледа след нея, докато тя колебливо мина през
всекидневната, после през коридора и влезе в банята отляво.

Започна нова мелодия. Снежният човек Мразко.

Коул влезе с накуцване във всекидневната и впери поглед в
елхата. После се извърна надясно към големия панорамен прозорец и
се загледа в сипещия се сняг.

Очите му бяха пълни със сълзи и виждаше размазано през
очилата. Въпреки това, веднага забеляза стъпките, които баща му бе
оставил в снега, докато бе прекосявал предния двор, за да излезе през
портата. Уличката от другата страна на оградата беше пуста. В
стъклото на прозореца безрадостно се отразяваха светлините на елхата
във всекидневната.

Той обеща — помисли си момчето. — Той обеща!

* * *

Андрей се придвижи по-напред в тълпата, сега ги деляха само
десет души. Снегът продължаваше да вали, замъглявайки светлината
на свещите, които горяха в хартиените си торби по протежение на
улицата, сгъстяващо мрака и му осигуряваше прикритие.

Почти идеално — помисли си той.

От една художествена галерия долетя музика, коледният хор пееше: О, малко градче Витлеем.

В скритата под скиорската му шапка слушалка се разнесе отново познатият глас с руски акцент. Паханът беше ядосан и говореше достатъчно силно, за да му проглуши ушите.

— Трябва да приемем, че Пътър е двоен агент.

Пътър — помисли си с горчивина Андрей. Разбира се, предвид всичко, което се беше случило, това едва ли беше истинското име на мишената.

В гнева си паханът беше спрял да използва кодови названия.

— Кучият му син сигурно е полицай или работи за американското разузнаване. Но ние го накарахме да направи толкова неща за нас, не разбирам защо е чакал този момент, за да направи хода си. Защо точно тази задача?

Може би не е само тази — помисли си Андрей. Той си спомни за провалените мисии и внезапно се зачуди дали вината не е била на Пътър.

Паханът продължи да беснее:

— Поне откри мобилния му телефон. Щом досега не са му се притекли на помощ, сигурно няма как да я повика.

Така е, сега си съвсем сам, приятелю — рече си Андрей. — Още десет крачки и си мой.

— Вината е твоя — изръмжа паханът. — Изкупи я!

Андрей се върна в спомените си към времето, когато преди десет месеца Пътър беше пристигнал в Брайтън Бийч. Новодошлият говореше само руски и се издържаше сам, един бог знае как. Андрей, който винаги се отнасяше с недоверие към външни лица, една нощ го проследи и го видя да обира магазин за алкохол с пистолет в ръка, пребивайки оказал съпротива клиент.

На следващата нощ той ограби двама пияници пред бар в Куинс. А на по-следващата — извърши обир в денонощен минимаркет в Бруклин и удари с пистолета си един от служителите толкова силно, че цялата витрина бе опръскана с кръв.

Андрей докладва видяното на своя пахан и получи заповед да предупреди новодошлия, че не може да прави нищо без разрешение и че паханът иска процент.

Вбесен, Пътър поиска да се срецне с всемогъщия мъж, който нареддаше на всички какво да правят.

- Работя извън квартала. Това не е негова работа.
- Но ще стане, ако полицията те проследи дотук.
- Аз не допускам грешки.
- Радвам се да се запозная с човек, който е перфектен.
- Слушай. Цял живот съм разчитал само на себе си. Не приемам заповеди от никого.
- В такъв случай ще трябва да те убия по нареддане на пахана
- каза сухо Андрей.
- Само опитай.
- Много смешно.
- Говоря сериозно. Пробвай. Няма да позволя на този задник да ми нареджа какво да правя.
- И аз казах така в началото, когато дойдох в Брайтън Бийч. Но също като теб нямах документи за самоличност. За да остана в Съединените щати, трябваше да разчитам на помощта на пахана, а за целта трябваше да правя всичко, което той mi каже.
- Има други руски общности, в които мога да се скрия.
- А в тях има други пахани, които налагат същите закони. Ти си достатъчно смел да mi се опълчиш. Рядко се срещат такива като теб. Затова ти давам един ценен съвет — по-добре направи каквото иска от теб, не ме карай да те убивам. Спести mi неприятностите. Приеми задачите, които ще ti възложи. Ще спечелиш много повече от обирите на магазини за алкохол.
- Дори и като mu дам неговия дял?
- Щом вземе веднъж дяла си и покаже кой е босът, той става великодушен, за да спечели лоялността ти. Иначе защо ще работя за него? И аз не го харесвам, също като теб.

Паханът беше дал няколко малки пробни поръчения на Пътър и бе останал толкова впечатлен от свирепостта му, че беше започнал да му възлага важни задачи като партньор на Андрей. През изминалите шест месеца двамата бяха прекарали дълги часове в различни превозни средства и улици, бяха делили едни и същи мотелски стаи и бяха закусвали повече пъти заедно, отколкото Андрей някога беше закусвал с жена си. В Пътър имаше нещо, което беше направило силно впечатление на Андрей, може би защото решителността и

упоритостта на по-младия мъж му напомняха за самия него, когато беше млад.

В Колумбия, ако не беше ти, Пътър, онзи наркобос щеше да ме убие.

Какво, по дяволите, се случи тази вечер? Никой не се обръща против нас. Виктор е мъртъв заради теб. Изпълнението на задачата е поставено на карта пак заради теб.

По дяволите, аз те поканих у дома си. Запознах те със семейството си. Доверих ти се, въпреки че не се доверявам на никого.

Бъди внимателен — напомни си Андрей. — Не приемай нещата лично. Така се допускат грешки. Аз ще го накажа. Ще му дам да разбере. Но точно сега той е просто една мишена. Не трябва да забравям това или той няма да е единственият наказан. Пътър е без значение. Онова, което е под шубата му — то е от значение.

* * *

Един тийнейджър мушна хартиена торба в клуп, завързан към голям балон. В торбата гореше свещ и балонът полетя нагоре въпреки сипещия се от небето сняг.

Коледните певци пееха: О, чудодейна звезда...

Внезапно едър мъж с шапка на Дядо Коледа се бълсна в лявата ръка на Каган. Болката, която го прониза, беше толкова силна, че той едва се сдържа да не изстене. В първия момент се уплаши, че го нападат, но тромавият мъж се изгуби с тежка стълка в тълпата. Въпреки това, Пол знаеше, че съвсем скоро ще се сблъска с преследвачите си. Усещаше, че се приближават и затягат примката.

Като се стараеше да не издава страхата си, с напрегнати докрай сетива той огледа хората пред себе си и празнично осветените художествени галерии. Снегът се сипеше по голата му глава, той потрепери от студ. Прииска му се да нахлути качулката на шубата, но не посмя да ограничи полезрението си.

Не мога да рискувам да пропусна възможен изход. Трябва да намеря къде да се скрия.

От лявата си страна видя тясна улица, която водеше до скупчени една до друга галерии, около чиито коледни лампички трептяха ореоли

от снежинки. Каган продължи напред. Вдясно забеляза улица, тясна като Кениън Роуд и почти толкова претъпкана с хора, от двете страни на която горяха открити огньове. Усещайки как студът прониква през частично смъкнатия цип на връхната му дреха, той едва не зави по нея.

Нещото, което криеше под щубата си, се размърда.

Не — реши Каган. — Това не е улицата, която търся. Там няма да сме в безопасност. Трябва да намерим друг път.

Ние.

Тежестта на думата го стъписа.

Води ни към съвършената светлина...

Като потръпваше от болката в ръката си, той притисна бебето към гърдите си и го понесе през завесата от сняг.

* * *

— Пол, в досието ти пише, че родителите ти са станали учители по бойни изкуства.

— Намериха заместител на гимнастиката. Накрая получиха черни колани по карате. Като се има предвид страхът им от Съветския съюз, това беше доста полезно умение. Разбира се, никога не вземаха участие в състезания. В този спорт също имаше твърде голяма опасност от публичност.

— Междувременно от Държавния департамент са им купили малка къща на мястото, на което са искали да живеят — в Маями.

— Да, сър. Те се преместиха там, след като изкараха интензивен курс по английски език. Минаха години, но така и не можаха да се освободят напълно от руския си акцент. Затова разговаряха рядко с външни лица. А когато ги питаха откъде са, прибягваха до измислената история, която им бяха съчинили от Държавния департамент, и казваха, че са деца на руски имигранти. Кой знае колко чуждо им е изглеждало всичко, колко объркани и ужасени са били, и всичко това, защото майка ми не е искала руснаците да я принудят да направи аборт. Помислете си — били са само на осемнайсет. Очевидно бе, че не биха могли да си позволят къщата, в която живеехме, затова се преструваха, че са я взели под наем. А когато ги питаха защо са се оженили толкова млади, изкривяваха леко истината и казваха, че майка

ми е забременяла и са ги принудили да се оженят. Естествено бяха се оженили по собствено желание, но като представяха по този начин нещата, хората се чувстваха неловко и спираха да им задават лични въпроси. Родителите ми не са разбирали от нищо друго, освен от гимнастика, затова от Държавния департамент са се постарали да осигурят на баща ми работа в озеленителна компания. Когато съм бил бебе, майка ми е стояла вкъщи през деня и ме е гледала. А нощем ме е гледал баща ми, докато тя е чистела офиси.

— Американската мечта. Пол, в досието ти пише, че са те водили със себе си на уроците по бойни изкуства. Взел си черен колан, когато си станал на петнайсет.

— Вярно е. И аз като родителите ми не се състезавах. Не исках да привличам внимание.

— Добър инстинкт за шпионин. Как те вербуваха?

— От Държавния департамент поддържаха контакт с родителите ми, за да са сигурни, че няма да имат проблеми. Очевидно хората от разузнавателния им отдел са видели потенциал в мен, защото се придържах към измислената история и играех добре ролята, която ми бяха дали.

— Защо родителите ти не са ти разказали същите лъжи, които са разказвали на всички останали? Така никога нямаше да научиш за истинския им произход. И нямаше да си принуден да играеш роли.

— Казаха ми, че се нуждаят от още един чифт очи и уши, които да бдят за евентуална заплаха. Но мисля, че причината беше друга. Мисля, че имаха нужда от някого, с когото да могат да споделят тайните си. Живееха доста самотно. През последната ми година в гимназията един офицер от разузнаването дойде вкъщи и предложи да плати всичките ми разходи, ако се съглася да продължа образоването си в Промишлена академия „Роки Маунтин“ до Форт Колинс, Колорадо. Това беше изключително предложение. Родителите ми не можеха да си позволяят да ме изпратят в колеж. Беше ми обещана работа, след като се дипломирам.

— Офицерът даде ли да се разбере, че това е училище по шпионаж: и че ти предлага да станеш агент?

— Беше повече от красноречив. Той смяташе, че бих могъл да помогна за прекратяването на репресии срещу хора като родителите

ми, които живееха в страх дори и след като бяха дошли в Съединените щати.

— Отлична пропаганда. Впечатлен съм.

— Той беше първокласен вербовчик. Знаеше колко задължен се чувствам на родителите си. В крайна сметка те бяха рискували всичко заради мен. Израснах в дом, изпълнен със страх. Бях закърмен с омраза към руснаците и всички други, които караха хората да се чувстват толкова изплашени, колкото се чувствах аз. Офицерът избра най-добрата тактика. Попита ме дали искам да си им го върна. Попита ме дали искам да направя света едно по-добро място.

— И ти отиде в Промишлена академия „Роки Маунтин“. Бях студент там преди двадесет години. Връхлетяха ме цял куп спомени.

— Той ми обеща, че няма да скучая.

* * *

Момчето стоеше до прозореца на всекидневната и наблюдаваше падащите снежинки. Зад гърба му се понесе мелодията на „Звънете, камбанки“, но вместо да го развесели, както обикновено, песента само засили чувството за празнота, което изпитваше. Когато свали очилата си и избърса очите си, чу стъпки — майка му беше излязла от спалнята и вървеше по коридора към всекидневната. Момчето се обрна и видя, че тя продължаваше да притиска с дясната си ръка кърпата с лед към бузата си.

Сега беше облечена в червена рокля. Платът беше лъскав и гладък на вид. Роклята беше с дълга разкроена пола. Червеното подчертаваше русата ѝ коса и извика в съзнанието му образа на ангела от украсата на коледната елха.

— Много е хубава — рече момчето.

— А ти си мил, както винаги. Накуцвайки, Коул я последва в кухнята. Стоплиха оризово мляко за какаото, защото момчето имаше непоносимост към кравето мляко. Имаше точно колкото да се напълнят две чаши. Майка му пусна няколко бонбона от бяла ружа в димящата течност.

— Виждаш ли, все още можем да си направим парти.

— Няма да му позволя да те нарани отново — закле се Коул.

— Не се притеснявай, няма да ме нарани. — Тя стисна ръката му.
— Няма да му дам друга възможност. Тази вечер ще си съберем багажа и ще се махнем. — Изгледа го изпитателно. — Ще се справиш ли, ще можеш ли да напуснеш баща си?

— Не искам да го виждам повече.

— Това не е най-добрата ни Коледа, а?

— На кой му пука за Коледа?

— Извинявай. — Тя сведе очи към масата и остана мълчалива за няколко секунди. — Ключовете за колата са у него. Ще трябва да вървим пеша.

— Ще се справя.

— Можем да тръгнем още сега, но Кениън Роуд е блокирана и на улицата сигурно има толкова много хора, че няма да успеем да си хванем такси. — Тя погледна към счупения телефон на плата. — А и няма как да си извикаме оттук. Ще отворят Кениън Роуд след десет часа. Тогава ще тръгнем. Ще намерим някъде телефонен автомат. Но ако дотогава снегът не спре, ще има още много хора, които ще искат да си хванат такси. Може да ни се наложи да чакаме дълго време. И понеже е Бъдни вечер, хотелите ще бъдат пълни. Не знам къде бихме могли да пренощуваме. Тя се помъчи да не гледа към по-късия му крак. — Коул, сигурен ли си, че ще се справиш с една дълга разходка?

— Няма да ни бавя. Обещавам.

— Знам, че няма. Ти си най- силният син, за когото една майка би могла да мечтае.

* * *

Сега вече всичко ми е ясно — помисли си Андрей, като си пробиваш път през тълпата. От мишената го деляха осем души.

Маскираните контейнери с гранатомети от ерата на Съветския съюз, които митничарите бяха открили, че се внасят тайно през доковете на Нюарк. Гостите от Близкия изток, които бяха заловени от бреговата охрана, преди да успеят да ги оставят на брега на Лонг Айънд една безлунна нощ.

Повечето операции бяха минали по план. Провалите не следваха никакъв определен модел. А Пътър бе изпълнявал всяка задача с

такъв плам, вършайки каквото му се нареди — независимо колко брутално бе то, — че никой не го бе заподозрял.

Аз поне, със сигурност — помисли си Андрей.

Въпреки че ботушите му с дебели подметки с грайфери бяха непромокаеми, почувства как в тях се просмуква студ. Но това неприятно усещане беше нищо в сравнение с болезненото измръзване от долнокачествените шушони, които бе носил по време на зимните маршове в руската армия.

Нашето подразделение беше Спецназ — помисли си с гордост и горчивина. — Елитно. Заслужавахме по-добро отношение.

Снеговалежът се усили.

Коледните певци пееха: В яслите...

Съсредоточи се — каза си Андрей. — Мисли обективно. Това не е Пътър. Това не е човекът, който предаде приятелството ни и който нямам търпение да накажа. Това е просто една мишена, която трябва да бъде елиминирана.

Приближавайки се още повече до другия мъж, той се приготви да извади изпод скиорското си яке пистолета 22-ри калибръ със заглушител и да го задържи ниско до бедрото си, където беше малко вероятно някой от тълпата да го забележи. Когато се озовеше достатъчно близо, щеше да вдигне ръка и да опре цевта до място зад дясното ухо на Пътър. Изстрелът на малокалибрения пистолет щеше да е толкова тих, не по-шумен от прашенето на огньовете край пътя, че дори най-близкостоящите хора нямаше да му обърнат внимание. Куршумът с мека глава щеше да избухне в черепа на Пътър, раздробявайки се на парчета.

Когато мъжът паднеше на земята, Андрей щеше да се наведе над него, уж да му помогне, а всъщност щеше да грабне пеленачето изпод шубата му. Двамата му съучастници щяха да попречат на всеки, който опиташе да се намеси. Докато се отдалечаваше забързано, щеше да се обади да му пратят буса и щеше да използва някоя от страничните улици, за да се добере до място, където движението на автомобили е разрешено. Следвайки инструкциите му, бусът щеше да си пробие път през снега и щеше го вземе заедно с багажа му.

Готов за действие, Андрей последва мишлената, като прекоси едно кръстовище. Следващата пресечка се намираше далече напред. Сега вече улицата приличаше на истинска фуния.

Въпреки че се взираше в една точка, дори той забеляза, че от лявата му страна се разкри най-зрелищната гледка на Кениън Роуд. Десетки високи дървета, окичени с лампи и фенери, които искряха през снежната пелена. Мина край отворена порта, през която се виждаха вечнозелени храсти с гирлянди от крушки, които оформяха контурите на гигантски захарни пръчки, свещи и оловни войници.

— Прилича на празнична картичка — възкликна възхитено една жена в тълпата.

— На Глена Гудакър е — обясни ѝ друга жена. — Тя е проектирала вашингтонския мемориален паметник на жените, загинали във Виетнам, и монетата от един долар, на която е изобразена индианката, която е помогнала на Луис и Кларк^[2].

— Дъщеря ѝ беше модел на „Виктория Сикрет“, нали? — обади се пак първата жена. — Омъжи се за Хари Коник-младши.

Само пет души деляха Андрей от целта му.

Сега — помисли си той, — докато хората са разсияни.

Неочаквано мина брадат мъж с две немски овчарки и едно момче се опита да погали едната. Кучето понечи да го ухапе. Майката на момчето изпищя. Баща му се развика.

Хората се спряха да видят какво става. Други се втурнаха към Андрей, привлечени от суматохата. Изведнъж тълпата образува стена.

Ругайки, Андрей си проби път и се озова пред пушека от един огън на открито. Отвъд него се движеха призрачни фигури.

Пътър! Къде си, по дяволите?

* * *

Каган не очакваше нещата да се развият по този начин.

Бебето, което държеше под шубата си, го ритна. Той почувства мощн прилив на адреналин. В същия миг чу някаква гълъчка зад гърба си — ръмжене на куче, писъци на жена и мъжки викове.

Бебето го ритна отново. По-силно. Усещайки, че смъртта е по петите му, той се подчини на обзеляния импулс и се устреми напред.

— Приятел, внимавай къде стъпваш! — извика някакъв мъж.

Каган пресече плътната димна завеса край един огън, като блъскаше хората настрани. Втурна се надясно към една пролука в

тълпата и се опита да се скрие, като се затича по алеята между две галерии.

От една странична врата пред него изскочи смееща се жена с питие в ръка. Щом видя устремения към нея мъж, който всеки момент щеше да я бълсне, очите й се разшириха. Жената ахна, разля коктейла си и се шмугна обратно в галерията.

Каган нахълта в един двор, като изплаши мъж и жена, които се държаха за ръце и се възхищаваха на празнична скулптура, изобразяваща северния елен на Дядо Коледа. Скулптурата беше очертана от примигващи лампички. Стресната от внезапната му поява, жената отскочи назад и едва не падна върху шейната на стареца.

— Хей! — извика мъжът. — Отваряй си очите!

Каган забеляза уличка, която започваше от гърба на галерията. Докато тичаше по нея, снегът се усили и стана по-студено. Сега, когато вече не се намираше на Кениън Роуд, осъзна колко шумно е било там заради безкрайната глътка, песните, смеха и прашненето на огньовете. Тишината на това не толкова оживено място го обгърна. Светлините на галериите и украсите проблясваха едва забележимо зад него.

Продължаваше да държи бебето на сигурно под шубата си. Върху един гараж от дясната му страна имаше мъждива лампа, но светлината й беше достатъчна, за да види, че снегът е утъпкан от други хора, отивали в същата посока. Добре — помисли си. — Един чифт следи би привлякъл внимание, особено ако крачките са по-широки, като от някого, който е тичал.

Зърна една барака и се изкуши да се скрие зад нея с надеждата да направи засада на преследвачите си. Но рискът да не ги види навреме беше прекалено голям. Да улучиш мишена по време на престрелка беше достатъчно трудно и през деня, камо ли нощем при снеговалеж. Освен това, колко точна би могла да е стрелбата му при сегашните обстоятелства? Придържайки бебето с ранената си ръка, щеше да е принуден да стреля само с другата. Можеше да се разтрепери от студ и да пропусне целта. А и преследвачите му бяха няколко, беше сигурен в това. Можеше ли да се надява, че ще успее да ги изненада всичките?

Да, имам много основания да продължа нататък реши той.

От лявата му страна изникна уличка, която се виеше между ниски постройки. Бебето отново го срима. Каган зави, но почти веднага се озова пред дървена стена.

Обзет от паника, той прокара ръка по стената и откри пролука, достатъчно широка, за да се провре през нея. Докато пълзеше, усети под коленете си твърдия ръб на затрупана под снега дъска. Щом се озова благополучно от другата страна на стената, вдигна дъската и запуши отвора.

Видя, че се намира в слабо осветен вътрешен двор и огледа ниските кирпичени стени, които го заобикаляха. В някои от околните къщи блещукаха приглушени от снега светлинни. Видя неясните очертания на храсти, накичени с коледни лампички. От сипещия се сняг нощта изглеждаше синя и въздухът отразяваше светлината, като правеше възможно да се видят следите от стъпки, които водеха до някои от къщите.

Каган продължи да върви. Стигна до тясна уличка, където се изправи отново пред дилемата накъде да поеме. Сякаш беше попаднал в лабиринт.

Изглежда бебето беше усетило вълнението му. Когато погледна надясно, усети ритане и тръгна в тази посока.

От двете страни на уличката проблясваха празнични украси зад огради от отвесни дървени колове, свързани с хоризонтални пръти. Каган беше научил от вестника на Санта Фе, че местните жители ги наричат койотови огради. Навремето ги бяха използвали да държат койотите настани, а тези животни и до ден-днешен се срещаха често в покрайнините на града.

Каган се замисли за един друг вид хищници. Преследвачи.

Щеше да му е нужно нещо повече от ограда, за да задържи тези убийци далеч от себе си.

* * *

— Пол, какво знаеш за Брайтън Бийч?

— Намира се в Бруклин, до Кони Айлънд, сър. Това е седалището на руската мафия в САЩ.

Точно така. През 1917 г. много руснаци имиграли там, за да избягат от комунистите. През деветдесетте години, след разпадането на Съветския съюз, броят им нарасна още повече и започнаха да го наричат Малката Одеса. Сред тези руснаци има гангстери, които преди

това са били в редиците на КГБ или Съветската армия, където са придобили особено опасни умения.

Възможно е италианските мафиоти да ни се струват толкова романтични, че да си ги представяме като Марлон Брандо и Ал Пачино в „Кръстникът“, но руските гангстери са съвсем различни. Социопати е твърде слабо казано за тях. Те нямат никакви скрупули, никакъв морал, никакъв кодекс на честта. Готови са на всичко за пари. Прекрачват всички граници, а бруталността им е нечовешка.

Един италиански мафиот може да бъде обзет от патриотични чувства и да откаже, ако, да речем, терористи от Близкия изток му предложат пари, за да вика в Съединените щати пратка гранатомети или мръсна бомба^[3].

Но руските гангстери ще вземат парите, ще свършат работата и просто ще си тръгнат, когато експлозиите започнат.

* * *

— Коул, наблюдавай през прозореца — каза майката на момчето.
— Искам да ме предупредиш, ако видиш баща ти да се връща. Коул се подчини и се загледа в полумрака. Светлината на коледните лампички от външната страна на входната врата се отразяваше в снега и се виждаше, че улицата е пуста. Той чу как майка му вади куфари изпод леглото в спалнята. Разнесе се шум от отваряне на чекмеджета и местене на дрехи.

Момчето намести очилата си, като се опитваше да фокусира погледа си. Гадеше му се от напрежение. Дори и да видеше, че баща му се връща вкъщи, с какво щеше да им помогне това? Можеше да извика, за да предупреди майка си. И какво? Вратите бяха заключени, но баща му имаше ключ. Рано или късно щеше да влезе, не можеха да го спрат. И как щеше да реагира при вида на пълните с дрехи куфари?

Няма да му позволя да я удари отново! — помисли си Коул. Прекоси с накуцване всекидневната и зави надясно, за да тръгне по коридора. В края на коридора се спря и надникна вляво, в спалнята, където майка му се бе навела над леглото. Беше прекалено заета да опакова багажа, за да го забележи. Той се обърна надясно и влезе в стаята си, бръкна зад вратата и взе бейзболната бухалка, която баща му

му беше подарил за рождения ден през септември. Голям подарък, няма що. Баща му рядко намираше време да играе с него.

Момчето се върна безшумно във всекидневната, отвори стенния гардероб до входната врата и извади шубата си. Ципът й изтрака в страничната стена на гардероба.

— Коул?

Момчето замръзна намясто с дрехата в ръка.

— Какво, мамо?

— Куфарите са готови. Малко по-уморена съм, отколкото си мислех. Няма да можем да тръгнем до един час, докато не разрешат движението на коли по Кениън Роуд. Мисля малко да полегна.

— Добре ли си?

— Просто ми трябва кратка почивка. Кажи ми, когато стане десет часът. Или ако го видиш да се връща.

Коул стисна още по-здраво бейзболната бухалка.

— Не се тревожи, мамо. Тук съм.

* * *

Обзет от ярост, Андрей се втурна през пушека на угасналия от снеговалежа огън. Хората зяпаха суматохата зад гърба му. Втората немска овчарка също беше започнала да ръмжи, момчето плачеше, родителите му и собственикът на кучетата се караха шумно.

Андрей се вряза в стената от зяпачи. Този път не си направи труда да извади мобилния си телефон. Хората можеха да си помислят, че си говори сам, но вече не му пукаше, че ще привлече внимание.

— Мишената изчезна! — извика той в микрофона, скрит под ципа на скиорското му яке.

— Изчезна? — изрева познатият глас в ухoto му.

— Тълпата го скри от очите ми! Офейкал е! — Андрей се взираше напрегнато напред, но не забеляза нищо необичайно, никой не бълскаше хората настани и не тичаше.

Къде си, Пътър? — помисли си трескаво той.

— Пакетът! — изкрештя паханът. — Всичко зависи от това, дали ще успеем да си го върнем! Вината е твоя! Ти гарантира за него! Увери

ме, че мога да му вярвам! Шибаняк такъв, върни ми това, което той открадна!

Андрей настръхна. Никой не можеше да го обижда. Най-ранните му години по улиците на Грозни го бяха научили, че неуважението никога не трябва да се толерира. Ако някой друг, освен пахана, си беше позволил да го нарече...

Като дишаше участено, той огледа сградите от лявата страна на Кениън Роуд. Те образуваха стена. Но от дясната му страна имаше няколко пешеходни улички между галериите. Това беше единственият път за бягство.

Двамата му помощници дотичаха до него.

— Там! — извика им той, в бързината не можеше да си спомни кодовите им имена. — Михаил, провери първата уличка! Яков, ти виж втората! Аз ще се заема с третата!

Те хукнаха напред, без да обръщат внимание на разтревожените погледи на хората.

Андрей се втурна през сипещия сняг по третата уличка. На витрината на една галерия примигваха коледни лампички. Той притича покрай отворената ѝ врата и чу как една жена се оплакваше:

— ... едва не ме събори! Какво им става на хората? През тази нощ не трябва да бързаме за никъде. Бъдни вечер е, за бога.

Андрей нахълта в някакъв заден двор, където мъж и жена стояха пред примигваща скулптура, изобразяваща елена и шайната на Дядо Коледа. Те изглеждаха ядосани, че е смутил покоя им, сякаш не се случваше за пръв път тази нощ.

— Аз съм от полицията! Оттук да е минавал бягащ мъж?

— Натам! — Жената посочи една тясна улица. — Много ни изплаши.

Той се втурна към уличката. Зад гърба му се разнесоха приглушените стъпки на тичащи хора — Михаил и Яков се присъединяваха към него.

— От другите пресечки няма излаз — уведоми го Михаил.

Огледаха преценяващо улицата. По нея нямаше много движение, защото повечето хора предпочитаха атракциите на Кениън Роуд.

Осланяйки се на уменията, придобити от военното обучение, те се разпръснаха. Андрей застана по средата, като замени 22-калибровата берета с мощнния 10-милиметров глок. Тръгна бавно и

предпазливо напред, напрягайки очи да види всичко през сипещия се сняг.

Яков каза тихо:

— Има прекалено много отпечатъци от стъпки. Не можем да сме сигурни кои са неговите.

— Все още не можем — промърмори Андрей, като търсеше кървави следи.

— Може да се опита да ни устрои засада — обади се Михаил.

— В такъв случай ще го пипнем — отговори му Андрей. — Така, както сме се раздалечили, няма да успее да ни застреля и тримата, преди да отговорим на стрелбата му. Но аз не се страхувам от засада. Той няма да рискува да изложи детето на опасност, не и докато все още има сили да се опита да ни избяга.

Андрей си бе спомнил нещо, на което го бе научил един войник — един от многобройните любовници на майка му — веднъж, когато ги беше завел на лов. Войникът се бе надявал, че експедицията ще впечатли майка му. Неговото подразделение беше едно от първите, които изпратиха в Афганистан през 1979, и Андрей така и не го видя повече. Но понеже двамата с майка му живееха близо до съветска военна база, скоро войникът беше заменен от много други и те бяха единствените бащи, които бе имал някога.

Той никога не забрави тази ловна експедиция. Войникът го бе научил на нещо, което се беше окказало важен житетски урок. Едно ранено животно ще бяга, докато слабостта не го накара да си потърси скривалище. И ще се бие едва когато е притиснато в ъгъла.

Каган крачеше тежко през мястото, което все повече му заприличваше на лабиринт. Заради тихия шепот на падащите снежинки му се струваше, че нещо не е наред със слуха му, сякаш бе попаднал в една от онези стъклени топки, които при разтърсване създават илюзията за снеговалеж. Все още не можеше да рискува да си нахлуши качулката и да ограничи периферното си зрение, затова снегът продължаваше да се трупа върху главата му. Той го изтърсваше от време на време. Въпреки това, скалът му вече започваше да замръзва.

Следите от стъпки на земята пред него намаляваха все повече, като се отклоняваха към топли и уютни домове, разположени зад огради и зидове. Скоро щяха да останат само неговите следи. Пол се

молеше снегът да ги затрупа, преди преследвачите му да открият накъде е тръгнал.

Бебето се размърда под шубата му, а той потрепера и си помисли:

Рискувах живота си заради теб. Можех да си тръгна и да изчезна. Бог ми е свидетел, че бях готов. Преживях повече неща, отколкото някой може да си представи. Изобличих терористични заплахи, които никой не е и сънувал.

Но, за да не разваля прикритието си, извърших неща, които никой не би трябвало да прави, дори и насила.

Той си спомни за удара с пистолет, който беше нанесъл на онзи служител в денонощния минимаркет в Бруклин. Беше искал да демонстрира жестокостта си пред Андрей, който — знаеше много добре — го беше проследил и го наблюдаваше от другата страна на улицата.

Служителят беше прекарал две седмици в болница.

Помисли си за онзи собственик на ресторант, чийто предни зъби беше извадил с клещи — паханът бе пожелал да го накажат, защото не му беше върнал навреме един заем. Писъците на мъжа не бяха успели да заглушат тракането, което издаваха зъбите, когато Каган ги пускаше един по един на земята.

Спомни си за краката, които беше чупил, и за домовете, които беше подпалвал, за спирачките на коли, които беше повреждал, и за чешмите, които беше пускал посред нощ, за да наводни сгради, чийто собственици бяха отказали да платят исканата сума. Бяха го карали да доказва непрекъснато лоялността си към пахана, да върши все побрутални неща, за да влезе в кръга на най-доверените му хора и да потърси връзка между терористите от Близкия изток и руската мафия.

Припомни си как ръководителите на мисията му отказваха твърдо да го отзоват. Винаги имаше някаква по-голяма, по-опасна операция, която искаха да проучи. Изглежда, бяха решили мисията му да продължи вечно, независимо че затъваше все по-дълбоко в ада.

Стига толкова — каза Каган наум на бебето. — Всичко свърши. Сложих край заради теб. Дали развалих прикритието си, защото исках да се махна, или го направих, защото ти го заслужаваш?

Беше толкова изтощен, че когато невръстното дете се размърда, почти повярва, че то иска да го увери, че е постъпил правилно. Ей богу, дано да е така.

Той се взря напред през мрачното було на снега и забеляза, че пред него вече има само един чифт следи от обувки.

И което беше още по-лошо, следите водеха в обратна на неговата посока. Освен това бяха затрупани наполовина със сняг.

Ще ме проследят лесно — помисли си Пол и усети, че потръпва.

Внезапно, замаян от загубата на кръв, залитна. Усещайки ритването на бебето под шубата, той го притисна със здравата си ръка и разпери ранената, за да запази равновесие. Изпъшка от болка, но поне не падна.

Дъхът му излезе под формата на няколко бели облачета. От студения планински въздух устата му бе пресъхнала. Каган тръгна отново напред, като вървеше край отпечатъците от стъпки с надеждата, че така преследвачите му ще си помислят, че някой е излязъл от къщи, за да разгледа украсата на Кениън Роуд и после се е върнал обратно; че двата чифта следи принадлежат на един и същи човек.

Все още замаян, той видя от лявата си страна дворна порта. Едва забележими, следите от стъпки идваха от едноетажната кирличена къща, разположена в дъното на двора. Носещите й греди стърчаха от плоския покрив също като при пуеблотата на коренните жители на Америка. Покрита веранда се простираше от единия до другия край на къщата. Само че тук не ги наричат веранди — беше му казал един от служителите в хотела. — Наричат ги...

Спри да се разсейваш! — укори се Каган, изпълнен с тревога. Чувството, че е затворен в една от онези стъклени топки, се беше засилило до такава степен, че сега му се струваше, че останалата част от квартала не съществува, че целият свят се състои от тази единствена къща. И колкото повече се взираше в нея, тя толкова повече му заприличваше на изглед от поздравителна картичка. На предната врата беше окачен венец от борови клонки. Над него имаше гирлянда от разноцветни лампички. Отдясно се виждаше прозорец, осветен от огъня на камина и от светлините на коледна елха. До ноздрите му достигна острият аромат на дима от пиньос, който излизаше през комина.

Единствената къща в света? Ще ми се — помисли си той.

Бебето се размърда под шубата му и Пол се зачуди дали то усещаше колко е изтощен, дали осъзнаваше, че скоро ще се срине и че този дом е единственият им шанс. Той пристъпи по-близо до кедровите

пръти на койотовата ограда, като се напрягаше да види дали има някакво движение в сенките зад главния прозорец.

Вляво съзря още една светлина, този път зад друг, по-малък прозорец. Зърна очертанията на шкафове и заключи, че това е кухнята, само че все още нямаше и следа от движение. Мястото изглеждаше изоставено.

Може би стъпките са от някого, който живее тук сам — предположи Каган. — Може би той или тя е излязъл на разходка и е оставил кухненската лампа светната, за да изглежда, че в къщата има някого.

Въпреки това, опасенията му го накараха да се намръщи. Нима някой щеше да излезе и да остави камината запалена? Аз не бих постъпил така — реши той. — Не, не мога да приема, че къщата е празна.

Извърна уморените си очи още по-наляво и видя заснежена барака и гараж. Мога да опитам да се скрия там. Може би стъпките ми ще изглеждат като следи на човек, който се е приbral през страничната врата на къщата. Пол хвърли поглед зад себе си, разтревожен, че преследвачите му ще се появят внезапно — тичащи през пелената от сняг фантоми с вдигнати за стрелба оръжия — и ще го нападнат.

Като продължаваше да крепи със здравата си ръка бебето под шубата си, Каган протегна другата към металното резе на портата. Прехапа устна в напразен опит да отвлече вниманието си от болката. После издърпа резето и отвори портата.

* * *

Пол, ще прекараш един месец в руски затвор в Омск. Това е град в Сибир. В официалното ти досие ще пише, че си бил затворник там в продължение на тринаесет години. Руските затвори са известни с това, че винаги са препълнени. Обитателите им рядко имат възможност да общуват. Така че няма да е подозително, ако някой започне да разпитва за теб и установи, че нито един от затворниците не помни точно колко дълго си бил там.

Ще направим на гърдите ти руски затворнически татуировки. Бодлива тел с тринайсет шипа, която ще показва колко години уж си

прекарал в затвора. Котка и паяк в мрежа, които ще показват, че си крадец. И един свещник — знак, че си опасен, че не се страхуваш да светиш маслото на другите. Преди да те татуирате, ще ти дадем медикамент, забавящ съсирването на кръвта. Обилното кръвотечение ще направи татуировките да изглеждат стари и избледнели.

Разполагаме с информатор, който ще те запознае в детайли с живота в Омск по времето, когато уж са те прибрали от улицата. Според прикритието, ти си сирак, който е роден там; улично дете, което е обикаляло доста и е бягало от властите, докато не са го вкарали в затвора. История, която трудно може да бъде проверена. Един месец в затвора би трябвало да ти е достатъчен, за да можеш да отговаряш на въпроси с подробности, които само някой, лежал там, би могъл да знае.

После ще се погрижим да избягаш и да се измъкнеш от Русия по нелегални пътища. Ще извършиш традиционното за престъпниците пътуване до Брайтън Бийч, където ще минеш през неизбежните ритуали по приемането ти в местната мафия.

Пол, работил си под прикритие и преди. Нещата са същите. С тази разлика, че този път прикритието ти ще продължи по-дълго.

— И че хората, които ще се опитат да изльжа, са по-опасни. Колко по-дълга ще е тази операция?

— Не знаем. Разполагаме със слухове, че през следващите дванайсет месеца ще има някаква голяма сделка между руската мафия и „Ал Кайда“. Може би става въпрос за қуфар-бомба, която мафиотите са откраднали от една от онези ядрени бази, които оставихме без надзор след разпадането на Съветския съюз. Има голяма вероятност да предотвратиш терористичен акт, много по-страшен от този на единайсети септември.

* * *

Дясната ръка на Андрей беше вкочанена от студ. През тънката кожена ръкавица едва усещаше дръжката на пистолета. Той извади лявата си ръка от джоба на скиорското яке, прехвърли глока в нея, мушна дясната в якето и размърда пръсти, за да ги стопли. Следван от

двамата си помощници, Андрей продължи да върви по следата под приглушената светлина на лампите. Стигна до една стена.

Обърна се надясно — ограда и стена на къща без прозорци. Нищо не сочеше, че някой е тръгнал в тази посока. Завъртя се наляво и съзря тясна улица между две редици ниски постройки. Половин дузина следи от стъпки водеха в тази посока. Андрей забърза по нея и видя, че следите намаляват все повече, докато не остана само един чифт.

Още малко и ще те пипна — помисли си той.

Изведнъж пред него се изпречи друга стена.

Колкото и да беше необяснимо, стъпките не завиваха обратно. Просто свършваха. Андрей се втренчи озадачено в тях. Приближи се още до стената. Тя беше направена от вертикално поставени дъски с височина около три метра.

Пътър, няма начин да си се покатерил по тях, не и с една ранена ръка, не и държейки бебето под шубата. Тогава къде, по дяволите, си отишъл?

Объркан, Андрей пристъпи още по-близо и прокара ръка по дървената повърхност. Въздъхна с облекчение, когато една от дъските падна, като разкри близо до земята отвор, достатъчно широк, за да пропълзи през него човек.

Умно. Дали ни чакаш от другата страна, за да ни застреляш, щом се появим пред погледа ти?

Гласът на пахана изръмжа в слушалката под шапката му:

— Намери ли пакета! Клиентите ни ще бъдат тук всеки момент!
Дори и да им върна парите, ще искат някой да бъде наказан, задето не са получили исканото. И това няма да съм аз! Ще погнат теб! И аз ще им помогам!

Андрей се приведе, за да разгледа по- внимателно отвора и промърмори в микрофона, закачен за ципа на скиорското му яке:

— Близо сме.

— Виждаш ли Пътър?

— Прекалено рисковано е да говоря. Той ще ме чуе.

— Говнар такъв, вземи пакета!

Обидата му подейства като шамар.

— Не ме наричай така.

— Ще правя каквото си искам, качок^[4] нещастен.

Андрей се помъчи да запази спокойствие и да не се разконцентрира. Взря се в отвора с натежало сърце. Пристъпи наляво-надясно, като се опитваше да огледа терена от другата страна под всички възможни ъгли. Стъпките като че ли продължаваха право напред. Но това не доказваше нищо. Пътър можеше да е завил и да се е върнал обратно, за да ги нападне, докато пропълзват през дупката.

Губим време. Приятелю, няма да ти позволя да влошиш нещата още повече!

Той бръкна под якето си и измъкна радиопредавателя от колана на панталона си. Уредът беше изработен от черна пластмаса и имаше размерите на тесте карти. Руснакът го включи на честотата, която екипът беше използвал по-рано, и се ослуша за някакви звуци, които да му подскажат какво прави Пътър. Чу задъханото дишане на човек, който се движи бързо.

Значи не ни причакваш от другата страна. Инсценирал си клопка само за да ни спреш, докато ти самият напредваш!

Вбесен, Андрей се провря през отвора.

Михаил и Яков го последваха, след което се разпръснаха, а той проучи обстановката, държейки в ръка готово за стрелба оръжие. Намираше се в двор, обграден от ярко осветени кирпичени къщи. Андрей се наведе да огледа следата и забеляза, че сега стъпките бяха разположени по-близо една до друга. Край тях се проточваше тънка кървава дира.

Почти те опипахме, Пътър.

Той рече в микрофона:

— Не е нужно да става по този начин, приятелю. Върни пакета.

Ще ти простим.

Не последва никакъв отговор.

После Пътър го изненада, като отвърна:

— Кажи го отново, но този път по-убедително.

— А! — възклика Андрей в микрофона, без да престава да върви по следата. — Значи не си ранен толкова тежко, че да не можеш да говориш. Радвам се да чуя гласа ти.

— Обзалагам се — отвърна Пътър, дишайки тежко.

— Това, което ти казах, е вярно. Върни откраднатото. Ще се престорим, че това никога не се е случвало. Дори ще ти осигурим медицински грижи.

— Ами Виктор? — попита Пътър. — Аз го убих. Нима ще забравиш това?

— Той беше новак. Почти не съм имал вземане-даване с него.

— Лоялността ти е трогателна.

— Имаш наглостта да ми говориш за лоялност?

— Изложих те пред пахана. Съжалявам.

— Докажи го. Върни пакета.

Пътър не отговори. Чуваше се единствено затрудненото му дишане.

— Знаеш, че ще те хванем — каза Андрей.

— Опитайте се.

— Вслушай се в разума си. Губиш сили. Това може да приключи само по един начин. Спести си допълнителната болка. Предай ни детето.

— И всичко ще бъде постарому?

— Ще те пусна да избягаш. Имаш думата ми.

— Разбира се. — По тежкото дишане на Пътър се разбираше, че продължава да върви.

— По дяволите, кажи ми защо това дете е толкова важно за теб?

Ако си шпионин, защо ще разваляш прикритието си заради него!

— Бъдни вечер е. Предполагам, че ме е обзел празничният дух.

— Ще рискуваш живота си от сантименталност?

— А ти твоя, като ме преследваш?

— Начинът ти на мислене винаги ми е допадал, но като те слушам как звучиш, съмнявам се, че ще има кой знае каква борба.

Андрей стигна до тясна улица, на която следите се смесваха с няколко чифта други стъпки — тук имаше следи и наляво, и надясно.

— Някой идва — предупреди го Яков. Сред снежната пелена вдясно се появиха две двойки, руснаците се принудиха да приберат пистолетите в яketата си.

— Не, грешиш. Чеви Чейс направи най-смешния коледен филм — настоя един от приближаващите се мъже пред спътниците си. — Коледна ваканция.

— Това не беше ли онзи филм, в който Чеви донесе вкъщи елха с каторичка в нея?

— Аха, а кучето му изпи водата в кофичката, където бе сложена елхата. Дървото изсъхна толкова много, че избухна в пламъци.

— И катеричката изгоря? — възмути се една от жените. — Мислиш, че това е смешно?

— Не, скочи на гърба на Чеви — отговори вторият мъж. — Даже не беше истинска, а някаква плюшена играчка, която бяха зашили за пуловера му, но децата и жена му се разпищяха и избягаха, щом я видяха върху него. После самият Чеви се разпищя и избяга, без да си дава сметка, че катерицата е на гърба му. И...

Гласовете заглъхнаха, докато двете двойки се отдалечаваха надолу по улицата. Скоро силуетите им се изгубиха в снежната пелена.

Андрей и спътниците му извадиха пистолетите от яketата си.

— Пътър? — рече той в микрофона. В отговор чу тежко дишане. — Можем да разрешим този проблем — увери го Андрей. — Просто трябва да проявиш разум.

Пътър продължаваше да мълчи.

— Много добре. Ще се видим скоро, приятелю. Той превключи предавателя на честотата, която използваше в момента екипът. После го мушна под скиорското си яке и го закачи отново на колана си. Михаил посочи към земята.

— Трябва да побързаме. Скоро всички следи ще бъдат затрупани от снега.

Андрей погледна наляво, където улицата правеше завой обратно към Кениън Роуд.

— Може да се е смесил пак с тълпата — обади се Яков.

— Възможно е — съгласи се Андрей. — Но, изглежда, губи все повече кръв. Може да се страхува, че някой ще забележи кръвта и ще предизвика вълнение сред хората, което ще ни покаже къде се намира. Дали ще рискува да привлече вниманието ни, вместо да се скрие някъде?

Докато обсъждаше възможностите, той погледна надясно, в противоположната на Кениън Роуд посока. Натам водеха малко следи.

— Тръгнете наляво. Проверете тълпата — нареди Андрей на Михаил и Яков. — Аз ще поема в тази посока.

* * *

Каган мина през отворената порта и огледа района пред къщата. През усиливащия се сняг различи очертанията на пейка и вчнозелен храст вдясно. От лявата му страна пък се извисяваха две голи дървета. Белите им стволове почти не се забелязваха на фона на снега. Той се загледа в централния прозорец, но отново не видя друго движение, освен потрепващата светлина от цепениците в камината.

Изведнъж гледката пред очите му се размаза досущ като танцуващи пламъци.

Заради снега е, замъглява погледа ми — помисли си той.

Краката му бяха премръзнали, както и гърдите му, защото беше съмкнал донякъде ципа на шубата си, за да влеза въздух за бебето.

Побързай — рече си Пол. Той се обърна да затвори портата и да спусне резето, пренебрегвайки болката в раната. Когато насочи отново вниманието си към къщата, очертанията ѝ пак се размазаха пред очите му.

Бебето се раздвижи под шубата. Давайки си сметка, че скоро трябва да се подслони някъде, Каган направи една крачка, после още една. Снегът се усили още повече, а с него и надеждата, че следите му скоро ще бъдат заличени.

Имам доста добри шансове този номер да проработи — каза си той. И все пак не можеше да спре да мисли за емоциите на мъжа, с когото беше разговарял току-що; мъжа, когото беше накарал да вярва, че са приятели; мъжа, който — дори и да се провалеше тази нощ — никога нямаше да спре да го преследва.

Пол се приближи още повече до къщата, но нещо, което видя в снега от лявата страна на входната врата, го накара да се разтревожи, че зрението му наистина се е влошило.

Беше сигурен, че е видял растение. Гъст храст с тъмни листа. Беше го забелязал заради контраста му със снега. Но това бе невъзможно. Как би могъл един храст да израсне в такова време? Още повече, че този, изглежда, имаше цветове — бяха половин дузина, големи и толкова бели, че бяха трудно различими също като стъблата на трепетниките. И все пак беше сигурен, че вижда очертанията им.

Цветя през зимата? Халюцинирам — помисли си Каган. — Това е никаква зрителна измама.

А може би от загубата на кръв ми се привиждат разни неща.

Като се олюяваше, той последва наполовина затрупаните стъпки, които завиваха покрай къщата. Продължавай да вървиш — даде си кураж. — Почти стигнах. Ако успея да се промъкна в бараката или в гаража, ще мога да си почина малко. Да си поема дъх. Да се опитам да спра кървенето.

Премести единия си крак пред другия.

Вътре може да има наスマлен брезент или старо одеяло, под което да се мушна. Да се опитам да се стопля. Да се опитам да стопля двама ни — обеща той мълчаливо на бебето. Чувстваше се толкова отговорен за него, колкото не се бе чувствал през живота си за никого другого. — Мога да те увия в нещо и да те оставя на безопасно място в някой ъгъл. Това ще ми даде шанс да се опитам да ни защитя.

Но каквото и да правиш — примоли му се Пол наум, — само недей да плачеш. Сигурен съм, че си гладно. Ще се опитам да ти потърся нещо за ядене. Не знам как, но ще направя всичко възможно. Моля те, не плачи. Дотук се справи много добре. Направо страхотно. Но има само един начин да бъдеш още по-добро бебе. За бога, моля те, не плачи.

Като трепереше силно, Каган изтръска снега от главата си. Стигна до страничната стена на къщата. Далеч от коледното осветление над предната врата и от лампата на тавана на кухнята, той се спря в сенките, за да даде време на преуморените си очи да се приспособят. Сред шумоленето на падащите от небето снежинки всичко му се струваше по-близко, сякаш светът се свиваше около него.

Внезапно движение разсея илюзията. Една фигура се стрелна към Пол и той нито за миг не се усъмни, че халюцинира отново заради раната — защото фигурата беше на момче, може би дванадесетгодишно, с бейзболна бухалка в ръка. Момчето се канеше да го удари с нея и лицето му, което Пол зърна само за миг, беше изопнато от напрежение.

После фигурата се раздвои пред погледа му. Коленете му се подгънаха.

Свлече се на земята, преди момчето да успее да го удари. Прибели очи и усети, че губи съзнание, но направи всичко възможно да падне на една страна, за да не смаже бебето с тежестта си.

Не плачи — помоли се мълчаливо той. — Каквото и да правиш, само не плачи.

Но този път бебето се разплака. Сблъсъкът на Каган със земята накара пеленачето да нададе вой изпод шубата му. Плачът му се извиси, остър и продължителен, и спря едва когато детето си пое трескаво дъх. После се разнесе отново — плач от безсилие и страх, от болка, глад и отчаяние, съbral в себе си цялата тъга и безнадеждност на света.

* * *

— Пол, излагаш всичко на риск с това обаждане. Трябаше да се свържеш с нас по заобиколен начин. Случаят спешен ли е?

— Трябва да ме отзовете. Казахте ми, че няма да продължи толкова дълго. Тази вечер...

— Почти не те чувам.

— Тази вечер, за да докажа лоялността си, ме накараха да...

— Все още не те чувам. Трябва да прекъснеш разговора.

Излагаш мисията на опасност.

— Ако не ме отзовете, ще си тръгна.

— Не, ще ги направиш подозрителни. И никога няма да успеем да внедрим друг човек сред тях. Дай ни време да измислим правдоподобна причина за изчезването ти.

— Скоро. Измислете я по-скоро.

— Ще бъдем максимално бързи. Разбери колкото се може повече. Има слухове за пратка пластичен експлозив, която ще бъде внесена тайно през доковете на Джърси. Това е на територията на Малката Одеса. Не може руснаците да не са замесени, ако има контрабанда на „Семтекс“^[5].

— Само ме върнете вкъщи. За бога, върнете ме вкъщи.

---

[1] Пахан — мафиотски бос (рус.). — Б.пр. ↑

[2] Капитан Мериуедър Луис и лейтенант Уилям Кларк са водачите на експедицията, която американският президент Томас Джиферсън изпраща през 1803 г. да проучи най-северозападната територия на днешните Съединени щати. — Б.пр. ↑

[3] Бомба, която при изbuchването си отделя радиация. — Б.пр. ↑

[4] Жаргонен израз за човек, който има силно развити мускули (рус.). — Б.пр. ↑

[5] Вид пластичен експлозив. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

КОЛЕДНАТА РОЗА

Каган чу приглушените гласове на коледните певци, които пееха Тиха нощ, свята нощ... Беше замаян и минаха няколко минути, докато осъзнае, че тихата музика идва от радио или CD плейър и източникът ѝ не се намира в стаята, на чийто под лежеше по гръб.

Над него се беше надвесила някаква жена, а до нея стоеше момчето, което едва не го цапардоса с бейзболната бухалка. От ярката светлина на лампата над главата му го заболяха очите. Докато се мъчеше отчаяно да се ориентира, Каган зърна блясъка на неръждаема стомана. Готварска печка. Хладилник.

Намирам се в кухня — осъзна той. Направи опит да се изправи, но не му достигнаха силите и се отпусна отново върху това, което усещаше под себе си като тухлен под.

— Ранен сте — каза жената. — Не се опитвайте да се движите.

— Бебето — промълви разтревожено Пол.

И въпреки че беше замаян, се стресна от звученето на гласа си. В продължение на близо година беше говорил толкова много на руски, че английският му беше с акцент. Притесни се, че това ще разтревожи допълнително жената.

— Ето. Държа го в ръцете си — каза тя. Бебето все още беше увито в малко синьо одеяло. Зрението на Каган се проясни достатъчно, за да види, че жената е притиснала пеленачето към гърдите си.

От неговата перспектива таванска лампа светеше през дългата й руса коса и образуваше ореол около главата ѝ. Жената беше около тридесет и пет годишна. Слаба е, даже прекалено слаба — отбеляза Пол, като отчаяно се опитваше да се съсредоточи. Животът му зависеше от това, което би могъл да научи за нея през следващите няколко минути. Беше облечена в червена, разкроена сатенена рокля, сякаш се канеше да ходи на парти, въпреки че тя висеше малко накриво върху раменете ѝ, което го наведе на мисълта, че се е облякла

набързо. И имаше нещо странно на лицето ѝ, което жената не искаше Каган да види и затова държеше главата си извърната наляво.

Тя се взираше в пурпурното петно върху левия ръкав на шубата му.

— Защо кървите? — попита го жената. Челото ѝ се сбърчи загрижено. — И защо носехте бебето под шубата? Да не сте претърпели инцидент?

— Загасете лампите.

— Какво?

Каган се помъчи да сведе акцента си до минимум.

— Лампите. Моля ви...

— Дразнят ви очите, така ли?

— Обадете се в полицията — успя да каже той.

— Да. Имате нужда от линейка. — Като притискаше бебето към гърдите си, жената продължи да държи лицето си извърнато наляво, явно смутена от нещо.

Какво не е наред с бузата ѝ? — запита се Пол.

— Само че няма как да се обадя — продължи тя. — Съжалявам. Телефоните са повредени.

Каган се мъчеше да подреди мислите си, от косата му капеше разтопен сняг. Осъзна, че ципът на шубата му е отворен почти докрай. Дрехите му отдолу бяха подгизнали от пот. От тухлите се изльчваше топлина — усещане, което го накара да си помисли, че халюцинира, преди да си спомни какво му беше казало едно пиколо: че хотелът му има подово отопление — гореща вода, течаща в гумени тръби.

— Повредени? — Той си пое дъх. — Телефонните жици са се скъсали от снега?

— Не. Не жиците. Телефоните са... — Жената продължи да държи лицето си извърнато и не довърши изречението.

— Счупени — обади се момчето. Гласът му беше натежал от горчивина. Тялото му беше слабо и имаше почти крехък вид, но това не го беше спряло да атакува Каган с бейзболната бухалка. Беше около дванадесетгодишно, с очила и рошава коса, руса като на майка му. Щом спомена за счупените телефони, то се изчерви.

Бейзболната бухалка — помисли си внезапно Пол. — Все още ли я държи? Но видя с облекчение, че бухалката е подпряна на един шкаф.

Недоумяваше защо момчето го беше нападнало, само че нямаше време да задава въпроси.

Все още замаян, той се опита да седне. И се сети за микрофона, който носеше. Жената или момчето можеха да кажат нещо, което да издаде местонахождението му на Андрей. Като се преструваше, че разтрива схванат мускул, той бръкна под шубата си и изключи предавателя. Канеше се да го стори, откакто взе бебето, но едва сега и двете му ръце бяха свободни.

От лявата му страна имаше кухненска мивка, а над нея — малък прозорец.

— Моля ви. — Пол се помъчи да прикрие акцента, който беше придобил, и да изговаря думите като истински американец. — Трябва да спуснете пердeto на прозореца. Изгасете лампите.

Бебето се размърда в ръцете на жената, зарита и се разплака отново.

— Направете го — настоя той. — Изгасете лампите.

Жената и момчето отстъпиха назад; явно се притесняваха, че е получил нервно разстройство.

— Нали виждате колко съм слаб, не съм заплаха за вас.

— Заплаха? — Очите на жената се разшириха.

— Едни мъже ме преследват.

— За какво говорите?

— Искат бебето. Трябва да изгасите лампите, за да не ни видят.

— Някакви мъже се опитват да отвлекат това бебе? — На лицето й се изписа шок. Тя притисна още по-силно бебето, сякаш да го защити. Ръкавите на червената ѝ рокля закриха синьото одеяло.

Не трябва да бързам толкова — прецени ситуацията Каган. — Всичко се случва прекалено бързо за нея. Нужно ѝ е малко време да се адаптира.

Той вдиша бавно, задържа дъха си, после издиша, като всеки път броеше до три — техника, която използваше, за да се успокои преди стрелба. Като се стараеше да звучи спокойно, Пол попита:

— Как се казвате?

Жената изглеждаше изненадана от рязката смяна на темата. Тя се поколеба, като продължаваше да държи лицето си извърнато наляво. Бебето проплака в ръцете ѝ и сбръчканото му лице явно я подтикна да му отговори.

— Мередит — каза накрая тя.

Слава богу — помисли си Каган. — Даде ми някаква информация за себе си. Забеляза, че до печката срещу него има нощна лампа.

— Ако се притеснявате да останете на тъмно с мен, включете онази нощна лампа. Светлината няма да се забелязва от улицата. Важното е да няма ярка светлина. Обещавам, че после ще ви обясня защо съм ранен и какво прави бебето у мен.

Мередит не отговори.

— Слушайте — събра сили Пол и продължи да говори. — Не съм искал да ви навличам неприятности. Възнамерявах да се скрия в бараката или в гаража. Но нещата не се развиха според плана ми. Съжалявам, че ви замесих, но вече няма връщане назад. Тези мъже са готови на всичко, за да се доберат до бебето. Не трябва да ги караме да мислят, че то е тук. Само така двамата със сина ви ще останете невредими.

Ако не държеше пеленачето в ръце, жената несъмнено щеше да сграбчи момчето и да избяга от къщата. Но бебето променяше нещата, затова тя остана на мястото си.

— Нали виждате колко съм безпомощен — продължи Каган. — Какво ще ви стане, ако пуснете пердето над мивката и включите нощната лампа? На вас няма да ви навреди, но може да спаси бебето.

Мередит продължи да се колебае, напрегнатите й черти издаваха колко е объркана.

— Освен това може да спаси и вас със сина ви — подчертва Пол.

— Тук ситуацията ви е позната. Пеленаче, което се нуждае от помощ. Ранен мъж. Но нямаете никаква представа за бедата, която ви дебне отвън.

Когато бебето проплака отново, жената сведе очи към нещастното му лице и се замисли. Погали тъмната му, рядка косица, после погледна намръщено към прозореца.

След това каза неохотно на момчето:

— Коул, направи каквото иска.

— Но...

— Направи го — рече твърдо тя, после добави по-меко: — Моля те.

Синът ѝ я изгледа въпросително и се обърна към прозореца.

— Благодаря — каза Мередит.

Коул кимна и Каган не скри облекчението си.

Когато момчето тръгна към другия край на кухнята, Пол забеляза изненадано, че то леко накуцва. Коул се пресегна нервно над мивката и дръпна пердето. После включи нощната лампа, чийто тенекиен абажур на дупки с формата на елха приглушаваше светлината ѝ.

Докато наблюдаваше клатушкащата се походка на момчето, което вървеше към сводестия вход на всекидневната, Каган престана да се мръщи, защото разбра на какво се дължеше накуцването. Единият му крак беше по-къс от другия. Токът на дясната му обувка беше с около пет сантиметра по-висок от този на лявата.

Въпреки това, Пол не спря да пришпорва наум момчето да побърза.

То натисна електрическия ключ на стената и угаси кухненската лампа. Сега единствената светлина в къщата идваше от нощната лампа, от камината и от лампичките на коледното дърво във всекидневната. Каган се обнадежди.

— Добре, казахте, че телефоните в къщата не работят. Но нямате ли мобилен телефон?

— Не — отговори неловко Мередит. — А вие!

Той си помисли за джоба на шубата, който се бе скъсал по време на бягството.

— Изгубих го.

— Той взе телефона на майка — обади се Коул.

— Той? — Пол запълзя мъчително към един от дървените столове до кухненската маса.

Момчето и жената не отговориха. Някъде в другия край на къщата един мъжки глас пееше: Навън е яслите, без кошче за легло... Каган установи с изненада, че се е заслушал и е разпознал гласа — беше на Бинг Кросби^[1].

Съсредоточи се, по дяволите! — рече си той.

— Някакъв мъж е взел мобилния ви телефон? — Дясната му ръка напипа стола и Пол изпита чувството, че е постигнал малка победа.

— Обещахте да ни кажете защо искат бебето — каза Мередит. — Направих грешка. Не знам защо ви внесох вкъщи.

— Внесли сте ме, защото сте чули детски плач. — Той се опита да събере сили. — Защото не сте намерили сили да оставите бебето навън в снега. — Пое си дълбоко дъх. — Защото сте добър човек и не може да не се погрижете за някого, който е ранен, особено в навечерието на Коледа.

Каган седна с усилие на стола. Погледът му се спря върху стенен телефон до нощната лампа срещу него.

По-точно върху това, което някога е било телефон. Някой го беше разбил на парчета с помощта на чук. Чукът лежеше върху плота на мивката.

— Мъжът, който отмъкнаobilния ви телефон, ли направи това! — посочи той към останките.

От това положение виждаше по-голяма част от извърнатото настриани лице на жената. Въпреки слабата светлина на нощната лампа, беше очевидно, че бузата ѝ е насинена, а окото ѝ е затворено от оток. В единия край на устата ѝ имаше засъхнала кръв.

— Този мъж ли ви удари? — попита Пол.

Въпросът го изпълни с горчивина. Беше му се налагало да пребива доста хора, за да се докаже пред руската мафия. Паханът често го беше карал да налага с юмруци лицата на жени, да ги удря с коляно в слабините, да ги събаря на пода и да ги рита в краката или в ребрата, за да накара съпрузите, бащите, синовете и братята им да направят това, което иска от тях.

Хората, които контролираха мисията му, бяха възхитени от ефективността, с която подобни действия му бяха осигурили достъп до вътрешния кръг на мафията.

Но Каган беше сънувал кошмари всяка нощ и всяка сутрин се беше будил, изпълnen със срам.

Сега срамът му подсили още повече гнева от стореното с Мередит. От силните емоцииадреналинът му се покачи и той усети прилив на сила.

— Ако не mi кажете защо онези мъже искат бебето, двамата с Коул ще извикаме полиция — заплаши го жената.

— Не — рязко се възпротиви Пол. — В никакъв случай не излизайте навън. Опасно е.

Бебето отново стана неспокойно. Личицето му се сбръчка и мъжът се уплаши, че всеки момент ще заплаче отново.

— Не можем да му позволим да вдига шум — каза той. — Гладно е. Трябва да го нахраните и да му смените пелените. Ще го направите ли? Ще помогнете ли на бебето? Направете каквото и да е, само не му позволяйте пак да се разплач.

Бебето проплака и се притисна в Мередит.

— Коул — каза настойчиво Каган. — Ще помогнеш ли на мен и на майка си? Имате ли стая, която да гледа към предната част на къщата и в която да има телевизор?

Момчето изглеждаше озадачено.

— Моята.

— Отиди там и пусни телевизора. Дръпни пердетата, но остави малка пролука, така че да се вижда блясъкът от телевизионния еcran. Трябва да ги накараме да си мислят, че тук всичко е нормално.

Коул се намръщи.

— После отиди във всекидневната и погледни през прозореца. Престори се, че се любуваш на снега — продължи Пол. — Ако видиш някого отвън, не реагирай по никакъв начин. Просто се взирай през прозореца, сякаш чакаш Дядо Коледа.

— Прекалено съм голям, за да вярвам в Дядо Коледа.

— Разбира се. Как можа изобщо да ми хрумне? Очевидно е, че си прекалено голям, за да вярваш в Дядо Коледа. Просто се постараи да заблудиш всеки, който би могъл да те наблюдава. Наслаждавай се на снега. Представи си, че си шпионин. Искаш ли да се научиш да бъдеш таен агент?

— Да не твърдите, че сте такъв? — попита Мередит. В гласа ѝ се прокрадна ужас.

— Да. — Каган се прегърби върху стола, чувстваше се смазан от изтощение. — Господ да ми е на помощ, да, аз съм шпионин.

* * *

Андрей следваше отпечатъците от стъпки по уличката, като обръща особено внимание на всяка следа, която завиваше към високите до гърдите огради на къщите — вероятно доказателство, че някой се е приbral у дома.

Или поне аз трябва да си помисля така, нали Пътър? Кой знае, може би една от тези следи е твоята.

Самотен чифт стъпки водеше към една дворна врата вдясно. Андрей се вгледа през сипещия се сняг в прозореца на всекидневната. До окичената с коледни лампички камина стоеше мъж и държеше лакомство, а един далматинец гледаше търпеливо нагоре към него и чакаше господарят му да го възнагради.

Андрей върна глока в дясната си ръка и мушна лявата в джоба на якето си, за да стопли премръзналите си в тънките ръкавици пръсти. Продължи да върви по следите и да ги оглежда, но полезрението му вече не беше стеснено като на ловец, който всеки момент ще хване плячката си. Сега не изпускаше от очи дърветата и сенките от двете страни на уличката, беше нащрек да не попадне в засада. Преди това, когато Михаил и Яков го пазеха от двете страни, беше сигурен, че Пътър ще продължи да бяга.

Но сега, когато съм единствена мишена? Пътър, ще рискуваш ли да ме нападнеш, когато съм сам?

Нещо просветна. Въздухът се изпълни с остра миризма.

Андрей се завъртя, като едва не натисна спусъка на глока, когато зърна сред снежинките да пада нещо горящо. После осъзна, че това е найлонова торба за боклук, надута като балон с горещ въздух. Вътре, върху хиксобразна поставка от балсово дърво, бяха прикрепени няколко горящи свещи. Те бяха нагорещили въздуха в торбата и тя бе полетяла. Но тя нямаше да лети повече. Свещите я бяха подпалили.

Торбата падна на земята, разхвърчаха се искри, пламъците гаснеха, изви се дим.

Андрей реши, че няма да позволи на сюрреалистичната случка да го разсее. Той се завъртя с пистолет в ръка и огледа забулената в сняг обстановка. В съзнанието му се прокраднаха важни въпроси.

Беше ли логично Пътър да поеме по този път? Ранен? С бебето, за което да се грижи? Тук, далеч от тълпата, той беше безпомощен. Ако припаднеше от загуба на кръв, двамата с бебето щяха да измръзнат до смърт.

Може би греша — помисли си Андрей. — Може би вярва, че има по-добри шансове сред хората на Кениън Роуд. А може би иска аз да си мисля така.

Андрей бръкна в палтото си и превключи радиопредавателя на честотата, която екипът беше използвал в началото на мисията — същата честота, на която беше разговарял по-рано с Пътър. Надяваше се звукът от дишането да му подскаже дали беглецът все още бе в движение, или бе спрял, за да му устрои засада. Но този път нямаше звук. Само тишина.

Дали не си изключил предавателя, за да не се издадеш къде се намираш? Е, това няма да ти помогне особено. Ще те намеря, приятелю.

Той превключи устройството на новата честота, която използваше екипът. Междувременно не беше спирал нито за миг да оглежда потенциалните скривалища от двете страни на уличката.

С готов за стрелба пистолет Андрей продължи по чезнещите дури.

* * *

— Благодаря, че ме покани в дома си, Андрей. За мен е чест да вечерям с жена ти и дъщерите ти.

— Честта е моя, Пътър. Дължа ти живота си.

— Но ти щеше да направиш същото за мен. Нали затова са приятелите — да си пазят взаимно гърба.

— Да. Да си пазят взаимно гърба. Останалите хора на пахана избягаха. Ти си единственият, който ми помогна да се измъкна от онзи капан. А копелето те наруга, че си се изложил на риск. Той би ме оставил с удоволствие да умра, за да спаси останалите си хора от смърт.

— Труден живот си избрахме.

— Избрахме? Наистина ли вярваш, че сме имали избор, Пътър?

— Стоим тук, нали?

— Къде другаде би отишъл, без да привлечеш внимание? Вярваш ли, че с фалшивата ти лична карта можеш да бъдеш счетоводител или брокер на недвижими имоти на някое място като Омаха? Колко време мислиш, че ще мине, преди агентите на правителството да цъфнат на вратата ти? Но преди това паханът ще

изпрати някой да ти пререже гърлото, за да ти попречи да кажеш на правителството каквото знаеш за него.

— Поязвай ми, Андрей, не исках да се оплаквам.

— Разбира се, че не си искал. Виж: колко е студено. Погледни леда на плажа. Според прогнозата за времето, която чух по телевизията, ще паднат още шест инча сняг. Въпреки всичко, не знам как някой би могъл да се оплаква. Брайтън Бийч не е нищо в сравнение с това да прекараш една зима в руската армия.

— Или в сибирски затвор. Може би трябва да влезем вътре и да си изядем десерта. Жена ти ще си помисли, че не харесваме оладите, които е направила.

— След малко. Първо трябва да обсъдим една работа. Затова те накарах да излезем на верандата.

— Защо се мръщиш, Андрей? Да не би нещо да не е наред? Кълна се, че не се оплаквах.

— Ха, хвана се. Просто исках да те разтревожа, за да направя изненадата ти още по-голяма. Имам чудесни новини, приятелю. Повишен си.

— Повишен?

— Паханът е доволен от това, което му разказвам за теб, и от онова, което сам е видял. Харесва с какво настървение върши работата си. Доволен е от резултатите. Не си прави планове за Коледа. Двамата с теб, плюс още няколко души, в това число и паханът, отиваме в Санта Фе.

— Къде е това?

— В Ню Мексико.

— В пустинята? Добре. Нямам нищо против да изкарам една слънчева Коледа, като пия ром и кока-кола край някой плувен басейн.

— Това не е такава пустиня, каквато си мислиш, Пътър. Намира се на голяма надморска височина. Има борови дървета. Студено е и навсярно има сняг. Ще бъдем близо до един ски курорт в планината Сангре де Кристо.

— Сангре де Кристо?

— Проверих името в интернет. Испанско е. Означава „кръвта на Христос“. Изглежда откривателите и са оприличили на това светлината на залязващото върху снега слънце.

— Андрей, не разбирам защо паханът иска да прекараме празниците на място, където е студено.

— Не отиваме там на почивка. Отиваме да вземем едно бебе.

* * *

— Шпионин? — повиши глас Мередит. — Изобщо не трябваше да ви пускам в къщата. Вървете си. Махайте се.

— Бебето. Искахте да помогнете на бебето.

— Направих ужасна грешка. Тръгвайте. Ако съпругът ми ви завари тук, когато се върне...

— Той ли е мъжът, който ви удари? — Въпросът свари жената неподготовена.

Каган се обърна към Коул.

— Баща ти ли е човекът, когото искаше да повалиш с бейзболната бухалка?

Момчето намести очилата върху носа си на светлината на нощната лампа.

— Не исках да му позволя да влезе вътре и да нарани отново мама. Снегът наваля очилата ми. Стъклата им се замъглиха. Не мислех, че може да дойде някой друг.

— Но спря, когато разбра, че съм непознат.

— Ако беше той, щях да използвам бейзболната бухалка. Кълна се, че щях.

— Вярвам ти. — За да подкрепи думите си, Пол постави ръка върху слабичкото рамо на момчето.

Бебето се разплака и затърси с уста гърдите на Мередит.

— Моля ви — обърна се към нея Каган. — Направете нещо. Ако мъжете отвън го чуят...

— Откъде да знам, че вие не сте този, който е опасен? — попита го тя.

Въпреки че вниманието ѝ беше насочено към него, жената залюля инстинктивно бебето. Повишеният тон на гласа ѝ го накара да протегне малките си ръчички разтревожено.

— Приличам ли ви на човек, който иска да ви нарани? — Пол усети, че кръвта от ръката му капе върху тухления под. Трябваше да се

погрижи за нея, преди да изгуби толкова много кръв, че да остане съвсем без сили. — Приличам ли ви на човек, който е в състояние да ви нарами?

— Случиха се толкова много неща. Съпругът ми...

— Няма да ви удари отново — прекъсна я Каган. — Обещавам.

Думите му постигнаха желания ефект. Мередит застинава на място.

Тя го изгледа втренчено, без да крие повече лицето си. Дори на слабата светлина си личеше, че бузата ѝ е по-лилава, а окото — по-подуто, откакто я видя за пръв път. Цепнатината в ъгълчето на устната ѝ беше по-голяма, отколкото му се беше сторила първоначално. Въпреки това, Пол остана с впечатлението, че някога е била привлекателна жена.

Много е слаба, защото е нервна — помисли си той.

— Няма да ме удари отново? — Гласът на Мередит загъръхна. — Иска ми се да го вярвам.

— Хей, Коледа е. Пожелайте си го и ще се сбъдне.

— Ако направите нещо на Тед, той ще си го изкара после на мен.

— Така ли се казва? Тед? Не се притеснявайте. Няма да направя нещо, заради което да ви нарами.

— Тогава как ще го принудите да спре?

— Хей, не обичате ли подаръците изненади? Помогнете на бебето и ви обещавам, че Тед няма да ви удари отново.

Каган не можа да си спомни някой някога да го е гледал по-втренчено.

— Не знам защо — рече жената, — но ви вярвам.

Бебето изплака и започна да рита в ръцете ѝ. Тя бръкна под одеялцето му.

— Памперсът е подгизнал. Но аз нямам какво... Кърпа за съдове.

— Мередит хвани бебето с една ръка, а с другата извади две кърпи за съдове от едно чекмедже. — Да видим дали още помня как се прави.

Тя разстла едната кърпа върху един от плотовете и сгъна другата. После сложи бебето върху първата кърпа и положи главата му върху импровизираната възглавница, която беше направила от втората.

Докато жената разкопчаваше гащеризончето на пеленачето, Пол осъзна, че Коул все още не е направил това, за което го беше помолил. Той отново се обърна настойчиво към него:

— Отиди в стаята си. Пусни телевизора. Отиди до прозореца във всекидневната. Виж дали някой наблюдава къщата. Ако я наблюдават,

ги заблуди по начина, по който ти казах.

— Ами ако някой вече наблюдава къщата? — попита го момчето. Очилата правеха очите му да изглеждат огромни.

— Няма да се опитат да влязат веднага. Няма да са сигурни, че съм тук.

— Мислиш, че някой ще се опита да нахлуе вътре? — попита Коул с разтреперан глас.

Каган зърна някакво движение и се обърна към Мередит. Жената съблече гащеризончето на бебето и то сви крачета към коремчето си, сякаш да покаже колко е уязвимо. После изведнъж протегна ръчички и проплака.

— Няма да се опитат да нахлюят тук, освен ако не чуят плача му — каза Пол.

— Правя каквото мога — обади се рязко Мередит. — Трудно се вижда на тази слаба светлина.

— Не, нямах това предвид — отговори бързо Каган. — Моля за извинение.

— Какво? — погледна го изненадано жената.

— Предполагам, че думите ми са прозвучали като неодобрение. Нямах такова намерение. Сигурно често ви критикуват. Бебето не би могло да желае нищо по-добро от това, което правите за него.

Тя го изгледа, сякаш го виждаше за пръв път. После бебето се размърда отново и тя разгърна залепващите крилца на памперса. Коул продължаваше да стои в кухнята.

Трябва да го спечеля на моя страна — мислено реши Пол.

Той извади миниатюрния микрофон, който беше скрил под закачените за шубата му билети от ски лифта. Набута го дълбоко в един от джобовете на панталона си, където шумоленето на плата щеше да заглушава звука от гласовете им. После измъкна предавателя и го подаде на момчето.

— Какво е това? — попита с любопитство и подозрение Коул.

Каган извади слушалката от ухoto си, избърса я в панталоните си и му подаде и нея.

— Това са двете части на устройство за двупосочна радиовръзка. Това е предавателят, а това — слушалката. Бутона за пускане е от горната страна на предавателя. Копчето за силата на звука е отстрани. Копчето за честотата е от другата страна. Играеш ли видеогри?

— Разбира се. — Коул изглеждаше озадачен от въпроса, сякаш нямаше човек, който да не играе видеогри.

— Тогава трябва да умееш да правиш много неща наведнъж. Докато наблюдаваш за движение през прозореца, искам да държиш слушалката в ухото си и да сменяш постоянно честотата на предавателя. Може би ще попаднеш на канала, който използват онези мъже. Може би ще успеем да научим какво планират.

Момчето разгледа предметите, които държеше.

— Все едно слушаш с iPod^[2] — каза му Пол.

— Аха, iPod — Коул приключи с огледа на екипировката и кимна. — Ще се справя. — Съbral кураж, той влезе с накуцване във всекидневната.

Каган усещаше, че жената го е наблюдавала през цялото време, докато разговаряше с момчето. Сега бебето се размърда и тя маxна памперса.

— Момченце — промърмори Мередит. — Като го гледам, е на не повече от четири-пет седмици.

— Пет седмици. Добро предположение — каза Пол. — Ако беше почакало още малко, щеше да стане коледен подарък.

Жената пусна памперса в коша за боклук под мивката.

— Бях забравила колко малки са бебетата. Има рождено петно на лявата си петичка. Прилича донякъде на роза.

— Детето на мира.

— Какво?

Каган осъзна, че е казал твърде много.

— Нали това символизират бебетата по това време на годината? Както се пее в коледната песен: Мир на земята, добруване за хората. Може да е малко сантиментално, но звучи добре.

Мередит отново го изгледа вторачено. След това пак прехвърли вниманието си върху бебето.

— Не е англо.

— Англо? — повтори озадачено Пол.

— Така местните наричат „белите“. Но не прилича и на латиноамериканче, нито на индианче. Кожата му е с цвят на канела. Прилича на...

— На бебе от Близкия изток. — Каган се изправи и залитна. Щом успя да си възвърне равновесието, той отиде до кухненската

мивка и надникна предпазливо през пердето на прозореца.

— Нямам достатъчно големи безопасни игли, с които да закопчая тази кърпа, за да стане като памперс — рече жената.

Потръпвайки от болка, Пол свали шубата си, за да се освободи от тежестта на пистолета в десния ѝ джоб. Когато я бе разгърнала, за да вземе бебето, жената не се бе сетила да повдигне капаците на джобовете от двете ѝ страни, затова не бе разбрала какво има вътре. Той оставил дрехата на кухненската маса, като се погрижи оръжието да не се удари в дървото и да възпроизведе звук, който да предизвика въпроси.

— Случайно да имате изолирбанд? — попита я Пол.

— Изолирбанд? Да, той би могъл да замести безопасните игли. Но как се сетихте за него?

— Изолирбандът има много приложения. Къде е?

— В долното чекмедже от лявата страна на мивката. Преди време тръбата течеше.

Каган отвори чекмеджето и извади ролката изолирбанд. Откъсна две парчета и ги залепи на местата, където Мередит притискаше стънатата кърпа към коремчето на бебето. После откъсна още няколко, по-дълги, и ги залепи за ръба на плота.

— Тези засега няма да ми трябват — каза жената.

— Те са за нещо друго — отговори ѝ Пол.

Той се обърна с гръб към нея, разкопча ризата си и я свали внимателно. Не искаше руските затворнически татуировки на гърдите му да я стреснат.

Въпреки че кожата му лъщеше от пот, Каган трепереше. Светлината на нощната лампа му помогна да потвърди предположенията си — курсумът беше минал през месестата част на лявата му ръка в областта между лакътя и рамото. Раната беше подута, но доколкото виждаше, костта и артерията не бяха засегнати. Това са добрите новини за лошите новини.

Той се опита да си вдъхне кураж за това, което трябваше да направи.

Ще се справиш — каза си, като се бореше с болката.

Мередит, която стоеше зад гърба му, очевидно беше видяла раната.

— Какво ви се случило?

Пол не отговори.

— Да не би... Боже мой, това рана от куршум ли с? Прострелян ли сте?

— Докато спасявах бебето.

Потискайки замаяността си, той се наведе над мивката и насапунаisa раната.

— Имате ли аптечка за първа помощ? — Положи усилие да не гримасничи, докато отмиваše сапуна с топла вода.

Изглежда, жената бе изгубила ума и дума.

— Аптечка за първа помощ? — Беше толкова объркана, че явно не можеше да схване какво я пита. — Първа помощ...? Съседното чекмедже горе.

Каган извади аптечката, отвори я и със задоволство видя, че вътре има антибиотичен крем. Докато мажеше внимателно раната, надникна през пролуката между завесите над мивката. Все още валеше сняг. Огледа двете дървета до койотовата ограда и улицата. Не се виждаше никой.

Може би ще извадим късмет — рече си той. — Разбира се, че ще извадим.

Забеляза един сух парцал до мивката. Като прехапа долната си устна, Пол го притисна към раната и го залепи за кожата си с парчетата изолирбанд. Докато увиваше няколко пласта около пострадалата ръка, за да направи стегната превръзка, лицето му се покри с пот.

Зачака да види дали ще избие кръв.

Бебето проплака. Той погледна през рамо и видя, че то се опитва да смуче едното си юмруче.

— С какво ще го нахраним? — попита Мередит.

— Нямате ли мляко?

— Бебетата не се хранят с обикновено мляко.

— Световната здравна организация има рецепта за спешини случаи, при която млякото се разрежда с вода и се добавя захар.

— Нямаме краве мляко, организъмът на Коул не може да го усвоява. Имахме оризово, но свърши.

— Тогава сложете половин чаена лъжичка сол в четвърт литър вода.

— Сол?

— После добавете половин чаена лъжиčка сода за хляб и три супени лъжици захар.

— Това ваша рецепта ли е?

— На „Мейо Клиник“ е.

Каган мушна пръст в дупката, която куршумът беше пробил в ризата му и скъса ръкава, за да направи място за превръзката. Щом я облече отново, каза на Мередит:

— Стоплете водата, докато солта, содата и захарта се разтворят.

— Световната здравна организация? „Мейо Клиник“? Откога шпионите знайт всичко за храненето на бебетата?

— Преди време бях охрана на един лекарски екип в Сомалия.

Пол реши, че това е достатъчно близо до истината, за да му повярват. Всъщност страната беше Афганистан и не ставаше въпрос за охрана. Задачата му беше да се преструва, че е член на медицинския екип и да се опита да измъкне информация от афганистанските селяни за местоположението на тренировъчните лагери на терористите. Познанията му за това, как може да бъде спасен животът на едно бебе, можеха да му осигурят нужното съдействие.

— Бебетата гладуваха — добави той. — Лекарите ми обясниха какво да правя. Беше хубаво, че можех да помогна.

Мередит притисна пеленачето към гърдите си, сякаш искаше да потвърди думите му.

— Сместа няма да замести храната. Но ще му осигури електролити и ще го предпази от обезводняване — продължи Пол. — Бебето ще се нуждае от около триста и петдесет милилитра през следващите дванайсет часа. След това вече ще трябва да му намерим мляко.

Дванайсет часа — помисли си той. — Ако дотогава не сме извън опасност, ще е без значение дали бебето ще получи храна, или не.

— Идва някой — обади се Коул от всекидневната.

* * *

Като държеше под око сенките от двете си страни, Андрей продължи да върви по следите.

Снегът вече стигаше до глазените му. Отпечатъците от стълки пред него бяха станали почти незабележими.

Два чифта завиваха към една къща вдясно. По-нататък други два чифта се отклоняваха към една къща вляво. Следите бяха успоредни и не бяха оставени от човек, който си е търрил краката. Но Андрей подозираше, че ако Пьотър е използвал оръжието си, за да принуди някой минувач да го отведе в къщата си, вероятно го е направил с опрян в гърба му пистолет. В такъв случай единият чифт следи щеше да е пред другия. Освен това предните стълки щяха да са неравномерни — свидетелство, че човекът е бил блъскан.

Андрей продължи нататък и на слабата светлина, която се отразяваше в снега, видя, че са останали само един чифт пресни следи. Забеляза, че те са успоредни на друг чифт стълки, почти напълно затрупани от снега и насочени срещу него, които очевидно идваха от една къща, разположена в далечния край на уличката.

Твои ли са тези следи, Пьотър? — помисли си обнадеждено той.
— Пипнах ли те най-сетне? Или може би това е капан.

Андрей забави крачка, като оглеждаше внимателно снежната покривка пред себе си. Студът скова страните му и мислите му отново поеха в друга посока. Веднъж, по време на службата му в руската армия, беше марширувал двадесет и четири часа в снежна виелица. През цялото това време не беше пил и ял нищо, защото водата и провизиите му бяха замръзнали. Правим това, за да се калите — бяха му казали офицерите.

Е, тези копелета постигнаха целта си — помисли си горчиво той.
— Едва ли някой би могъл да бъде по-издръжлив и по-твърд. И ти, Пьотър, скоро ще разбереш какво означава това.

Единствените останали скорошни стълки завиваха наляво към една койотова ограда от кедрови клони. На това място в оградата имаше порта. Андрей забеляза, че другите следи, които бяха почти заличени от снега, идваха от същата порта.

Оставени са от някого, който е излязъл да разгледа коледните украси и после се е приbral — реши той. Усети, че тръпката от преследването започна да се изпарява. — Вървял съм по следите на някого, който живее в квартала. Изгубих ценно време. Трябваше да остана с Михаил и Яков и да продължа да претърсвам района около Кениън Роуд.

Чакай. Не прави прибързани заключения.

Андрей продължи да следва отпечатъците в снега, като се концентрира още повече върху двата чифта стъпки. Старите идваха откъм лявата страна на къщата. Новите отиваха в същата посока и се губеха в петно от тъмнина, където навярно имаше странична врата. Като се взря по- внимателно, различи очертанията на барака и гараж вляво. После премести погледа си върху самата къща и видя, че тя има онази характерна архитектура — плосък покрив, заоблени ъгли, мазилка с цвят на пръст, — която се срещаше почти навсякъде из Санта Фе.

Коледни лампички висяха над венец, закачен на предната врата. Непосредствено вляво бледа светлина се процеждаше иззад пердето на малък прозорец, който вероятно гледаше към кухнята. От дясната страна на вратата имаше голям прозорец, през който се виждаше всекидневна, осветена единствено от гаснещия огън в камината и от светлините на коледна елха. Още по-надясно, през спуснатите завеси на прозореца на друга стая се виждаше светещият еcran на телевизор.

Решен да не пропуска нищо, Андрей премести поглед към покрива. На слабата светлина, която хвърляха крушките на предната врата, видя, че там се издига заснежена сателитна чиния.

Руснакът не огледа къщата демонстративно. Тренираните му очи уловиха всички тези подробности, докато минаваше покрай нея и се преструваше, че се възхищава на живописния зимен пейзаж. Снегът леко проскърцаше под краката му. Двадесет секунди по-късно къщата се намираше извън полезрението му, а това означаваше, че и той не можеше да бъде видян от нея.

Вече нямаше отпечатъци, които да следва, и ставаше безсмислено да продължава да върви по уличката. Разочарованietо започна да го обзема отново. Той спря, за да прецени ситуацията. И реши неохотно, че първоначалното му предположение е било вярно. Стъпките бяха оставени от един и същи човек.

Но ако някой се беше върнал наскоро в къщата, вътре нямаше ли да светят повече лампи? Беше ли логично човекът, който живееше там, да си е легнал толкова рано в навечерието на Коледа — нощта, в която повечето американци будуват, нетърпеливи да получат подаръците си?

„Колко е часът?“

Андрей придърпа нагоре ръкава на скиорското си яке и откри дисплея на дигиталния си часовник. Подчинявайки се на стар армейски навик, той закри внимателно еcranчето с другата си ръка и едва тогава натисна бутона, за да светнат червените цифри. После побърза да освободи бутона и блясъкът угасна.

Часовникът показваше 21,41.

Ако човекът, който живееше в къщата, беше на преклонна възраст, като нищо би си легнал рано в коледната вечер. Проблясъците от телевизора показваха, че някой действително си е легнал и може би гледа сладникав празничен филм като „Животът е прекрасен“^[3] — заглавие, което винаги караше Андрей да се подсмихва.

Животът е прекрасен? Единствените реални неща във филма бяха онзи възрастен мъж, който изгуби парите на път към банката, и богаташът, който искаше да я управлява, за да взема по-големи лихви и да заграбва домовете на хората. Ако историята се придържаше към реалния живот, главният герой — Как му беше името? Джеймс Стюарт — щеше да загине, когато се хвърли в наполовина замръзналата река.

И защо беше толкова клощав? — запита се Андрей. — Нарочно ли е гладувал? Само в Америка, където има толкова много храна, хората гладуват, за да бъдат слаби. Отиди да се сражаваш с бунтовниците в Чечня с половината от дажбите, които ни даваха. Скоро ще забравиш, че искаш да си клощав.

Внезапно в скритата под скиорската му шапка слушалка се разнесе гневният глас на пахана:

— Намери ли го?

— Не още — промърмори Андрей в замаскирания върху якето му микрофон, като се стараеше да говори възможно най-тихо.

— Когато клиентите научат, че не разполагаме с това, за което са ни платили...

— Търсим с всички сили.

— Ако се наложи да им върна парите, кълна се, че ще им помогна да те открият.

— Каза ми го вече. Не съм забравил.

Винаги съм бил лоялен към теб. Винаги съм правел повече от това, което си искал.

— Просто ми трябва още малко време — каза в микрофона, като се стараеше да прикрие горчивината в гласа си.

— Сукин син, ти май не схващаш с колко малко време разполагаш.

Стомахът на Андрей се сви. Мразеше да го обиждат не по-малко, отколкото да го заплашват, но беше още по-ядосан от факта, че паханът е готов да подкрепи чуждите хора, а не него.

Не мога да говоря повече — рече той и прекъсна бързо връзката по-скоро от гняв, отколкото от необходимост.

Руснакът се обърна към участъка от заснежената уличка, който бе извървял в търсене на следи. Тръгна обратно по стъпките си, като си даваше сметка, че трябва да побърза да се присъедини към Михаил и Яков, за да претърсят други места, да наваксат времето, което беше загубил. Но инстинктът му подсказваше да не бърза.

Къщата отново изникна пред погледа му, този път от дясната му страна. Докато минаваше покрай нея, той я огледа за втори път, като се приближи повече. Отблъсъците от телевизора. Коледните лампички. Гаснещите пламъци в камината. Влизящите в двора и излизящите оттам стъпки. Портата.

Портата.

В нея имаше нещо, което го човъркаше и не му даваше мира, но не можеше да разбере какво е то. Андрей продължи да върви, докато не се озова извън полезрението на обитателите на къщата. После спря, обърна се и се приведе, така че главата му да не се вижда от другата страна на оградата.

Тръгна крадешком към портата с все така наведена глава.

Понеже беше приведен, задната част на врата му беше изложена на пронизващия студ. Но той не обърна почти никакво внимание на неприятното усещане, до такава степен беше погълнат от портата. Промъкна се по-наблизо да огледа вертикалните кедрови колове. В тях имаше нещо нередно. Нещо, което не можеше да подмине, без да провери.

Стигна до портата и се отпусна на колене в снега. Без да обръща внимание на студа, който се просмукуваше през панталоните му, руснакът приближи лицето си към портата и към кората на кедровите колове. После вдигна поглед към снега, който се беше натрупал по отрязаните им с трион върхове.

Част от снега беше изпадал, съборен от движението на вратата. В това нямаше нищо странно. Нещо повече — имаше вероятност

човекът, който бе отворил портата, да я е бутнал с тяло и да е съборил още повече сняг.

Да е бутнал портата с тяло — помисли си Андрей.

Той присви очи в бледата светлина, отразявана от снежинките. Вратата се отваряше наляво и навътре. Нищо чудно някой да я бе бутнал с лявата страна на тялото си, докато е влизал.

Андрей се взря и видя малко тъмно петно близо до резето.

Обзе го вълнение. Петното беше на височината на човешка ръка. Когато бе минал за пръв път покрай портата, го бе забелязал, но не му беше обърнал внимание, отдавайки го на обезцветяване на дървото.

Руснакът докосна петното, размазвайки го с един от пръстите на облечена си в ръкавица ръка и през тялото му сякаш премина електричество. Защото, въпреки че беше започнало да замръзва, петното все още беше полуучено.

Не можеше да определи цвета му заради сенките, но това несъмнено беше кръв.

* * *

— Исламските терористи благодарят на Аллах, когато попаднат на руската мафия, Пол. В страните от Близкия изток екстремистите от „Ал Кайда“ не изглеждат много по-различно от останалите хора, които не желаят нищо друго, освен да бъдат оставени на спокойствие. Но ако напуснат родината си и се опитат да проведат операция в страна от Запада, веднага се набиват на очи.

Преди единадесети септември можеха да се движат спокойно между нас. Посрещахме добре чужденците. Бяхме наивни. Сега терористите от Близкия изток знаят, че ще бъдат проучвани, ако направят нещо по-необичайно, затова се нуждаят от някого, който да им свърши мръсната работа, някого, който не се набива на очи.

Да намерят западняци, които да им съдействат, е почти невъзможно. В края на краищата, дори и най-закоравелите престъпници притежават някакъв инстинкт за самосъхранение. Не говоря за любов към родината, Пол. Това е нещо прекалено възвишено за тези хора. Но почти всеки, независимо колко е корумпиран, ще откаже да извърши нещо, което застрашава собствения му малък свят

— неговия квартал, неговата улица, неговата къща или апартамент. Това е вроден инстинкт за самосъхранение.

Одеските мафиоти обаче не притежават такъв инстинкт, Пол. Те не са привързани към страната, която ги е подслонила, не дават пет пари дори за собствените си домове. Ако им платят достатъчно, за да взривят мръсна бомба в Манхатън — бомба, която със сигурност ще разпръсне радиоактивни частици чак до домовете им в Брайтън Бийч, — те просто ще си съберат багажа и ще се преместят по-далече, преди да я детонират. Ще направят всичко, стига да им се плати достатъчно.

И няма да работят само за „Ал Кайда“. Ще приемат пари и от „Хамас“.

* * *

— Пред къщата има някакъв човек — каза Коул.

Каган пусна копчето на ризата си и се вцепени. Съмняващ се, че някой би могъл да го види през завесите на кухненския прозорец на слабата светлина на ношната лампа. Въпреки това се отдръпна понавътре в стаята.

Обичайно пулсът му беше шейсет и пет удара в минута. Но сега, изглежда, беше скочил на сто и десет и продължаваше да се ускорява. Той взе със свито сърце шубата от кухненската маса и усети успокоителната тежест на пистолета в десния ѝ джоб.

Застана на сводестия вход към всекидневната.

— Какво виждаш?

— Един мъж. — Гласът на момчето звучеше уплашен.

Само един? — помисли си Пол. — Не, трябва да са повече. После му хрумна, че преследвачите може да са се разделили, за да покрият по-голям район. А може би това е фалшива тревога.

— Коул, спомни си какво ти казах — прави се, че не го забелязваш. Преструвай се, че се любуваш на снега.

— Не съм на прозореца. Той не знае, че го наблюдавам.

— Как така?

— Седя на един стол, който е далече от камината и от светлините на елхата. Тук е тъмно. Не може да ме види.

— Сигурен ли си?

— Хей, аз съм просто едно малко дете. Никой няма да обърне внимание на малко дете, сгущено в стол. А и не виждам как би могъл да ме забележи.

— Какво прави?

— Просто върви край къщата. Сякаш разглежда коледните украси и снега. Вече го няма.

— Може би наистина се наслаждава на светлините и на снега. Може би живее някъде наоколо.

— Преместихме се тук в началото на лятото. Не познавам всички съседи, но не съм го виждал преди.

— Може би отива на гости на някого. Опиши ми го.

— Не можах да го разгледам добре. Висок е — това поне видях. С широки рамене. Носи шапка, която покрива ушите му. И има формата на главата му.

— Нарича се скиорска шапка. — Каган бе връхлетян от предчувствие за надвисната опасност. — Какъв цвят е якето му?

— По него имаше сняг, но мисля, че беше тъмно.

— А шапката му? И тя ли е тъмна?

— Върху нея имаше прекалено много сняг. Не мога да кажа. Не позволявай на момчето да усети какво изпитваш.

— Това е правилният отговор, Коул. Винаги си признавай, когато не можеш да отговориш. Един шпионин толкова много искаше да запази работата си, че вместо истината каза на шефовете си това, което искаха да чуят. И причини доста неприятности на света. От коя посока дойде мъжът?

— Отдясно.

От Кениън Роуд — помисли си Пол.

Момчето заговори отново:

— Тъмна... как я нарекохте... скиорска шапка? Да не би някой от мъжете, които ви преследват, да носи такава? Почакайте. Ето го, връща се. Този път отляво. Връща се по пътя, по който дойде.

На Каган отчаяно му се прииска да отиде във всекидневната, да се сниши на пода и да погледне през прозореца. Но не посмя да го направи, защото рискуваше да го забележат.

— Този път, изглежда, бърза — обади се Коул.

Руснакът изобщо не се учуди. Мъжът отвън — навярно беше Андрей, ако се съдеше по описанието на момчето — сигурно бе

проследил всички онези стъпки, докато последният чифт не го е довел до къщата. Но номерът на Пол е проработил и Андрей е решил, че следите са оставени от един и същи човек. Сега е ядосан, защото е изгубил ценно време.

— Пак си замина — каза момчето.

— Това е добре. Все пак продължавай да наблюдаваш.

Джуди Гарланд пееше на заден фон: Направи си весела малка Коледа само за теб. Единствените други звуци бяха прашненето на едно дърво в камината и хленченето на бебето.

Трябва да го накарам да спре да плаче.

Като се опитваше да прикрие обзелото го напрежение, Каган се извърна от сводестия вход на всекидневната и погледна към Мередит и детето.

— Какво става със сместа?

Жената стоеше на разстояние от тенджерата върху газовия котлон на печката, като държеше бебето далече от пламъка.

— Притоплям я. Но как да го нахраня? Нямам шише с биберон.

— Имате ли чаша за алкохол?

— Предполагам, че ще се намери поне една. — Гласът ѝ прозвучава остро.

Пол забеляза, че жената гледа намръщено една почти празна бутилка уиски върху кухненския плот. До нея имаше чаша за алкохол.

— Разбирам какво имате предвид.

— Надявам се, че няма да започнете да пиете — рече тя.

— Не се тревожете. — Каган взе чашата, застана в единия край на мивката, който не се виждаше от прозореца, и я изплакна от алкохола с гореща вода. — За едно бебе няма да е проблем да пие от нещо с толкова малък отвор.

— Не. Когато се роди Коул, педиатрите ми казаха да не му давам да пие от чаша, преди да е навършил четири месеца.

— Всъщност бебетата са способни да пият от малък съд скоро след раждането си.

— Измисляте си — рече Мередит. — Наистина ли очаквате да повярвам, че и на това са ви научили в Световната здравна организация?

— Сериозно. Номерът е как го правите. — Той се приближи до нея и имитира, че слага ръка под бебето, за да направи демонстрация.

— Накланяте го леко назад ето така. Слагате ръка под главата му, за да му пазите врата. Притискате чашата към горната му устна. Не наливате. Така ще се задави. Ако го оставите само да прецени колко да изпие, то ще се справи чудесно със задачата.

Руснакът хвърли тревожен поглед към прозореца, после отиде до печката и започна да бърка течността, за да се разтворят по-бързо солта и захарта. Лъжицата издаде стържещ звук.

— Коул, някаква следа от движение отвън? — Въпреки привидното си спокойствие, Пол прецени, че пулсът му е достигнал сто и двадесет удара в минута. Вените му бяха набънали от напрежение.

— Не — отговори момчето.

— Справяш се отлично. Продължавай да наблюдаваш.

Бебето се размърда, сякаш се канеше да заплаче. Той извади бързо лъжицата и капна малко от разтвора върху вътрешната страна на китката си.

— Постоплила се е. Готова е. — Изключи печката и пресипа течността в чашата. — Напълних я до чертичката, отбелязваща една унция^[4]. Можем да измерим количеството, което ще изпие бебето.

Мередит хвана пеленачето по начина, който й бе показал Каган, за да предпази врата му.

— Хайде, приятелче. — Тя взе чашата от руснака. — Има ли си име?

Той не отговори.

— Съжалявам. Предполагам, че това не е сред нещата, които трябва да знам.

— Всъщност така и не ми казаха как се казва. — Инстинкът му подсказваше да не разкрива повече информация, но това така или иначе вече беше без значение. Ако мъжете отвън хванеха жената, последиците щяха да са фатални независимо дали знаеше нещо за бебето, или не.

Той смени темата.

— Облечена сте така, сякаш се каните да ходите на парти.

— Родителите на един съученик на Коул ни поканиха на гости — отговори унило тя.

— Ще се притеснят ли от отсъствието ви? — попита бързо Пол.

— Ще се чудят ли къде се губите? Ако не успеят да се свържат с вас по

телефона, може би ще се разтревожат достатъчно, за да...

— Преди да счупи телефоните, Тед им се обади и каза, че Коул е болен.

— А. — Напрежението в гласа на Каган намаля. — Тед е умен мъж.

— Да. Умен мъж. — Мередит си пое дълбоко дъх и сведе поглед към бебето. — Бях забравила какво е да държиш толкова безпомощно същество в ръцете си. Точно така, приятелче. Продължавай да сърбаш. Обзала гам се, че си жадно. Не се беспокой. Имаме много и всичкото е за теб.

— Не съвсем — каза Пол. Беше обезводнен от кървенето и изпитваше ужасна жажда. Бръкна в аптечката за първа помощ, отвори едно шишенце тиленол^[5] и напъха четири таблетки в пресъхналата си уста. После се приведе, за да не се вижда силуетът му през прозореца, и се върна при печката, увери се, че дръжката на тенджерата не е прекалено гореща и изсипа част от разтвора в една чаша, която намери край мивката.

Отпи две големи гълтки, за да преглътне таблетките. Усети вкуса на солта и захарта. Стомахът веднага го присви, усиливайки още повече гаденето, предизвикано от раната му. Той изчака малко и отпи още една гълтка, топлата течност изпълни устата му.

— Виждаш ли нещо, Коул?

— Изглежда наистина си е отишъл — отвърна момчето от всекидневната.

— Въпреки това, не спирай да наблюдаваш. Предпазливостта никога не е излишна. Шпионите винаги си имат едно наум.

— Сменям непрекъснато честотите на предавателя, който ми дадохте, но не чувам нищо. Може би не го правя както трябва.

— Щом играеш видеоигри, сигурен съм, че ще се справиш и с този радиоприемник. — Микрофонът в джоба на панталона на Пол беше прекалено далече от устата му, за да се чуе нещо, в случай че Андрей подслушваше първоначалната честота, която бяха използвали. — Онези мъже няма да говорят, освен ако не е наложително. Шансът да уцелиш честотата, която използват в момента, е минимален. Но сме длъжни да опитаме всичко. Справяш се чудесно.

Каган изключи нощната лампа и Мередит не възрази — явно вече му имаше достатъчно доверие. Възползвайки се от прикритието

на тъмнината, той открехна завесите на прозореца с още няколко сантиметра.

Различи очертанията на коловете на койтовата ограда през сипещия се сняг. Оглеждаше се за някакво движение в сенките отвъд нея.

— Мередит, опишете ми плана на къщата.

* * *

Андрей пропълзя чевръсто през снега, който се бе натрупал в основата на оградата. Дишането му се участи, а горещината от възобновения лов прогони студа от бузите му. Когато се отдалечи на безопасно според него разстояние от къщата, той се изправи и вдигна поглед към един електрически стълб.

Към къщата отиваха два кабела. Той напрегна очи в слабата светлина, която се отразяваше от снега, и видя, че един от кабелите минава през прикрепен към стълба изолатор — това беше електричеството. Другият кабел беше за телефон или за кабелна телевизия. После се сети за сателитната чиния, която бе видял на покрива, и реши, че вторият кабел все пак трябва да е за телефона.

При подходящи условия стрелбата на Андрей беше изключително точна. Но сега му трябваха четири изстрела, за да успее да прекъсне дебелия кабел. Сипещият се сняг приглуши още повече звуците, които излизаха от заглушителя, затова изстрелите не бяха достатъчно шумни, че да привлекат нечие внимание.

Той извади незабавно изпразнения отчасти пълнител, пъхна го в джоба на панталона си и сложи на негово място нов, с петнадесет патрона. Едва тогава проговори в микрофона, шептейки напрегнато:

— Намерих го.

В скритата под шапката му слушалка се чу силна въздишка на облекчение.

— Слава богу — каза паханът.

Каква ирония — шефът му, който също бе отраснал в Съветския съюз, да използва подобен израз.

— Клиентите ни вече са тук — продължи паханът. Никога не съм виждал по-разгневени хора. Колко бързо можеш да доставиш пакета?

— Не зная — отговори Андрей.

— Какво?

— Пътър се е скрил в една къща. Трябва да измисля как да се добера до него.

— Не му позволявай да избяга отново — предупреди го паханът.

— Не и този път. Наш е.

— Пет пари не давам за това говно. Разправи се по-бързо с него! Пакетът! Просто ми донеси пакета!

Андрей се притесни, че паханът е толкова разтревожен. Обикновено се стараеше да угоди на клиентите си в границите на нормалното. Ако някой се оплачеше от услугите му, той заповядваше на хора като Андрей да подпалят къщата му. Хората, които се обръщаха за услуга към одеската мафия, по правило бяха отчаяни. И паханът смяташе, че трябва да са благодарни и на най-малката оказана помощ.

Но тези клиенти бяха друга работа. Трите милиона долара, които му бяха платили за седмица работа — при това в курортен град, — бяха твърде примамливи, за да ги откаже. Тогава ги бе нарекъл лесна плячка.

Те организираха всичко. Подкупиха необходимите хора. Научиха графика на мишената, кога и къде може да бъде свършена работата. Биха могли лесно да я свършат и сами. Но не могат да изпълнят същинската операция. Нуждаят се от нас, защото ние ще останем незабелязани сред жителите на Санта Фе, докато те веднага ще привлекат внимание. Затова гледах да изкопча колкото се може повече пари от проклетите араби.

Свикнал да предизвиква страх, а не да се страхува, сега паханът си даваше сметка колко лошо би могъл да си изплати от бизнеса с клиенти, които бяха по-бездилостни дори от самия него.

Андрей тръгна към една ела, откъдето би могъл лесно да наблюдава къщата.

— Останалите чуха ли? — промърмори той в микрофона.

— Да — разнесе се гласът на Яков в слушалката. — Къде си?

— Следвайте пътя, по който тръгнах. Няколко минути по-късно видя двама едри мъже, които се приближаваха бързо през сипещия се сняг, и каза в микрофона:

— Намирам се от дясната ви страна. До една ела. Мъжете се спряха и погледнаха в неговата посока.

— Ето те и теб — промърмори Михаил. — Добре. Не бихме искали да те застреляме по погрешка. — Той се ухили на шегата и двамата с Яков се прикриха зад дървото, за да огледат къщата.

— Колко души има вътре? — Яков прошепна едва чуто.

— Нямам представа — отговори тихо Андрей. — Някой е излязъл по-рано и е оставил стъпки, но онези следи, които минават през портата на двора и продължават към къщата, са на Пътър.

— Откъде знаеш?

— На портата има кръв.

— Аха.

— Има светлина — вероятно от телевизор, в най-дясната стая. — Андрей я посочи. — Може би в къщата има някого, който не знае, че Пътър се е вмъкнал вътре. А може би къщата е празна и той е включил телевизора, за да създаде впечатление, че вътре има хора.

— Твърде много „може би“-та — рече Михаил. — Пътър си изгуби мобилния телефон. Но ако наистина е вътре, може да използва стационарния, за да повика полиция.

— Прострелях телефонния кабел — съобщи му Андрей.

— Може да им е позвънил, преди да го простреляш. Или пък в къщата да има мобилен телефон.

— Тогава защо полицията още не е дошла? Защо не чуваме сирените?

Яков сви рамене.

— На Кениън Роуд празнуват Бъдни вечер. На полицейските коли няма да им е лесно да си пробият път през тълпата.

— Добре, но не можем да си тръгнем, нито пък да нахлuem в къщата, само защото си мислим, че полицията може да пристигне всеки момент — настоя Андрей. — Ако се издъним, по-добре да бягаме и да не се обръщаме назад. Ще трябваечно да бягаме, защото знаем, че клиентите и паханът никога няма да спрат да ни преследват.

Както и моето семейство — помисли си той. — Ако паханът не успее да ме намери, ще тръгне след жена ми и дъщерите ми.

— Тогава какво предлагаш? — поиска да узнае Михаил.

— Ще се приближим до къщата от три страни. Пътър не може да я отбранява от няколко места едновременно. Поне двама от нас

трябва да успеят да проникнат вътре.

— Шансовете ни са доста добри, стига аз да не съм застреляният — каза Яков.

— Пътър е ранен и слаб от загубата на кръв — възрази Андрей.

— Мерникът му едва ли ще е точен. Има голяма вероятност и тримата да останем невредими.

— Тази „голяма вероятност“ не ми вдъхва кураж. Онзи, който атакува къщата фронтално, поема най-голям риск. Как ще решим кой...

— И двамата звучите като баби. Аз ще нападна фронтално — каза раздразнено Андрей.

Те го изгледаха втренчено.

— Пътър знае, че аз съм този, от когото трябва най-много да се страхува. Ще се покажа пред фасадата на къщата. Вниманието му ще бъде съсредоточено върху мен. Това ви дава по-добра възможност да проникнете вътре от различни посоки. Ако синхронизираме прецизно атаката...

— Имаме си компания — предупреди ги Яков.

Андрей се обърна към улицата. Отначало се притесни, че пристига полиция. Но фигурата, която видя, беше сама и крачеше бавно през снега — мъж със закопчано бледосиво палто и шапка с наушници. Вървеше със силно наведена глава и имаше изтощен вид.

Прекалил е с празнуването? — зачуди се той. — Или просто крие лицето си от снега.

После му хрумна друга мисъл.

А може би е полицай, който разиграва някаква инсценировка. В такъв случай няма да е сам. Навсярно ни подготвя някакъв капан.

Андрей си помисли за пахана, за клиентите, за Пътър. За жена си и дъщерите си.

Мъжът се приближи и се запъти с тромави крачки към противоположната страна на уличката, към портата.

Ще рискувам — реши Андрей.

* * *

— Отиваме в Санта Фе заради някакво си бебе?

— Да, Пътър. Заради Детето на мира.

— Не разбирам.

— Не четеш ли вестници? Не гледаш ли новините по телевизията?

— Новините? Да, бе. Всичко, което ни казват в тях, е пропаганда, също както правеха в Русия.

— Значи никога не си чувал за Ахмед Хасан?

— Така ли се казва детето?

— Баща му. Той е акушер.

— Андрей, английският ми не е...

— Хасан изражда бебета. Той е хирург, който в миналото е практикувал лечение на палестинци, ранени по време на престрелки с израелците. През годините е оперирал близо две хиляди пациенти с огнестрелни рани. „Но това не промени нещата към по-добро“, казва самият той. Затова сменил специалността си и станал акушер. Хиляди деца са на този свят благодарение на него, много повече от всички пациенти с огнестрелни рани, които е спасил. Както казва на последователите си, той е изbral живота вместо смъртта, надеждата вместо омразата.

— Последователи? Говориш така, все едно Хасан е някакъв религиозен водач.

— В известен смисъл наистина е такъв. Въпреки че няма такива пълномощия, речите му са толкова пламенни, че много хора се ехзалират от самото му присъствие. Той говори като пророк и с всеки изминал ден привлича все повече последователи. Те вярват, че той е имал видение. Хасан проповядва, че палестино-израелският конфликт ще доведе до унищожението на региона, а покрай него и на целия свят. И много палестинци — онези, които са уморени от десетилетията на убийства и разрушение — са съгласни с него. „Децата — напомня им той. — Мислете за нашите деца. Ако наистина ги обичаме, ако ги ценим толкова, колкото твърдим, ще им осигурим бъдеще и траен мир“.

— Мир. Ти използва тази дума, за да опишеш бебето.

— Да, Пътър. Детето на мира. Детето на ХАСАН. Враговете му ни дават три милиона долара, за да го отвлечем вместо тях.

* * *

— Планът на къщата? — В гласа на Мередит прозвучава тревога.
— Защо ви интересува?

Каган различи силуета ѝ в сумрака на кухнята — беше застинала, с допряна до устните на бебето чаша.

— Без конкретна причина — отговори той. — Обикновена предпазна мярка. Начин да си запълни времето.

— Предпазна мярка?

— Така ще съм подготвен.

— Подготвен за какво? Нали чухте Коул. Мъжът си отиде.

— Може би. Хубаво е човек винаги да разполага с резервен план.

Светлината беше прекалено оскъдна, за да види очите на Мередит, но беше сигурен, че го гледат с притеснение. Тъмното петно, което представляваше главата ѝ, кимна към сводестата врата до хладилника и фризера, които бяха разположени в една ниша в задната част на кухнята.

— Там се намират фурната и пералното помещение — рече тя. — Има и малка баня, която е просто една тоалетна с мивка.

— Тези помещения имат ли прозорци?

— Не.

Отговорът ѝ изпълни Каган с облекчение.

— А останалата част от къщата? Коул каза, че стаята му е разположена отпред.

— Да. Отпред са всекидневната, една баня и стаята на Коул.

— А отзад?

— Кабинетът на Тед е зад всекидневната. До него е голямата спалня.

— Срещу стаята на Коул?

— Да. В края на коридора, който отделя тази част на къщата.

— Колко външни врати имате?

Когато Мередит отговори, гласът ѝ трепереше — явно беше осъзнала какво се крие зад всичките тези въпроси.

— Три. Предната врата, страничната врата тук в кухнята и още една в кабинета на Тед. Тя води към градината в задния двор.

— А в мазето?

— Няма мазе. Повечето къщи в Санта Фе са построени върху скални плочи.

Една грижа по-малко — помисли си Каган.

— Таван?

— Не и при този плосък покрив.

— Вратата в кабинета на Тед дървена ли е, или пъзгаща се?

— Дървена.

„Поне не могат да влязат лесно“.

— Заключена ли е?

— Да. Проверих я, когато се канихме да тръгваме за партито.

После я проверих пак, след като Тед... излезе.

— А другите врати? — Той отиде до вратата в кухнята, за да се увери, че е залостена.

— След яростния изблик на Тед заключих всички, повярвайте ми.

Каган хвърли още един разтревожен поглед през кухненския прозорец.

— Невинаги е бил такъв — каза Мередит.

— Тоест? — Окуражи я да продължи да говори с надеждата, че това ще я разсее.

— Той знае, че има проблем с алкохола. Когато се преместихме тук от Лос Анджелис, беше решил да започне на чисто. Именно затова дойдохме тук. Миналата пролет посети Санта Фе, за да участва в една бизнес конференция. Когато се върна, цяла нощ говореше само за планините, за светлината и за въздуха, който бил толкова чист, че всичко се виждало като на длан. Непрекъснато повтаряше, че наричат щата Вълшебната земя. Знаех какво има предвид. Определено имахме нужда от някакво вълшебство.

— И се преместихте тук? — насърчи я той.

— Два месеца по-късно, през юни, вече живеехме в тази къща. Спомням си, че на четвърти юли на площад Плаза имаше празнична закуска с палачинки, бяха се събрали хиляди хора. Седяхме под дърветата и гледахме музикантите на естрадата, които свиреха блуграс^[6]. Хората танцуваха и се забавляваха. Тед ми се усмихна широко и каза: Днес е Денят на независимостта, обещавам.

Два пъти седмично посещаваше сбирки на анонимните алкохолици. Дълго време бяхме истинско семейство. Ходехме на ски.

Пропътувахме цялата долина до Лос Аламос, за да видим къде са изобретили атомната бомба. Разгледахме скалните руини в Бендълиър каньон, испанския пазар, индианския пазар, фиестата. Това беше най-хубавото лято в живота ми.

През септември работата на Тед стана доста напрегната и той започна да прекарва по-малко време с нас. Не се оплаквах. Някой трябваше да ни плаща сметките. И аз дадох своя принос, започнах работа в един от музеите. После дойде Денят на благодарността и той се прибра вкъщи с една бутилка вино. Сигурно съм имала разстроен вид, защото каза: „Хей, това дори не е червено вино. Бяло е. Нищо няма да ми стане. Работя седем дни в седмицата. Какво е една печена пуйка без малко бяло вино?“

— И сега, един месец по-късно... — рече Пол, като остави гласа си да загълхне.

— Ново място. Същите стари проблеми. Предполагам, че няма такова нещо като „да започнеш на чисто“. — Настъпи неловка пауза, после Мередит смени темата. — Бебето заспа. — Тя остави чашата на кухненската маса и излезе с детето през сводестата врата до хладилника.

Каган чу как върви пипнешком в другата стая и се зачуди какво е намислила. По пода се чу стържене. Силуетът на Мередит се появи отново и той я видя да влиза заднешком в кухнята, влечейки след себе си някакъв плетен кош.

— Беше в пералното помещение. Постлах вътре няколко хавлиени кърпи. Стана почти като истинско детско кошче. — Тя остави бебето в коша и го зави с една от кърпите.

— В пералното помещение има ли празно място зад пералнята и центрофугата? — попита я Каган. — Достатъчно голямо, че да ви побере?

— Да. — Гласът на жената прозвуча озадачено.

— Ако се случи нещо, вземете бебето и се скрийте там. Металните уреди могат да ви предпазят.

— Да ме предпазят от...?

Каган се обърна към вратата на всекидневната.

— Коул, чуваш ли ме?

— Да.

— Да ме предпазят от куршуми? — попита Мередит.

— Да стоите заедно е лоша идея — продължи Пол. — Така се превръщате в една мишена. Коул, ако нещо се случи, има ли място, на което можеш да се скриеш?

Момчето се умълча и се замисли.

— Тук има голям шкаф за телевизор. Мисля, че мога да се напъхам зад него. — Гласът му трепереше.

— Ако се стигне дотам, скрий се зад него. Трябва да си представиш това, което искаш да направиш. Ако го виждаш в съзнанието си, ако го репетираш наум и разбираш какво трябва да направиш, когато настъпи моментът, няма да допуснеш грешка. Ако се случи нещо...

— Не ме е страх.

— Браво.

— Бях уплашен, когато баща ми удари мама, но сега...

— Да? Какво сега?

— Вече не ми пuka.

* * *

Андрей наблюдаваше иззад елата приближаването на мъжа през сипещия се сняг. Раменете му бяха прегърбени. Вървеше с наведена глава.

След няколко мига беше достатъчно близо до него, за да реши, че първоначалното му впечатление е било вярно — непознатият изглеждаше изтощен, сякаш носеше на плещите си тежестта на целия свят. Той вдигна очи само веднъж, колкото да се ориентира, след което зави към портата в оградата.

— Господине.

Андрей излезе от сенките и го пресрещна на място, което не се виждаше от къщата.

— Аз съм полицай.

— Полиция? — Мъжът изглежда се стресна. Беше слаб, около метър и осемдесет. Държеше ръцете си в джобовете на палтото. На Андрей му беше трудно да прецени на каква възраст е на слабата светлина, която се отразяваше от снега, но реши, че е трябва да е около тридесет и пет годишен. Имаше мустаци, овално лице и измъчено

изражение. В дъха му се усещаше лека миризма на уиски. — Какво търси полицията тук? — Изражението на непознатия вече не беше мрачно, а разтревожено.

— Това вашият дом ли е?

— Да, но...

— Как се казвате, господине?

— Броди. Тед Броди. Защо ми задавате всичките тези въпроси?

Какво става?

— В квартала имаше инцидент.

— Инцидент?

— Знаете ли колко души има в къщата ви, господин Броди?

— Жена ми и синът ми. Защо...? Боже мой, да не им се е случило нещо?

— Господин Броди, моля ви, просто отговорете на въпросите ми.

На колко години е синът ви?

— На дванайсет, но...

— Опишете ми къщата. Начертайте скица в снега.

— Скица? Не разбирам.

— Стайте. Прозорците. Външните врати. Това е много важно.

Покажете ми разположението на всички изходи от къщата.

— Испусе, да не ми казвате, че някой е проникнал незаконно в къщата? — Броди се обърна и се засили към портата.

Андрей го стисна здраво за рамото и го дръпна назад.

— Спрете... Трябва да... — Мъжът започна да се бори. — Боли ме. Махнете ръката си от мен.

— Говорете по-тихо — предупреди го руснакът. — Не искате той да разбере, че сме тук, нали?

— Той?

Андрей издърпа Броди още по-назад.

— Не говорете толкова силно. Преследвахме един беглец. Влезе в къщата ви, преди да успеем да го спрем.

— Тогава трябва да отида там. Трябва да...

Андрей застана пред него и го стисна за раменете. Приближи лицето си до неговото и рече тихо, но твърдо:

— Изслушайте ме, господин Броди. Ако влезете вътре, просто ще му осигурите още един заложник. Не излагайте семейството си на още по-голям риск.

— Но...

Руснакът го прекъсна.

— Най-доброто нещо, което можете да направите, е да ни помогнете. Имате ли мобилен телефон? Ако нямате, ще ви дам моя.

— Мобилен телефон? Защо?

— Има вероятност беглецът да не знае, че сме го проследили. Искам да се обадите на жена си и да се опитате да научите какво става там, в коя стая са двамата със сина ви, всичко, което може да е от полза за екипа на Специалните части, когато нахлуе вътре. — Андрей знаеше много добре, че телефонната линия не работи, но искаше да разбере дали има мобилен телефон в къщата.

— Специалните части? — изстена Броди. — Защо позволих това да се случи? Какво направих? Не трябваше да се отделям нито за миг от семейството си.

— Успокойте се, господин Броди. Ще ви инструктирам какво да говорите по телефона. Беглецът навсярно ще подслушва разговора с жена ви. Ще ви обясня какви въпроси да задавате, така че да не го разтревожите. Трябва да разберем какво е местоположението му в...

— Я почакайте. — Броди се втренчи в някаква точка зад гърба на Андрей.

— Какво има?

— Онези мъже ей там. Какви са? — Той посочи към елата.

— Другите полицаи от екипа. Детектив Харди и детектив Грант. Михаил и Яков му помахаха, влизайки в ролите си на ченгета.

— Много е важно по време на телефонния разговор да звучите естествено, да не показвате колко сте притеснен — обясни му Андрей.

— Най-добре да...

— Оставете. Безсмислено е.

— Моля?

— Няма смисъл да се обаждам.

— Няма смисъл...? Защо?

— Телефоните не работят — каза Броди.

Мускулите на Андрей се напрегнаха. „Да не би да е видял прекъснатия кабел?“ Реши да измъкне още информация от мъжа.

— Не работят ли? Как така?

— Счупени са.

— Искате да кажете, че снегът е скъсал телефонните кабели?

— Не, говоря за телефоните. — Броди изглеждаше подразнен от факта, че Андрей не може да проумее нещо толкова очевидно.

— Всички телефони в къщата? Как е възможно всички да са счупени?

Броди избърса снега от мустаците си, но не отговори.

— Не можем да си позволим да изгубим повече време — рече руснакът. — Безопасността на жена ви и сина ви зависи от вас. Как така всички телефони са счупени?

— Аз го направих.

— Какво говорите?

— Строших телефоните с чук — отговори мъжът гневно.

Андрей не можа да прикрие изненадата си. Точно когато си мислеше, че вече всичко му е ясно, се появяващето някой и му казващо нещо, което никога не би му хрумнало.

— Защо, за бога, ви е притрябало да трошите телефоните?

— За да попреча на жена ми да ви се обади.

— Да се обади на мен? — Руснакът поклати изумено глава.

— На вас. На полицията. — Броди сведе очи към обувките си. — Изпуснах си нервите. — В гласа му се прокрадна отчаяние. — Двамата с жена ми се скарахме. Не помня каква беше причината, навсярно моето пие. Аз...

— Но защо решихте, че може да се обади в полицията?

— Защото я ударих. — Тед продължаваше да гледа надолу. От срам шепнеше.

— А — каза Андрей. Това вече беше нещо, което разбираще.

— Случва се за първи път. Щом осъзнах какво съм направил, прекарах последните два часа в очакване да изтрезнея достатъчно, за да се върна и да ѝ поискам прошка. — Той погледна внезапно нагоре.

— Аз съм виновен за всичко. Ако не бях излязъл от къщи, щях да съм там, когато онзи тип е нахълтал. Щях да...

— Не разбирате ли? Това ви дава основателна причина да ѝ се обадите.

— Какво имате предвид?

— Можете да ѝ кажете, че съжалявате и да разберете какво става. Нормално е да искате да ѝ се извините, така че беглецът няма да заподозре нищо. Сигурен ли сте, че сте повредили всички телефони? Съпругата ви няма ли мобилен телефон?

— Аз го взех с мен. Телефонът ѝ е в джоба ми.

— Синът ви няма ли телефон?

— Не.

Андрей се помъчи да прикрие радостта си. Нямаше причини да се тревожи, че Пътър е извикал полиция, преди да простирая телефонния кабел. Без телефон предателят беше напълно изолиран.

— Скицирайте къщата.

* * *

— Пътър, противниците на Хасан са се опитвали многократно да го убият. Последното нещо, което искат, е да има мир. От залагането на коли бомби по пазарите и от стрелянето със снайпер по патрулиращи израелски войници се печелят много пари.

Всяка седмица им доставят хартиени пликове с пари в брой от дарения, направени в целия свят; милиони, събрани от симпатизанти, които си мислят, че подпомагат страната или религията, а всъщност спонсорират хора, които използват парите за разрушителни цели — да сеят насилие и смърт. Тези хора се препитават с това от десетилетия. Ако има мир, откъде ще идват пликовете им с пари в брой? Хасан има удивително въздействие върху последователите си, но е малко вероятно речите му да постигнат желания резултат. Въпреки това, враговете му се страхуват от нарастващото му влияние и искат да са сигурни, че ще се провали.

Когато научил, че жена му е бременна, Хасан се уплашил за безопасността ѝ и я изпратил в Съединените щати. От юли насам тя живее в Санта Фе, където има малка мюсюлманска общност, поддържаща каузата на Хасан. През ноември той отишъл тайно в Санта Фе, за да следи последните етапи от бременността и да изроди бебето. Но съжалел, че е скрил жена си. Осъзнал, че не може да иска саможертви от последователите си, ако той и семейството му не са готови на същото.

Щом бебето укрепне достатъчно, за да пътува, Хасан възnamерява да се върнат в Ивицата Газа. Има намерение да застане пред последователите си и да им покаже детето като символ на надеждата. Да го нарече Детето на мира и да каже, че всеки родител

има едно такова дете на мира. Но противниците му искат седмичните си приходи толкова силно, че са готови на всичко, за да му попречат да привлече още симпатизанти.

* * *

Каган претърси в тъмнината шкафа под готварската печка и намери още една тенджера. Напълни я с вода, сложи я върху котлона и отвори дюзата за газ.

— Защо ви е още гореща вода? — попита го Мередит. — Има достатъчно смес за бебето.

— Понякога врятата вода може да бъде полезна.

— За какво? Да не би раната ви да се нуждае от още почистване?

— Имате ли фолио?

— Защо ви е... — Мередит се предаде и посочи объркано към лявата страна на печката. — Средното чекмедже.

Пол отвори чекмеджето, извади една кутия, откъсна две парчета фолио и ги намачка леко.

— А бързо съхнешо лепило? — попита той.

Въпреки объркването си, този път жената не го попита нищо, а просто каза:

— В долното чекмедже.

— Благодаря. — Каган отвори чекмеджето и се зарадва, защото намери вътре голяма, почти пълна туба лепило.

Той отиде при микровълновата фурна, която стоеше на плота от дясната страна на газовата печка. Плотът се намираше до вратата, през която се излизаше на двора. Пол отвори микровълновата, напъха вътре двете парчета смачкано фолио, мушна тубата с лепило между тях и нагласи таймера на две минути.

— Почакайте — предупреди го Мередит. — Не е безопасно да пускате микровълновата с тези неща вътре.

— Просто ще я оставим така. С нагласения таймер. — Той завъртя фурната с лице към страничната врата.

Шубата му лежеше върху плота. Каган извади пистолета от десния ѝ джоб, чието дъно беше срязал леко, така че да има място за заглушителя.

Въпреки че беше доста тъмно, беше очевидно, че Мередит го наблюдава с ужас. Каган си представи колко страховито изглежда в очите ѝ оръжието с металния цилиндър, прикрепен към цевта му.

— И това е било с вас през цялото време? — попита го тя.

— Не намерих подходящ момент да ви кажа.

— Можехте да ни убияте, когато си поискате.

— Фактът, че не ви заплаших с него, би трябвало да ви подсказва, че съм съвсем различен от мъжете отвън.

— Ако изобщо са отвън все още — отбеляза Мередит и Пол я остави да потърси спасение в тази мисъл. — Не обичам оръжията — добави тя.

— И аз не ги харесвам особено, но понякога са полезни. Всъщност, не би било зле да разполагаме с още оръжия. Съпругът ви има ли ловна карабина или ловджийска пушка?

— Тед не е ловец.

— Някои хора държат оръжие вкъщи, в случай че някой влезе незаконно.

— Не и ние. Никакви оръжия. Не и с Коул в къщата. — Тя започна да казва още нещо: — Не и с... — Каган мислено довърши изречението: Не и с алкохолните проблеми на Тед.

Той бръкна механично в левия джоб на шубата, но всичко, което напипа, беше скъсан плат. По-рано тази вечер там имаше два резервни пълнителя с амуниции, но ги беше изгубил някъде по време на бягството.

Разполагам само с амунициите в пистолета — помисли си. — Петнайсет патрона в пълнителя плюс един в патронника. Не са много.

— Къде са аерозолните ви флакони? — попита той. — Препарати за почистване на прозорци и лъскане на мебели, каквото и да е от този сорт.

Мередит отново не му зададе никакви въпроси.

— В шкафа над хладилника.

Каган отвори шкафа и свали долу четири флакона под налягане. Два от тях остави до страничната врата на кухнята.

Бебето проплака.

Без да изпуска другите два флакона, той отиде при коша за пране и надникна вътре, като силно се надяваше, че пеленачето няма да се разплаче.

— Сънува — рече Мередит.

— Бебетата сънуват?

— Не са ли ви казвали от Световната здравна организация?

Пол я изгледа.

— Съжалявам. — Тя отмести очи.

— Хуморът винаги е добре дошъл. Повдига духа. — Той погледна отново към бебето. — Странно какви трикове поражда съзнанието.

— Трикове?

— Докато бягах от мъжете отвън по Кениън Роуд, бебето ме риташе от време на време. А аз бях толкова замаян, че имах чувството, че едва ли не то ме напътства, че ми показва накъде да вървя, сякаш искаше да ме доведе тук.

— Както казахте, били сте замаян.

От другата стая се чуваше песента: Ще се прибера за Коледа, в изпълнение на Розмари Клуни^[7].

Каган си пое дъх.

— Май ще е по-добре да се залавям за работа. — Той пъхна пистолета в колана си, наведе се и се промъкна във всекидневната.

Камината се падаше вляво и приличаше на тази във фоайето на хотела му. Огнището се намираше на една стъпка над пода. Имаше овален отвор и извити стени. Огънят бе угаснал и се бе превърнал в жарава, така че вероятността да го забележат беше още по-малка. Без да обръща внимание на впилото се в дясната страна на кръста му оръжие, Пол се обърна надясно. В средата на полуутъмната стая имаше голям кожен фотьойл, който бе обърнат с лице към прозореца.

— Как върви наблюдението, Коул?

— Трудно е да се взираш в нещо толкова дълго време — чу се гласът на момчето от посока на фотьойла. — Все още не мога да хвана нищо по предавателя.

— Справяш се чудесно. Скоро ще те сменя.

Коледното дърво се намираше до отсрецната стена. Все така приведен, Каган отиде при него и изключи лампичките.

Вече е достатъчно късно — реши той. — Една елха с угаснали лампички няма да изглежда необично.

Входната врата беше вдясно от прозореца. Пол се промъкна до нея и се увери, че е заключена. После оставил двата флакона до вратата.

Запъти се към задната част на всекидневната. Песента на Розмари Клуни се чуваше от една отворена врата от дясната страна на камината. Влезе в кабинета и видя пред себе си маса с три компютърни монитора и три клавиатури. Самите компютри се намираха под масата. Въпреки тъмнината, остана с впечатление, че в стаята има множество лавици с електронни уреди.

— Мередит, защо е цялата тази техника?

— Тед изработва уебсайтове за различни корпорации. Понякога работи едновременно върху три различни сайта.

Пол почувства искрица надежда.

— Значи можем да влезем в интернет. Можем да изпратим имейли със зов за помощ.

— Не. Тед заключи достъпа до интернет. Не знам каква е паролата.

Въодушевлението на Каган се изпари.

— Тед мисли за всичко.

Видя един iPod, свързан с докинг станция^[8] и чифт тонколони. Това беше източникът на музиката. Сега Розмари Клуни пееше, че може би само ще сънува как се прибира за Коледа. Той изключи колоните и в къщата стана съвсем тихо, ако не се брои припукването на въглените в камината и слабият шум от телевизора в стаята на Коул надолу по коридора.

Каган отиде в задната част на кабинета и се увери, че външната врата е заключена. Пердетата бяха спуснати, затова никой не можеше да го види, когато избута масата пред прозореца. Част от нея затисна вратата, образувайки барикада. Остра болка прониза ранената му ръка, когато вдигна един стол и го сложи до мониторите върху масата. Преследвачите му биха могли да счупят прозореца и да преодолеят препятствията, но това щеше да им отнеме известно време, щяха да вдигнат шум и освен това съществуващия риск да се наранят.

Докато барикадираше кабинета, той не спря да се тревожи, че ако не е успял да спечели доверието на Мередит, тя може да се възползва от отсъствието му, за да вземе Коул и да избягат от къщата. Може би в същия този момент двамата с момчето отваряха страничната врата. Той се наклони и погледна надясно към кухнята, но различи силуета на жената, която все още беше там. Мередит стоеше до коша с бебето.

Може би ще го направи след малко — помисли си Пол. — Ако се изгубя от погледа и достатъчно дълго, може би ще събере смелост да избяга с момчето. И с бебето — вероятно ще вземе и него.

Не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че тя няма да се поддаде на страховете си и да предизвика смъртта на всички.

* * *

Мога да го направя сега — мислеше си Мередит.

Единствената светлина в тъмната кухня идваща от пламъка на газовата печка и от часовника на микровълновата фурна. Тя си помисли за това, как непознатият беше завъртял микровълновата към страничната врата, как беше сложил вътре две парчета намачкано фолио и тубата с бързо съхнещо лепило. Все още виждаше ясно в съзнанието си ужасяващия пистолет с дълга цев, който мъжът беше затъкнал в колана си.

Образът я накара да потрепери.

Краката на масата в кабинета на Тед изскърцаха. Изглежда непознатият мъж местеше мебелите. Барикадира прозореца? — зачуди се тя. — Мога да го направя, докато е в кабинета. Мога да извикам Коул, да взема бебето и да избягаме. Не зная нищо за този мъж. Може да е откраднал бебето от родителите му. Или пък хората, които го търсят, да са полици. Може човекът, който го е прострелял, да е бил полицай.

Мога да го направя — повтори си тя. — Мога да го направя сега.

Докато се взираше в бебето, Мередит си представи как отива във всекидневната и слага пръст на устните си, за да предупреди Коул да запази мълчание. После му дава знак да я последва. Грабва бързо бебето, отваря вратата и заедно с Коул побягват в нощта.

Няма да имат време да си вземат палтата. Но докато тичат през сипещия се сняг, тя ще притиска детето към себе си, а одеялото ще го пази от студа и влагата. Няма да спират, за да молят съседите за помощ. Това ще ги забави и непознатият мъж може да ги настигне. Двамата с Коул ще бягат през целия път, чак до многолюдната Кениън Роуд.

Там ще сме в безопасност — помисли си тя. — Ще може ли Коул да тича толкова дълго? Може би няма да сме в състояние да се придвижваме достатъчно бързо.

Зачуди се дали непознатият ще стреля. Мисълта я накара да потрепери, защото си представи агонизиращата болка от куршума, който се забива в гърба ѝ. А може би нямаше да усети нищо. Може би щеше да я убие намясто.

Не — реши Мередит. Едно нещо знаеше със сигурност — че бебето е важно за този мъж. Начинът, по който говореше за него. Начинът, по който го гледаше. Нямаше да направи нищо, което би го изложило на риск. Беше ли логично тогава да е похитител?

От кабинета на Тед се дочу шум — мъжът, който твърдеше, че е шпионин, режеше нещо. Но какво? Стържещите звуци продължиха и тя си помисли: Сега е моят шанс.

Пристъпи към всекидневната, готова да я прекоси до мястото, от което Коул наблюдаваше прозореца, но се сети за начина, по който мъжът я беше погледнал и беше казал: Обещавам, че Тед няма да ви удари отново. Сериозният му поглед, успокоителният тон на гласа му и решителното изражение я бяха убедили, че наистина го мисли.

Не обичате ли подаръците изненади? — беше я попитал той. Помогнете на бебето и ви обещавам, че Тед няма да ви удари отново.

Не каза „помогнете ми“, а каза „помогнете на бебето“. Не, мъжът никога не би направил нещо, което ще нарани бебето, реши тя. Можем да избягаме, без да се страхуваме, че ще ни застреля.

Звуците сега приличаха на рязане с трион.

Това е нашият шанс! — помисли си Мередит. — Ами ако казва истината? Ако отвън наистина има мъже, които са готови на всичко, за да получат бебето? Ако двамата с Коул избягаме от къщата, можем да налетим право на тях. Не мога да поема подобен риск. Не мога да поставя живота на Коул в опасност.

Обещавам, че Тед няма да ви удари отново.

Мередит знаеше, че непознатият ще изпълни обещанието си, освен това беше убедена в още нещо. Заради по-късия десен крак на Коул възрастните често се отнасяха към него като към идиот или просто се преструваха, че го няма в стаята. Но този мъж го беше гледал в очите и беше разговарял с него така, сякаш не е на дванадесет, а много по-възрастен. Беше му се доверил да наблюдава прозореца.

Беше му дал радиостанцията, за да подслушва честотите за разговори. Почтителният начин, по който мъжът се отнасяше към Коул, изпълваше Мередит с увереност, че той ще направи всичко възможно синът ѝ да не пострада.

* * *

Пистолетът не беше единственото оръжие на Каган.

От външната страна на десния джоб на панталона му имаше черен метален клипс, който почти не се забелязваше на фона на черния плат. Клипсът беше част от скрития в джоба му сгъваем нож „Емерън“ и му позволявало да извади оръжието, без да се налага да бърка в джоба. Тъпата страна на острието беше снабдена с кука, проектирана така, че при измъкване на ножа се закачаше за ръба на джоба и острието се разтваряше само. Тази възможност — да отваря ножа с една ръка — беше спасявала многократно живота на Каган.

Руснакът се приближи до една нощна лампа върху масата в кабинета, изключи я от контакта и притисна острието към електрическия кабел. Сряза гumenата изолация с лекота, но медната жица се оказа значително по-твърда и се наложи да натисне силно и повече да търка, отколкото да реже. Не обърна никакво внимание на болката в ранената ръка, която се засили от усилието да държи жицата неподвижна.

Щом преряза кабела, Пол го привърза към крака на един стол и го опъна през кабинета на височината на прасеца си, като завърза другия му край за тежка кутия, оставена върху един от рафтовете. За щастие кабелът беше тъмен на цвят. Ако някой от преследвачите му счупеше прозореца и успееше да се провре между препятствията върху масата, вниманието му щеше да е съсредоточено върху отворената врата на всекидневната и може би нямаше да забележи почти неразличимия в тъмнината кабел.

— Мередит, казахте, че в задния двор има градина, нали?

Тя му отговори от кухнята и Каган изпита облекчение, че все още е в къщата.

— Малка градинка. На тази надморска височина въздухът е сух и растенията се нуждаят от много вода.

— Лесно ли е да се влезе в градината? Има ли странични врати?

— Не. Трябва да се мине през двора и да се заобиколи къщата.

— Или да се прескочи оградата на съседите? — Той се позамисли. — Може би съседите ще забележат, че някой се е вмъкнал в двора им и ще позвънят на полицията.

— Не и тази вечер — каза Мередит. — Празник е и семейството отляво е на гости на болен роднин в Албакърки, а двойката отдясно обича да играе блекджек. Отидоха в едно индианско казино.

Каган си припомни шофирането от голямoto летище в Албакърки, на север, до Санта Фе. Беше подминавал индианско казино какви-речи на всеки двадесет мили.

— Раздавачите на карти навсярно са облечени като Дядо Коледа, но имам дълбоки съмнения, че шефове те им са склонни да правят подаръци — отбеляза той.

Надяваше се, че опитът му да се пошегува ще подейства успокояващо на Мередит. После мислите му се върнаха отново към градината и той се сети за халюцинацията, която бе получил при приближаването си до къщата.

— Мередит, мисля, че видях едно цвете в снега пред къщата.

— Да.

— През зимата? — Пол се помъчи да звучи непринудено, да я накара да се отпусне. — Как е възможно това? Защо не е измръзнало?

— Нарича се коледна роза.

— За пръв път го чувам.

Усещайки напрежение в слепоочията си, той се приведе, излезе от кабинета, зави наляво и тръгна по коридора. Подмина една баня вдясно и влезе в голямата спалня срещу стаята на Коул.

Въпреки тъмнината успя да види два прозореца — един над леглото срещу него и друг, вдясно от първия. Пердетата и на двета бяха спуснати.

До леглото се виждаха неясните очертания на няколко куфара.

— Да не заминавате някъде? — попита Каган.

— По-далеч от съпруга ми — веднага щом тази вечер отворят Кениън Роуд за автомобили.

— Обзалагам се, че ви се иска да бяхте тръгнали по-рано.

— Тогава щях да изпусна цялата тази предколедна забава.

— Аха, голям купон.

Той вдигна един стол върху леглото, после премести нощното шкафче и две лампи до куфарите, създавайки допълнителни препятствия, които да забавят всеки, решил да проникне в къщата през прозореца над леглото. Избута едно високо бюро пред другия прозорец, като по този начин го блокира от части. После отиде при третата лампа, изключи я от контакта и отряза кабела. Завърза го за крака на един шкаф до вратата и го опъна до една тоалетна масичка, залагайки още един капан.

Благодарение на светлината на една стенна лампа в банята до спалнята забеляза флакон с лак за коса и още един — с пяна за бръснене. Пол излезе от спалнята и оставил двата флакона в края на коридора.

Когато се прокрадна в стаята на Коул, видя малък телевизор, на екрана на който Бинг Кросби пееше монотонно Бяла Коледа на войниците в една странноприемница, а през това време една от задните стени на декора се отвори, разкривайки мост над поток, над който се сипеше сняг. Премина теглена от кон шейна. Всички изглеждаха щастливи. Каган изключи телевизора.

Стаята имаше само един прозорец и той гледаше към предния двор на къщата. Руснакът избута едно бюро пред него, но то се оказа по-ниско от онова в спалнята и се наложи да сложи телевизора отгоре, за да препречи прозореца.

Заложи още един кабел като капан. После извади чекмеджетата от бюрото на Коул и ги нареди по пода на стаята. Извади чекмеджетата от бюрото в голямата спалня и направи същото. Накрая взе чекмеджетата от тоалетната масичка и ги наслага по пода на коридора.

Пистолетът се вряза още по-силно в кръста му. Когато се промъкна отново в кухнята, пламъкът под тенджерата с вода едва се забелязваше в мрака.

— Значи се нарича коледна роза? — Останал почти без сили, Каган се отпусна върху един стол и си пое няколко гълтка въздух.

— Добре ли сте? — попита го Мередит.

— По-добре от това няма накъде — изльга я той. — Разкажете ми за коледната роза.

— Наистина ли искате да знаете?

— Повярвайте ми, не бих ви питал, ако не исках.

— Ами това е вид вечноzelено растение — отговори тя.

Той кимна, окуражавайки я да продължи.

— В някои райони на Европа расте през зимата. Приспособява се към студа и често цъфти около Коледа. Има големи бели цветове.

— Значи не съм халюцинирал.

— Дори има легенда за коледната роза.

— Разкажете ми я.

— Едно малко момиче видяло даровете, които вълхвите били оставили на Исус: злато, ливан и смирна.

— И? — Каган искаше да я накара да продължи да говори.

— Малкото момиче се разплакало, защото не притежавало нищо, което би могло да поднесе на младенеца. Тогава се появил един ангел, разчистил снега от земята и докоснал оголената земя. Момиченцето видяло, че там, където били покапали сълзите му, поникнали бели цветя. Вече имало какво да даде на младенеца — коледна роза.

Пол събра сили и се изправи. Застана на безопасно разстояние от прозореца и затърси с поглед движещи се в снеговалежа сенки.

— Бели цветя. Точно това видях.

— В Лос Анджелис обичах да се занимавам с градинарство — продължи Мередит. — Бях чувала за коледните рози, но така и не успях да отгледам нито една. Когато се преместихме тук, си мислех за ново начало и реших да пробвам още веднъж. Един служител в местен разсадник ми каза, че си губя времето, защото не са подходящи за тънката, скалиста почва на Санта Фе, но трябва да съм си помислила, че ако успея да отгледам поне едно стръкче от тези цветя, това ще бъде нещо като знак, че нашите проблеми с Тед са останали в миналото. Не точно чудо, но нещо подобно. И коледната роза наистина разцъфна. Тя...

Мередит не се доизказа.

— Съжалявам — рече Каган.

— Предполагам, че това е просто едно инатливо цвете. Утре с Коул ще си тръгнем. — Значимостта на думата изглежда я стресна. — Утре.

Не ѝ отнемай надеждата — помисли си Пол и каза на глас:

— На сутринта ще ви помогна.

* * *

Продължаваше да вали сняг. Броди се наведе и нарисува с пръст схема на къщата.

— Стаята на Коул е отпред, вдясно. До нея има баня. — Той посочи една врата в коридора. — После е всекидневната.

Андрей, Михаил и Яков бяха застанали до него и изучаваха неясните линии в снега.

— А отзад? — попита Андрей.

— Голямата спалня е вдясно — каза Броди. — До нея има баня, в която може да се влезе само през спалнята. А това е моят кабинет — зад всекидневната.

— Кухнята се пада вляво, когато съм с лице към къщата, нали? А какво има зад нея? — попита Андрей.

— Перално помещение и още една баня.

Много бани — помисли си Андрей. Въпреки че живееше в Съединените щати от десет години, още не беше свикнал с наличието на няколко бани в американските домове. Като малък двамата с майка му бяха делили една и съща баня с още шест семейства.

— Покажете ни всички прозорци. Броди им ги показа.

— А отзад — продължи Андрей, — има ли нещо, върху което някой от нашия екип може да се покатери, за да надникне в къщата? Така ще придобием по-ясна представа какво става вътре.

Мъжът посочи гърба на къщата.

— Има заградено с тухлени стени дворче с навес. Там държим барбекю и метална маса с метални столове. Някой може да премести един от столовете до някой от прозорците и да се покатери върху него.

— Добре. А сега ни покажете всички външни врати. Броди ги добави на чертежа.

— Когато екипът на Специалните части пристигне, няма да нахлуе веднага вътре, нали? Ако има престрелка, Мередит и Коул могат да...

— Не се тревожете. Нашите хора са професионалисти. Не стрелят на посоки. Първо се уверяват, че са взели на мушка правилната мишена и дори тогава не стрелят, освен ако не стане абсолютно наложително.

— Ако нещо се случи с жена ми и сина ми... Какво е направил този тип?

— Обра един магазин за алкохол.

— Искате да кажете, че е въоръжен?

— Говорете по-тихо, господин Броди. Да, подозирате, че е въоръжен.

Тед изстена.

— Ако не си бях изпуснал нервите... ако не ги бях оставил сами... — После му хрумна една успокояваща мисъл. — Може би ще се вслуша в здравия разум. Ако преговаряте с него, нещата може би няма да излязат от контрол.

— Трудно бихме могли да го направим без телефон. Но има още една възможност... Броди пристъпи към него.

— Каква?

— Рисковано е.

— Кажете ми я.

— Може би сгреших — започна Андрей.

— Какво имате предвид? Сгрешихте за какво?

— Че не ви пуснах да влезете. Тед поклати объркано глава.

— Но вие казахте, че ако вляза вътре, само ще влоша положението. Ще му осигура още един заложник.

— Казах го, преди да разбера, че телефоните не работят. Трябва да преговаряме с него и вие сте идеалният за целта човек. Имате всички основания да влезете в къщата. Когато съпругата ви обясни кой сте, престъпникът няма да заподозре, че работите за нас. Детектив Харди ще ви екипира с миниатюрен микрофон и слушалка.

— Слушалка?

— Мъничка слушалка за уши, която работи като радиоприемник. Микрофонът ще ни позволи да чуваме всичко, което кажете, а може би и това, което каже престъпникът. А слушалката е необходима, за да ви давам инструкции.

— За какво?

— За нещата, на които искам да обърнете внимание. В момента престъпникът навярно подготвя някаква отбранителна система. Импровизирани капани. И ще е съвсем естествено да дадете израз на изненадата си, ако видите нещо необичайно. Въпросите ви няма да му се сторят подозрителни. Това ще даде някаква идея на специалните части какво да очакват, ако се наложи да нахлюят вътре.

— Да нахлюят вътре? — разтревожи се отново Броди. — Искате да кажете, че ще разбият вратите и...

— Може би няма да се стигне дотам — вдигна успокоително ръка Андрей. — Вие сте умен мъж. Може би ще успеете да го убедите да освободи семейството ви.

Тед се замисли над този вариант.

— Аха — каза обнадеждено. — Мога да се опитам да го накарам да се вслуша в здравия разум.

— Точно така.

— Ами ако не се съгласи?

— Винаги имам резервен план. Ако не освободи вас и семейството ви, микрофонът и слушалката ще ми дадат възможност да преговарям директно с него.

Броди изглеждаше крайно объркан от решението, което трябваше да вземе. Накрая попита:

— Наистина ли мислите, че планът ще проработи?

— Заподозреният е бил арестуван многократно за грабежи, но никога не е откривал стрелба. Не виждам защо този път да е различно. Има голям шанс всичко да приключи благополучно. Въпросът е дали сте готов да направите всичко възможно, за да спасите съпругата и сина си.

— Да направя всичко възможно? По дяволите, че нали аз съм причината сега да са в опасност. Ако не се бях напил и не си бях изпуснал нервите, сега всички щяхме да сме на друго място и да се забавляваме.

Андрей сложи утешително ръка върху рамото му.

— Тогава е крайно време да оправим нещата.

* * *

— Пътър, в деня след Коледа Хасан, жена му и новороденият им син ще се върнат в Близкия изток с реактивен самолет.

Като подарък за жена си обаче — скоро няма да има възможност да се наслаждава на подобен лукс — той е уредил семейството му да прекара последните четири дни в един апартамент в хотел на площад Плаза. За бебето ще се грижат трима телохранители и една бавачка. Като знае, че детето и е добре защитено, съпругата му навярно няма да

е толкова притеснена да напусне хотела, за да разгледа прочутата коледна украса на града.

Санта Фе е столицата на Ню Мексико. На Бъдни вечер, в осем часа вечерта, Хасан и жена му ще бъдат откарани в приемната на кметството, което се намира на петнайсет пресечки от хотела. Там Хасан ще застане пред цял куп телевизионни камери и ще произнесе пламенна реч за целите си в Близкия изток.

Въпреки че е мюсюлманин, той ще използва Бъдни вечер, за да призове хората към взаимно разбиране и толерантност. Ще използва изключителните си ораторски способности, за да произнесе реч за Детето на мира, което, въпреки че е негов син, олицетворява всяко едно палестинско дете. Ще съобщи на света, че връща новороденото в Близкия изток като символ на вярата си в бъдещето на всички деца в региона. Ще заяви, че ако хората наистина обичат децата си, ще направят всичко възможно да се въззари продължително примирие.

Пътър, това, което Хасан не знае, е, че въпреки че телохранителите на бебето са му верни, бавачката работи за враговете му, които нямат интерес да има мир. Те искат само едно — да запазят кървавия си бизнес, от който печелят толкова много — повече, отколкото двамата с теб можем да си представим.

Утре вечер, в осем и пет минути, бавачката ще отключи секретните ключалки на две от вратите на апартамента. Освен това ще залепи парчета пластмаса върху гнездата на езичетата на бравите, така че те ще останат извън рамките на вратите. Докато Хасан и жена му са в кметството, ние ще влезем в апартамента, ще застреляме пазачите и ще отвлечем бебето.

* * *

Каган се хвана за кухненската маса и се изправи на крака.

— Коул, сега ще те отменя.

Отпи още малко от сместа, която Мередит беше приготвила, и устата му се изпълни с вкус на сол и захар. Хладката течност се спусна надолу по гърлото му. Този път стомахът му я прие, без да се възпротиви.

Просто ми дай достатъчно сили да продължа да действам — каза си той, без да е сигурен към кого са отправени думите.

Влезе в тъмната всекидневна и се промъкна до кожения фотьойл. Когато тънкият силует на момчето се плъзна настрани, руснакът се отпусна в него и кожата изскърца. Остави пистолета в скута си, за да усеща успокоителната му тежест, и се загледа в прозореца.

Коледните лампички върху венеца на входната врата осветяваха част от района. Зад двете голи дървета се виждаха бледите очертания на койотовата ограда, защото високите до кръста на човек кедрови пръти се открояваха на фона на снега, но уличката отвъд нея беше почти неразличима. Ако не беше заплахата, която се спотайваше някъде там, гледката щеше да е съпоставима с тази, която Каган беше видял преди малко на телевизора в стаята на Коул — Бинг Кросби, който пее Бяла Коледа, докато снегът се сипе на фона на красивия пейзаж.

Внезапно Пол осъзна, че момчето все още стои до него. Може би се взира в оръжието в скута ми? Дали то го плаши още повече?

— Трябва... — обади се смутено Коул, — да отида до... Мъжът се поотпусна, защото разбра, че момчето не се е паникьосало от пистолета.

— По-добре отиди в тоалетната до пералното помещение — рече му той. — Сложил съм импровизирани капани в коридора. Навсякънко ще ти е трудно да се добереш до другите тоалетни. — Не можеше да си спомни кога за последен път е облекчил пикочния си мехур. Въпреки това, не усещаше напрежение в него и това го притесни. Изглежда раната го беше обезводнила повече, отколкото предполагаше. — Когато свършиш, ела пак във всекидневната, става ли?

— Разбира се. Не ми се иска да оставам сам.

— Вземи бейзболната бухалка. Застани ето там. — Каган му посочи големия шкаф за телевизор в предния ляв ъгъл на стаята. Коул го беше споменал малко по-рано. — И не спирай да си представяш как ще се навреш зад шкафа и ще останеш да се криеш там, ако се случи нещо.

— Може би няма да ми се наложи — промълви момчето.

— И аз се надявам на това. Нещата започват да се нареджат в наша полза. Но, както казах, шпионите винаги си имат едно наум.

— Може би...

— Може би какво?

— Не мисля, че искам да бъда шпионин — каза Коул.

— В момента и аз не искам да бъда. — Пол се заслуша в колебливите стъпки на момчето, когато прекоси тухления под и влезе в кухнята. — Мередит?

— Да? — долетя тихият ѝ отговор през сводестата врата.

— Моля ви, донесете бебето тук и седнете на пода до него. Но бъдете готова да го грабнете и да изтичате в пералното помещение, ако чуете, че някой се опитва да влезе в къщата.

— Ако — натърти тя. — Може никой да не се опита.

— Така е. Може би ще прекараме една тиха и спокойна Бъдни вечер.

Докато говореше, Каган не изпускаше от поглед пейзажа зад прозореца, като наблюдаваше особено внимателно оградата и улицата.

Замисли се за мъжа, който беше някъде там отвън и пред когото се бе представял за приятел.

Заблудих ли те, Андрей? Още ли ме търсиш близо до Кениън Роуд? Когато не ме намериш, ще се върнеш ли тук да огледаш мястото още веднъж?

Бях чест гост в дома ти. Вечерял съм многократно с жена ти и дъщерите ти. Покани ме на тържеството по случай рождения и ден. Веднъж, когато беше пиян, ме нарече „брат“.

Дори пистолетите, които носим, са еднакви — два 10-милиметрови глока, част от оръжейна пратка, която паханът ни изпрати да вземем от един търговец на оръжия в Мериленд. Изprobвахме ги на стрелбището на търговеца. И улучихме по равен брой пъти главата на мишлената.

Знам, че никога няма да спреш да ме преследваш, защото те предадох и те накарах да се почувствува като глупак. И накрая ще ме намериш, ако не тази нощ, утре или някой друг ден. В това поне съм сигурен.

Каган си помисли за многобройните мисии, в които бяха участвали двамата с Андрей. И си припомни с възстановена самоненавист страданията, които беше причинил на жертвите си, за да спечели доверието на руснака. Заради тайните, които беше научил, и заговорите, които беше разкрил — гранатомети, пластични експлозиви, биологични и други видове терористични оръжия,

вкарвани нелегално в страната — беше пожертввал цял куп невинни животи.

Никога нямаше да забрави тракането на зъбите, когато ги вадеше от устата на собственика на ресторана и ги пускаше на пода, домовете, които беше изгорил, и жените, които беше пребил пред очите на Андрей и пахана.

Мередит и Коул са невинни като всички други, чийто живот съм спасил. И сега са в опасност заради мен. Ако им се случи нещо...

Мислите му бяха прекъснати от шуртенето на вода в тоалетната зад кухнята. Шумът прозвуча оглушително в тишината. Той чу как Коул прекоси с куцукане всекидневната и седна на пода до елхата с изключените лампички. Бейзболната бухалка издаде стържещ звук, когато момчето я остави на пода.

— Обичаш ли да играеш бейзбол, Коул?

— Не мога с този крак.

— Тогава защо имаш бухалка?

— Баща ми ми я подари за рождения ден. Надяваше се, че като порасна достатъчно ще свикна да тичам с по-късия крак и ще мога да играя. Не след дълго спря да се надява. Но на мен ми харесва да си го представям.

Разнесе се друг стържещ звук — този път идващ от плетения кош, който Мередит издърпа във всекидневната. Каган я чу да сяда до отсрещната стена. Бебето проплака и пак замъкна.

Добро бебе — помисли си той. — Моля те, не плачи.

— Коул, видях подаръци под дървото.

— Предполагам.

— Надяваш ли се да получиш нещо по-специално?

— Баща ми да спре да пие.

— Когато тази бъркотия приключи, ще поговоря с него. — Нарочно употреби думата „когато“, за да ги накара да си представят бъдещето и да им вдъхне оптимизъм.

— Той няма да ви послуша — каза момчето.

— Ще останеш изненадан. Аз съм много убедителен. Споменах подаръците, защото си помислих, че има някой по-специален, който би искал да отвориш. Празник е все пак. Какво ще кажете, Мередит?

Тя не отговори веднага.

— Да, отвори някой, Коул — каза тихо накрая. — Няма смисъл да чакаш повече.

Момчето не помръдна от мястото си.

— Коул? — подкани го Каган.

— Мисля, че нямам настроение за това.

— Сигурно. Разбирам те. Е, ако промениш решението си... — Въпреки напрежението, което изпитваше, клепачите му започнаха да натежават. Изтощението, предизвикано от раната, започваше да си казва думата.

— Мередит, ще бъдете ли така добра да направите кафе? Ако може да е с кофеин. И захар. Трябва ми захар.

Той я чу да се промъква в кухнята.

— Коул, ясли ли видях на масата до елхата?

— Ясли?

— Макет на витлеемските ясли. Малки фигурки на Исус, Мария и Йосиф. Магарета, агънца и други животни, каквито обикновено се гледат в обор. Пастирите.

— Да, има една на масата — каза Коул. — Тримата вљхви. Забравихте да ги споменете. Те са до пастирите.

— Тримата вљхви. Да. Не трябваше да ги забравям. За тях се говори малко в евангелията, но те са по-важни, отколкото си мислят повечето хора.

Каган седеше в мрака и усещаше как умората му се засилва. В същото време сърцето му биеше тревожно, караше ушите му да бучат и стопяваше още повече енергийните му запаси. Белите му дробове непрестанно се издужваха в отчаян стремеж да поемат все по-бързо и по-дълбоко въздух, като по този начин го изтощаваха допълнително.

Прибягна до метода на стрелците — задържаше дъха си и броеше до три, после издишаше бавно, като пак броеше до три.

Скоро щеше да има остра нужда от кафето на Мередит, защото без стимулант силите му накрая щяха да се изчерпат и изтощението щеше да го надвие.

Не мога да позволя Мередит и Коул да разберат какво става с тялото ми. Трябва да продължа да им отвличам вниманието.

Тримата вљхви.

Спомените му го върнаха четиринаесет години назад в Промишлена академия „Роки Маунтин“ — тайното училище за

шпиони до Форт Колинс, Колорадо. Припомни си нещо, което беше научил от един от инструкторите си, Робърт Маккадам, легендарен шпионин, който според слуховете някога бил йезуитски свещеник.

Маккадам, който по онова време беше на седемдесет и пет, виждаше примери за шпионаж навсякъде. По Коледа обичаше да застава до камината, да разпалва лулата си и да преподава това, което наричаше „истинската история на сезона“.

— Коул, нека ти разкажа една история. Искаш ли? Тя ще ни помогне да усетим духа на Коледа.

— Каква история? — Ако се съдеше по гласа му, момчето изпитваше дълбоки съмнения, че нещо е в състояние да му помогне да усети коледния дух.

— Историята е за тримата влъхви. — Пол прехапа устна, за да превъзмогне болката в ранената си ръка. — Но първо трябва да проумееш, че те не са били истински влъхви.

— А какви са били?

— Ще останеш изненадан.

---

[1] Популярен американски джаз и поп изпълнител (1903–1977 г.), носител на престижната награда „Грами“. — Б.пр. ↑

[2] Вид дигитален медия плейър. — Б.пр. ↑

[3] Филм на режисьора Франк Капра, номиниран за пет Оскара и спечелил редица други награди. — Б.пр. ↑

[4] 29,6 куб.см. — Б.пр. ↑

[5] Марка ацетаминофен — обезболяващо и противопростудно лекарство. — Б.пр. ↑

[6] Вид американска фолк музика с банджо и китари. — Б.пр. ↑

[7] Американска певица и актриса (1928–2002 г.), наградена посмъртно с „Грами“ за цялостен принос към музиката. — Б.пр. ↑

[8] Устройство, чрез което един лаптоп или друг преносим компютър може да бъде свързан с различни периферни устройства (скенер, принтер и т.н.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ ВЛЪХВИТЕ

— Така наречените трима влъхви са споменати на едноединствено място в Новия завет и то е някъде в началото на Евангелието от Матей — каза Каган.

Взираше се в прозореца, нащрек за издайническо движение в сипещия се сняг.

— Коул, чел ли си някога описанието на Рождество Христово в Библията? — Момчето не отвърна нищо. — А да си чувал някой да чете на висок глас тази част от евангелието, докато си бил на църква?

— Опасявам се, че отдавна не сме били на църква — обади се с приглушен глас Мередит от кухнята, където правеше кафе.

— Не може да е било по-отдавна от моя последен път — рече Каган.

Това не беше вярно; каза го, само за да прояви съпричастност. Вчера следобяд бе прекарал цял час пред възстановката на Рождеството в една от катедралите на Санта Фе, опитвайки се да преодолее обзелото го вълнение и да реши какво да прави.

— Тримата влъхви се споменават съвсем бегло. Само с няколко изречения. Това е удивително, като се има предвид колко много е изписано за тях в последствие. За да разбереш какви са били всъщност, трябва да знаеш, че Евангелието от Матей е било написано на иврит или на гръцки. През годините е било превеждано многократно на други езици. Имало е промени. В английския език думата „влъхви“ се е появила едва няколко века по-късно. Когато езиковедите се опитват да обяснят значението на оригиналната дума, обикновено я превеждат като „астролози“ или „магъосници“.

С пресъхнала от стреса и дехидратацията уста, Пол чу как Мередит пълни с вода кафе машината в кухнята.

— Звучи логично да ги наричаме астролози, защото се казва, че са проследили пътя на една звезда. Но аз предпочитам да ги наричам магъосници. Тази дума звучи ли ти познато, Коул?

— Не съвсем.

— Думата „магия“ води началото си от нея. Каган усети, че е събудил интереса на момчето и се наведе напред, защото му се стори, че забеляза някакво движение на улицата, но реши, че му се е привидяло. Поне се надяваше да е така.

— Евангелието казва, че са дошли от изток. Ако отвориш една карта на света по онова време, страната, от която са дошли, би трябвало да е Персия. Сега се нарича Иран. Чувал ли си за Иран, Коул?

— Ами, да. Когато мама и татко гледат новините.

— Това е страна, която е оказала голямо влияние върху историята. В наши дни тя е в основата на голямо напрежение и насилие. Преди две хиляди години ситуацията не е била много по-различна. Персия е искала да контролира земите, с които е граничила, в това число и Израил, страната, в която Исус скоро щял да се роди. Персите не били завладели Израил, защото Римската империя го била обявила за своя територия. Да нападнат Израил било все едно да нападнат Рим, а това било лоша идея. Понякога персите пресичали границата и правели набези над селищата, за да накарат римските войници да ги преследват и да им устроят засада. В края на краищата, понеже не разполагали с достатъчно сили за масирано нападение, прибягнали до друга тактика, най-старата и най-надеждната, далеч по-ефективна от едно сражение — изпратили шпиони.

— Шпиони? — учуди се Коул.

Пол се намръщи отново, защото в снежната завеса от другата страна на оградата му се мърна нещо като сянка, но щом се вгледа внимателно, сянката изчезна като мираж.

— Магьосниците били свещеници с огромно политическо влияние. Днес в Иран вероятно биха ги наричали аятоласи^[1]. Това е дума, която чуваш често по телевизията, въпреки че в древните времена вълхвите владеели тайно, могъщо познание, равно по значение на магия. В Евангелието от Матей не се споменава точният брой на магьосниците, които отишли в Израил. Обикновено се счита, че са трима, защото са поднесли три дара на младенца Исус. А и предвид обстоятелствата, би било глупаво повече от трима да предприемат подобно пътешествие. Колко то по-малко, толкова по-добре. Едва ли са искали да привличат внимание.

Каганолови аромата на кафето, което завираше в кухнята. Устата му се изпълни със слюнка.

— Освен сцената в обора, какъв друг образ изниква в съзнанието ти, когато си помислиш за вълхвите?

— Ами по телевизията и на разни рисунки, които съм виждал, те обикновено яздят камили на път към една голяма ярка звезда в далечината.

— Точно така. Някои хора смятат, че това всъщност е било комета или струпване на планети — тогава светлината им е по-ярка от обичайното. А може и наистина да е било звезда, която е експлодирала. Каквото и да е било, мислиш ли, че е било лесно да се проследи?

Коул обмисли въпроса.

— Звездите се движат.

— Много си наблюдателен.

— Не бях забелязал, докато живеехме в Лос Анджелис. Имаше толкова много улични лампи, че не можех да видя небето. Но тук небето е толкова ясно, че виждам всички звезди. Любимото ми съзвездие е Орион, онова с формата на меч. Но то се мести и никога не е на едно и също място.

— Правилно. Всички небесни тела се движат по хоризонта, освен няколко така наречени фиксирани звезди, една от които е Северната звезда. Всъщност мъдреците навярно са се водили именно по нея, за да намерят пътя си през пустинята. Няма как да се ориентират по комета, струпване на планети или експлодираща звезда, защото ярката светлина щеше да се мести през цялата нощ. В определени моменти щеше да бъде над главите им или в противоположна на търсеното от тях място посока. И те щяха да се лутат в пустинята, докато умрат. Само чудо би могло да задържи светлината на едно и също място, за да им покаже пътя. Не казвам, че не може да е станало нещо подобно, но тази история така или иначе не е за чудеса. Маговете трябва да са имали съвсем друга причина да прекосят пустинята нощем. Въпросът, Коул, е: каква може да е била тя?

— Да избегнат горещините през деня.

— Добър отговор.

— Само че в училище изучаваме особеностите на времето, ледниковите епохи и разни такива неща, за да разберем дали климатът

наистина се променя. И учителят ни каза, че по онова време някои пустини може да не са били толкова горещи, колкото са сега.

— И аз съм чел тази теория. — Каган насочи вниманието си към снежния пейзаж отвън. — Тогава да предположим, че пътуването денем през пустинята не е било толкова опасно, колкото е сега. Каква друга причина може да са имали магьосниците да пътуват нощем? На камили. В продължение на повече от месец. При положение, че камилите лесно биха могли да се спънат в тъмното и да си счупят краката. Подобно пътуване определено би било рисковано. Тогава какво е предимството на нощта?

Коул не разполагаше с отговор.

— Представи си, че това е военна история — подсказа му Пол.

— Може би не са искали да бъдат забелязани от римските войници?

— Коул, трябва да си помислиш пак дали не искаш да станеш шпионин. Позна. Маговете са пътували нощем, защото са били на тайна мисия и не са искали да бъдат забелязани от римските войници.

* * *

— Микрофонът е с клипс — каза Андрей.

— Закрепих го под яката на палтото ви. Настроен е да предава постоянно. Ще чувам всичко, което казвате, както и почти всичко, изречено близо до вас. От време на време ще ви давам инструкции през слушалката. — Руснакът пъхна устройството в лявото му ухо.

— Бандитът няма ли да я види? — Гласът на Броди потрепери не само от студ.

— Не си сваляйте шапката и дръжте наушниците спуснати колкото е възможно по-дълго. Накрая ще ви се наложи да я свалите, но слушалката е малка, с телесен цвят и е трудно забележима дори на дневна светлина. Той е загасил лампите. Гарантирам ви, че няма да ги светне.

— Телевизорът и коледните лампички също не работят вече — каза Михаил, който наблюдаваше къщата иззад елата.

— Микрофонът и слушалката имат малки батерии — обясни Андрей на Броди. — Те захранват този предавател-приемник, който

при нормални обстоятелства бихме закачили за колана ви. Но ако заподозреният ви претърси — а той навярно ще го направи, — ще го намери, дори и да е тъмно, затова трябва да го скрием някъде по вас. Най-удачното място е в една от ръкавиците ви. Свалете ги, докато се приближавате към къщата. И ги оставете някъде веднага щом влезете. Настроих устройството на специална работна честота. Така няма да ви разсейвам, когато говоря с управлението. А сега да проверим дали всичко работи. Детектив Грант, тръгнете нататък по улицата и кажете нещо в микрофона.

Когато мъжът се отдалечи, Андрей чу глас в слушалката си, но той не принадлежеше на Яков. Беше гневният глас на пахана.

— Клиентите ни мислят, че съм им взел парите, без да имам никакво намерение да им доставя пакета. Те настояват, че лъжа! Смятат, че планирам да продам бебето на някой друг!

Нещо се строши, на заден фон се чу шум от счупване. Някакъв мъж с арабски акцент изкрещя:

— Искаш ли да ти отрежа палците? А ушите?

— Топките ти! — извика друг глас с акцент. — Ще те накараме да си ги изядеш! Така се разправяме с хората, които ни мамят!

Андрей погледна към Броди, като се постара видът му да не издава какво се случва.

— Някой ме търси по телефона. Извинете ме.

Тед знаеше за микрофоните, затова на Андрей не му се налагаше да се преструва, че говори по мобилен телефон, както когато се намираше сред тълпата на Кениън Роуд. Въпреки това, реши да прибегне до същия трик, този път по други причини.

Извади телефона от джоба на якето си и го отвори. После умишлено го изпусна в снега.

— По дяволите.

Продължавайки да разиграва театър, Андрей се наведе и започна да рови в преспите. Тънката кожена ръкавица едва предпазваше пръстите му от студа. Когато намери апарата, той беше целият в сняг. Андрей го избърса, престори се, че натиска някакъв бутоон и после изгледа напръщено екрана.

— Нещо не е наред.

— Телефонът ви не работи? — попита го Броди.

— Сигурно се е напълнил със сняг. Хайде, дайте ми вашия.

Когато Тед му го подаде, руснакът набра някакъв номер и се отдалечи на известно разстояние, като се престори, че говори по телефона, докато всъщност говореше в микрофона, закачен на скиорското му яке.

— Ти ли ми звънеше преди малко?

— Какви ги вършиш? — попита паханът в слушалката му. Беше бесен.

— Трябаше да го направя. Ще ти обясня по-късно.

— Чу ли какво ти казах? Клиентите ни твърдят, че ги лъжа! Но аз няма да поема вината заради това, че ти се издъни! Ще се постарая да разберат кого трябва да накажат!

Андрей сдържа с усилие гнева си.

— Кажи им, че ще получат пакета преди полунощ.

— Гарантираш ли?

— Като го доставим, поискай им бонус.

— Отговори ми! Гарантираш ли доставката?

Андрей усети, че бузите му пламтят въпреки студа. Но по някакъв начин успя да се овладее и да отговори, без да повишава тон. Почти.

— Да, по дяволите. А сега ме остави да си върша работата.

Престори се, че натиска някакъв бутона на телефона и прекъсва разговора.

— Какво има? — попита го Броди.

— Вие имате семейни проблеми. Аз също. Андрей чу Яков да шепне от мястото си малко по-надолу на улицата:

— Проба. Едно, две, три, четири.

Тед веднага притисна пръст към предмета в лявото си ухо.

— Чувам го.

Когато Яков се върна, Андрей го попита:

— Детектив Гранд, микрофонът на господин Броди работи ли?

Чухте ли гласа му във вашата слушалка?

— Съвсем ясно.

— Отлично. — Андрей се възползва от моментното разсейване на Тед и пусна телефона му в джоба си. Мъжът не забеляза нищо. — Добре, а сега да изрепетираме това, което трябва да направите.

* * *

Облечени в посипани със сняг дрехи, те напуснаха витото стълбище, минаха покрай асансьора и продължиха по един от хотелските коридори към обезопасената врата. Бяха петима: Андрей, Каган, Яков, Михаил и Виктор — нас скоро пристигнал от Русия, когото Пол беше виждал едва няколко пъти. Андрей пъхна подобния на кредитна карта хотелски пропуск в един процеп. Електрическата брава се отключи с тих металически звук.

Андрей носеше кожените си ръкавици за стрелба, за да не остави отпечатъци по дръжката на вратата. Координайки придвижването си с помощта на слушалки и скрити микрофони, петимата мъже бяха влезли в хотела през различни входове, за да не привличат излишно внимание. Когато минаваха покрай охранителни камери, всеки от тях бе придържал шапката си надолу. Така направиха и сега, когато се озоваха под последната камера, за която трябваше да се тревожат.

Затваряйки вратата след себе си, те се озоваха в продължение на коридора. От лявата им страна се простираха номерирани врати на стаи. В тази по-изискана част на хотела една привлекателна, добре облечена рецепционистка им се усмихна и посочи топящия се по дрехите им сняг.

- Виждам, че още не е спряло да вали.
- Нощта е прекрасна, само за разходки — отговори Андрей.
- Посетихте ли Кениън Роуд? — поинтересува се червенокосата жена.
- Много е впечатляващо.
- Това е най-голямата атракция в навечерието на Коледа. Всъщност през цялата година. Радвам се, че не сте я пропуснали. Мога ли да ви помогна с нещо?
- Не, благодаря.
- Трябва да сте се регистрирали в хотела, когато не съм била дежурна. Не си спомням да съм ви виждала преди.
- И аз не си спомням да съм ви виждал. Върнахме се само за да вземем от стаите си няколко подаръка за едно парти.
- Надявам се да си прекарате добре.
- И ние.

Както можеше да се очаква на Бъдни вечер, от стаите не долиташе нито звук, защото всички гости бяха отишли на вечеря, да разглеждат атракциите или може би да чуят литургията в близката катедрала. Но въпреки че не съществуваше реален риск да бъдат прекъснати, петимата мъже трябваше да действат максимално бързо.

Докато Андрей разговаряше с рецепционистката, Михаил пристъпи зад нея, заби във врата и една спринцовка и натисна буталото.

— Хей! Какво пра...

Бързо действащата отрова накара жената да потръпне. Пет секунди по-късно тя се свлече безжизнена върху бюрото.

Другите мъже свалиха зимните си ръкавици и отдолу се показваха латексови. В грижливо изрепетирана последователност Михаил грабна пропуска на рецепционистката от бюрото, върна се в началото на коридора и отвори вратата на една служебна зона. Каган и Яков вдигнаха мъртвата жена, пренесоха я вътре и оставиха трупа. После се върнаха в коридора и затвориха вратата, която се заключи автоматично.

През това време Андрей и Виктор се изкачиха по едно извито стълбище и се спряха пред трите врати, които водеха към апартамента на мишената.

Останалите се присъединиха към тях.

Андрей погледна ръчния си часовник и кимна. Всичко се развиваше по план. Шест минути по-рано, в 8,00 вечерта, скрити сред тълпата от туристи на побелелия от сняг площад, мъжете бяха видели как Хасан, жена му и четиридесетимата им телохранители се качиха в лимузината, която щеше да ги откара до офиса на губернатора на Ню Мексико. В 9,00 часа Хасан щеше да застане пред телевизионните камери и да произнесе първата от многото възторжени речи за новороденото Дете на мира и надеждите си за Близкия изток.

Но точно преди началото на речта, съпругата на Хасан щеше да получи обаждане по мобилния си телефон. И щеше да отговори на обаждането, защото изписанияят на дисплея номер щеше да принадлежи на бавачката на нейното бебе.

Гласът обаче щеше да е мъжки. Той щеше да й разкаже в цветисти детайли какво се е случило с детето. И щеше да подчертая, че ако Хасан обича сина си, ще отмени речта.

И никога няма да държи отново подобни речи.

* * *

Каган се взираше в прозореца и търсеше скрити сред сипещия се сняг сенки.

Един от тях ще се опита да отвлече вниманието ми отпред — мислеше си той. — Вероятно Андрей. Приготвил съм му достатъчно клопки. Ето така разсъждава той. Междувременно Михаил и Яков ще нападнат отстрани. Но не трябваше ли вече да са предприели нещо? — зачуди се Каган. — Може би съм успял да ги заблудя. Мина доста време. Може би няма да се случи нищо. Може би са се върнали на Кениън Роуд.

Бебето проплака.

— Мередит? — каза той.

— Просто е неспокоен. Сигурно отново сънува.

— Не звучеше доволно.

— Сложих малкия си пръст на устните му. В момента го смуче.

Вече се успокои.

— Не му позволявайте да се разплачте.

— Той е добро бебе. Няма да плаче.

Пол нито веднъж не погледна към жената. Взираше се напрегнато в прозореца, с пистолет в скута.

После продължи разказа си, опитвайки се да успокои Коул и Мередит, като се надяваше, че така ще превъзмогне умората и ще остане нащрек.

— В онези дни Йерусалим е бил столица на Израил. Управлявала го една римска марионетка на име Ирод, който се самопровъзгласил за цар на юдеите. Ирод бил голям параноик. Четиридесет години по-рано един бунт го принудил да избяга от Израил. Римляните нанесли жесток ответен удар и с помощта на хиляди калени в битките войници възвърнали властта на Ирод. След този случай той смачкал в зародиш всеки възможен опит за въстание, като веднъж стигнал дотам, че убил една от жените си, майка ѝ и няколко от синовете ѝ.

Една сутрин стражите на източната стена на Йерусалим му докладвали, че към града се приближават трима чужденци на камили. Самоувереното им поведение подсказвало, че са от знатно потекло. Когато стигнали до портата, те съобщили, че са свещеници с тайна

мисия и поискали да поднесат почитанията си на Ирод. Как е реагирал той според теб, Коул?

— Не му е харесало, че се появяват така изненадващо.

— И още как, особено при положение че идвали от територията на най-близкия, най-голям враг на Израил. Ирод бил бесен и поискал обяснение от стражите си. Как вълхвите са успели да пропътуват целия път до Йерусалим, без никой да ги забележи? Защо римските войници не са ги заловили? Доколко самият той е защитен, щом някакви си чужденци прекосили пустинята, без никой да разбере?

Вече ти казах, че вълхвите имали репутацията на тайно общество с магически сили. Когато ги отвели при Ирод, те му разказали за удивителната звезда, която ги отвела до Йерусалим. Ирод бил изумен. „Звезда? — попитал той. — Каква звезда?“

Маговете отговорили: „Звезда, която известява раждането на новия юдейски цар“.

Каган чу стъпки — Мередит му носеше кафето. Понечи да ѝ каже да се наведе, но не се наложи. Тя го накара да се гордее с нея, като се приближи без нито веднъж да вдигне глава над нивото на прозореца.

— Благодаря. — Той задържа дясната си ръка върху положеното в скута му оръжие и пренебрегвайки болката в лявата си ръка, поднесе чашата към устните си. Духна върху димящата течност, после отпи, като вдиша аромата ѝ.

— Водата, която сложихте върху печката, ври — осведоми го Мередит.

— Чудесно. Нека продължава да ври. Ако нивото ѝ спадне, долейте още вода. — Каган отново не отмести очи от прозореца. Чу как жената пропълзя по пода и седна до бебето.

— Докъде бях стигнал, Коул? — Не се нуждаеше от напомняне, просто искаше съзнанието на момчето да остане ангажирано със задаваните му въпроси.

— До Ирод и звездата.

— Точно така. — Припомни си отново какво му беше рассказал преди години известният шпионин. — По онова време, както сред юдеите, така и сред римляните, се ширело поверието, че древните пророчества ще се събуднат, че скоро ще се роди специален човек и ходът на историята ще се промени. В Книгата на пророк Даниил от

Стария завет, която е написана стотици години по-рано, той разказва, че е имал видение за небесен знак, който ще доведе мистериозен водач, а с него — нова, безконечна власт.

Съществували много подобни предсказания. Римски историци като Светоний и Тацит споменавали пророчества за израилтянин, който щял да управлява света. Вергилий, един от най-големите римски поети, предрекъл, че от небето ще слезе дете, най-вероятно от съзвездietо Дева, и ще сложи началото на златна ера.

— Сякаш е говорел за Дева Мария — каза изненадано Коул.

— А може да има и друго обяснение. Може би Вергилий е искал да впечатли някоя влиятелна личност, може би някой политик, чиято жена скоро щяла да ражда и чито добродетели е искал да възпее. Вероятно детето ѝ щяло да донесе мира, за който говори поетът. Може да е визирал дори самия римски император.

За тези пророчества могат да се намерят най-различни обяснения. Но те не са важни. Важното е, че две хиляди години покъсно хората продължават да им вярват с цялото си сърце.

Ирод явно също е вярвал в тях. Когато чул за вълшебната звезда, той обезумял от ярост и свикал жреците си, за да разбере какво мислят за твърденията на вълхвите. „В много от пророчествата действително се говори за звезда“ — съгласили се жреците. Ирод изкрешял: „Но казват ли пророчествата къде ще се роди новият цар?“ „Да“ — отговорили жреците и му цитирали древен текст, който гласял: „И ти, Витлеем, в никакъв случай не си маловажен, защото от теб ще произлезе цар на Израил“.

„Витлеем“ — промърморил Ирод. А сега, Коул, припомни си, че това бил жаден за власт социопат, който убил собствените си синове, защото подозирал, че кроят заговор против него. Какво би направил, ако сметне, че тронът му е застрашен от съперник? Той бил прехвърлил седемдесетте и се боял да не изгуби властта си. Въпреки че най-вероятно щял да бъде мъртъв по времето, когато детето стане достатъчно голямо, за да се превърне в истинска заплаха, последователите на това дете били друга работа. Ако се подготвял бунт, Ирод трябало да го спре на всяка цена. Какво се е случило в действителност, Коул? Как мислиш?

— Не разбирам.

— Влъхвите били шпиони. И каква мислиш е била мисията им? Те се появили като по магия и разказали история за удивителна звезда и новороден съперник за трона. С каква цел?

— Историята определено го е вбесила.

— И какво е заключението?

— Може би това е била целта им — да го ядосат.

— Определено имаш инстинкт на шпионин. Магьосниците се възползвали от пророчествата и от репутацията си на хора, владеещи тайно познание, което им позволява да предсказват бъдещето, за да дестабилизират властта на Ирод.

— Дестабилизират?

— Да я отслабят. От шпионска гледна точка това била брилянтна тактика. Ако Ирод вземел решение да заповядва на хората си да потушат всеки признак на възможен бунт, ако за новородения владетел се разчуело из цялото царство, той вече нямало да е в състояние да се съсредоточи върху управлението на страната. Тогава Персия можела да засили нападенията си по израилската граница, докато отраната на Ирод не стане толкова хаотична, че царството да рухне от само себе си. И Римската империя нямало да знае какво да предприеме, защото упадъкът на Израил щял да бъде предизвикан от самия Ирод.

— Имате право — каза Коул и по гласа му пролича, че е впечатлен. — Това, което са направили, е било далеч по-ефикасно от едно сражение.

— Стига планът им да беше проработил. Но Ирод показал колко е умен и защо е успял да се задържи на власт толкова много години. Инстинктите му го предупредили, че това би могло да е капан. Не че подозирал влъхвите. Дори собствените му жреци признали, че новодошлите имат способности на пророци.

Не, това, което го тревожело, бил Витлеем. Градът се намирал само на осем мили от Йерусалим, в плодороден земеделски район, чиито жители разполагали с достатъчно пари да организират въстание. Бил разположен между лесни за отбрана и трудни за нападение хълмове. Близостта му до Йерусалим го правела още по-подозрителен, защото оттам лесно можели да се извършват внезапни набези върху столицата.

Обзет от гняв, Ирод едва не заповядал на армията си да претърси Витлеем и да намери детето. Но се опасявал, че по този начин може да

предизвика бунта, който искал да потисне. Затова решил да избере друг подход и това, което му хрумнало, било толкова неочеквано, че изненадало дори мъдреците.

Опитал се да ги вербува за свои собствени шпиони. „Детето, което сте дошли да търсите, е предопределено да стане цар — казал им той. — Продължете пътуването си. Отидете във Витлеем. Намерете Спасителя, известен от появяването на звездата. Поклонете се пред него. После се върнете тук и ми кажете къде е детето, така че и аз да отида да му се поклоня“.

Класически ход. Влъхвите били убедени, че Ирод не си дава сметка кои са истинските му врагове. Те се превърнали в това, което експертите от разузнаването наричат двойни агенти — шпиони, които се преструват, че работят за едната страна, докато всъщност работят за другата.

Когато потеглили на юг към Витлеем, те сигурно са били преизпълнени със задоволство. Вече били спечелили доверието на Ирод и можели да му говорят каквото си пожелаят, а той щял да им вярва. Лъжливите им сведения щели да го накарат да изпраща войници напред-назад из царството, докато силите му не отслабнат фатално в преследването на един фантом. Но във Витлеем се случило нещо забележително, нещо, което променило всичко.

— Какво? — полюбопитства Коул.

— Разбрали, че лъжливата информация, която дали на Ирод, всъщност била вярна.

* * *

— Наясно ли сте какво се иска от вас? — попита Андрей Броди.
— Разберете колкото се може повече. Говорете за това, което сте научили, колкото е възможно по-естествено, така че заподозреният да не разбере, че го подслушваме. Интересува ни най-вече какви отбранителни мерки е взел.

— Да — започна Тед, — но...

— Да не би да размислихте? Не искате ли да помогнете на жена си и на сина си? Не искате ли да се извините за това, че сте я ударили?

— Кълна се в бог, никога не съм съжалявал повече за нещо през целия си живот.

— Тогава им го докажете. Може би ще успеете да убедите заподозрения, че не сме тук отвън, че е в безопасност и може да пусне семейството ви.

— Но...

Андрей го прекъсна.

— Добре, явно не искате да помогнете на жена си и сина си, хубаво. Разбираемо е, че не желаете да рискувате собствената си кожа. Самосъхранението е на първо място, така са устроени хората. Когато снайперистите от екипа на Специалните части обградят къщата, ще измисля друг начин да се оправим със ситуацията.

— Снайперисти? За бога, не.

— Господин Броди, нямам много алтернативи.

— Добре, добре. Ще вляза в къщата.

— Сигурен ли сте? Няма ли да размислите?

— Казах, че ще го направя!

— Говорете по-тихо. Заподозреният може да ви чуе.

— Съжалявам. Всичко е толкова...

Андрей положи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Семейството ви ще се гордее с вас. Това е важното. Останаха само няколко подробности. Дайте ми вашите ключове.

— Ключовете ми? Защо?

— В гаража ви има ли някакво превозно средство?

— Един рейндже роувър.

— Заподозреният може да се опита да избяга с него. Кениън Роуд вече трябва да е отворена за автомобили. Може да се изкуши да си опита късмета.

Броди даде ключовете на Андрей.

— Ако Кениън Роуд вече е отворен за автомобили, защо екипът на Специалните части още не е пристигнал? Мина доста време.

— Добър въпрос. Ще се обадя да попитам в управлението. — Руснакът извади мобилния телефон на Тед, започна да набира някакъв номер и отново го остави преднамерено да се изплъзне от пръстите му. Апаратът падна в снега.

— По дяволите — изруга Андрей. — Трябваше да си сложа подебели ръкавици. Ръцете ми така са премръзнали, че не мога да държа

почти нищо.

Той бръкна в снега, порови малко и измъкна телефона. Избърса го и се престори, че пак набира номер.

— Мамка му. Сега и този не работи. — Не искаше Броди да влиза в къщата с телефон. Пътър несъмнено щеше да го намери и щеше да повика помощ. — Ужасно съжалявам. По-добре ми дайте назаем телефона на жена ви.

— Да ви го дам...? — Тед се напрегна. — Какво става тук?

— Не се тревожете. Полицейското управление ще ви осигури нов — обеща му Андрей.

— Как казахте, че се казвате?

— Не съм ви казвал. Аз съм детектив Паркър.

— Казахте ми, че микрофоните и слушалките ви позволяват да поддържате връзка с управлението. Тогава защо ви е телефонът на жена ми? Това е... Тук има нещо гнило. Покажете ми значката си.

— Значка?

— Искам всички да ми покажете полицейските си карти.

— Казах ви да говорите по-тихо — предупреди го Андрей. — Картата ми е под якето. — Той избърса предницата му от снега. — Наистина ли искате да премръзна само за да...

Тед отстъпи назад.

— Какво правите, господин Броди?

Когато мъжът се обърна, за да побегне по тъмната улица, Андрей го бълсна силно и го събори в снега. После притисна с коляно гърба му и навря лицето му в една преспа.

Броди започна да се бори и да се дави за въздух, но руснакът натисна лицето му още по-дълбоко в снега.

— Чуй ме — прошепна той в лявото ухо на Тед. — Ще правиш каквото ти кажа или ще те задуша. Усещаш ли как ноздрите ти се пълнят със сняг? Част от него се топи. В момента вдишваш вода. Скоро ще умреш от задушаване.

Броди започна да кашля с лице, заровено в преспата. Снегът приглушаваше звуците. Той направи несполучлив опит да се измъкне от преспата. Гърдите му започнаха да се свиват и разпускат конвулсивно.

— Чуваш ли какво ти говоря? — попита го тихо Андрей, като увеличи натиска върху гърба му. — Искаш ли да умреш в снежна

преспа на Бъдни вечер, или предпочиташ да прекараш празниците с жена си и сина си?

Тед се опита да каже нещо под снега и се задави.

Руснакът веднага пъхна ръка под шапката му, сграбчи го за косата и повдигна главата му. Бузите на мъжа бяха покрити със сняг. Той направи опит да прочисти носа и устата си, но Андрей притисна ръка към лицето му, за да заглуши гласа му.

— Как се казват жена ти и синът ти? — промърмори руснакът. Отдръпна ръка от устата на Броди и същевременно допря глока си до слепоочието му.

По мустасите на Броди се стече сопол.

— Мередит. Жена ми се казва Мередит. А синът ми... синът ми е Коул.

— Хубави имена. Обзалагам се, че са чудесни хора. Такива ли са?

— Да.

— Обичаш ли ги, Тед? — Върхът на заглушителя на глока се вряза в кожата на Броди. Андрей си представи колко твърд и студен е металът.

— Дали ги обичам? — успя да отговори мъжът. — Разбира се.

— Докажи го, Тед. Докажи, че обичаш Мередит и Тед. Докажи колко много ти се иска да не беше удрил жена си. Това е шансът ти да бъдеш герой. Спаси ги. Спаси семейството си, Тед.

— Да — заекна Броди. — Ще направя всичко за тях.

— Тогава нищо не се е променило. Ще влезеш в къщата. Ще разгледаш какви отбранителни мерки са взети. Ще питаш за тях. Ние ще чуем всичко. И ще знаем какво да очакваме.

— Мередит и Коул...

— Ние се грижим за хора, които ни съдействат, Тед. Току-що ми хрумна нещо. — Андрей усети как го обзema ужасно съмнение. — Има ли компютър в къщата? Възможно ли е мъжът вътре да е изпратил имайл за помощ?

— Достъпът до интернет е с парола. Андрей въздъхна с облекчение.

— Добре. Преди да влезем в къщата, ще те уведомя, че идваме. Ще бъдеш предупреден. Всичко, което трябва да направиш, е да накараш семейството си да залегне на пода. Щом дадем урок на нашия

приятел там вътре и си върнем онова, което открадна от нас, ще си тръгнем. И ще оставим теб, жена ти и сина ти да си живеете живота.

— Боже, как ми се иска.

— Онова, което мъжът открадна от нас, е изключително ценно.

Искам да направиш всичко възможно да го получим живо.

— Живо?

— Става дума за едно бебе.

— А... какво търси едно бебе там вътре?

— Това не ти влиза в работата, Тед. Просто говори за бебето, когато го видиш. Кажи ми къде е. Когато влезем, искам да съм сигурен, че е невредимо.

— А моето семейство!

— Казах ти, просто ги накарай да залегнат на пода. Обещавам ти, че ти, жена ти и синът ти ще сте в безопасност. След час всичко ще е свършило. Нас няма да ни има. Семейството ти ще е живо благодарение на теб. Ти ще бъдеш герой в техните очи. Жена ти няма да има друг избор, освен да ти прости, че си я ударил. Разбра ли, Тед? Всичко ли ти е ясно?

* * *

Каган стоеше заедно с Андрей, Михаил, Яков и новият мъж — Виктор, пред трите врати в коридора. Иззад средната се чуваше приглушеният звук на телевизор, единственият шум в коридора. Другите гости навсякърно не бяха в стаите си, а празнуваха някъде из града.

Докато адреналинът му се покачваше, Пол чу достатъчно от телевизионната програма, за да разбере, че някакво малко момиче пита някого дали наистина е Дядо Коледа. Гласът на възрастен мъж отговори, че е.

Тримата телохранители се намираха в средната стая.

Съсредоточен върху това да контролира дишането си, Каган видя как Андрей извади мобилния телефон от джоба си. Той беше настроен на вибрация — руснакът очакваше обаждане от бавачката в апартамента. Нямаше да й отговаря. Просто трябваше да усети вибрацията.

Освен това се налагаше да провери от кого е повикването. По този начин бавачката изпращаше сигнал, че е подготвила лявата врата, като е закрепила парче пластмаса върху контролираното от пружина езиче на бравата, за да му попречи да влезе в касата на вратата и тя да се заключи. Същото щеше да е направила и с дясната врата.

Вече трябваше да е отнесла бебето в банята и да е легнала заедно с него във ваната.

Ваната не беше устойчива на курсуми, но изстрелите така или иначе нямаше да са насочени към нея. Въпреки това, като предпазна мярка, враговете на Хасан бяха подкупили бавачката да легне странично, с гръб към затворената врата на банята като държи бебето от вътрешната си страна, така че ако някой заблуден курсум попаднеше в помещението, бебето щеше да бъде защитено от жив щит.

Телефонът на Андрей избръмча тихо. Той погледна дисплея, за да провери номера. Кимна на другите, прибра апарата и извади глока от джоба на якето си.

Каган и останалите извадиха на свой ред оръжията си. Всички цеви бяха със заглушители. Всеки от мъжете дръпна назад затвора на пистолета си, за да се увери, че в патронника има патрон. Бяха го правили неколократно преди началото на мисията, но въпреки това, го направиха отново по силата на навика.

Ръцете на Пол бяха потни под латексовите ръкавици.

Андрей кимна за последен път. Екипът се раздели. Каган и Михаил тръгнаха към дясната врата на стаята, където им бяха казали, че бавачката почиваше, когато жената на Хасан се грижеше за бебето. Яков и Виктор поеха към лявата врата, а Андрей, който обичаше да отвлича вниманието, пристъпи към средната.

Руснакът потропа шумно по вратата, с което несъмнено стресна телохранителите зад нея. Каган бутна с длан дясната врата, а в същия миг Яков натисна бравата на лявата.

В продължение на една напрегната секунда Пол усети съпротивление и се зачуди дали пластмасовата пластина на бавачката действително е свършила работа и е попречила на езичето да влезе в касата, но после Андрей потропа още по-шумно, той натисна бравата отново и вратата се отвори. Михаил моментално се прицели, за да се увери, че стаята е празна.

Андрей почука на средната врата за трети път, като извика: „Поддръжка!“, а Каган и Михаил се втурнаха в стаята отдясно. Както беше обещала бавачката, междуинната врата беше отворена. Каган се престори, че се спъва в леглото, като позволи на Михаил да го изпревари, да се хвърли на земята и да открие огън в съседната стая на височината на гърдите и главите на пазачите.

Заглушителят направи изстрелите му почти безшумни. Разнесе се миризма на изгорял барут, Пол се втурна покрай него и започна да стреля, куршумите му се забиваха в телохранителите, които на практика вече бяха мъртви. Яков и Виктор изскочиха през отсрещната врата и също откриха стрелба, бяха застанали под такъв ъгъл, че да не попаднат под кръстосания огън.

От пазачите шуртеше кръв. Стенейки, те се свлякоха едновременно на земята, при което единият падна върху другите двама.

Михаил влезе в стаята и застреля всеки от мъжете в главата.

Каган изтича обратно при вратата, която беше отворил. Показа се в коридора и махна на Андрей да влезе. Щом Андрей се шмугна покрай него, той махна пластмасовата пластина, която беше прикрепена отстрани на вратата и освободи езичето на бравата. Затвори вратата, заключи я и последва другия мъж в средната стая, в която вече се носеше острият мириз на кръв.

Двамата с Андрей минаха по телата и се присъединиха към останалите от екипа в третата спалня, чиято външна врата Яков междувременно беше затворил и заключил.

Андрей почука три пъти по вратата на банята, два пъти, после веднъж: — това беше уговореният сигнал, че всичко е приключило.

След малко ключалката изщрака. Вратата се отвори и Пол видя една палестинка. Заради фереджето, което носеше, беше трудно да се определи на каква възраст е и как изглежда, но имаше тъмни, изразителни очи, в които се четеше нервност. Носеше черна кърпа за глава и семпла, широка черна рокля.

В ръцете си държеше едно арабско бебе. Детето беше облечено в сини ританки и беше увито в одеяло.

Жената погледна уплашено покрай Андрей и хората му към средната стая.

— Всичко свърши — каза Андрей.

Бавачката знаеше достатъчно английски, за да го разбере. Той и подаде дебел хартиен плик.

— Ето остатъка от сумата, която ти се полага. Дай ни бебето.

Жената изгледа намръщено плика, сякаш и се искаше никога да не се бе съгласява да бъде част от всичко това.

— Вземи парите — каза и Андрей. — Ти ги заслужи. Замини някъде далеч.

Палестинката се колебаеше.

— Виктор — рече Андрей, — вземи бебето.

Виктор направи каквото му бе наредено. Невръстното дете усети, че вече не е в сигурни ръце и се размърда неспокойно.

Жената изглеждаше притеснена.

— Не се тревожи. Няма да му се случи нищо лошо — увери я Андрей.

Щом взе плика, Яков я простираля два пъти в гърдите и веднъж в главата. Тя залитна назад и се просна върху покрития с бели плочки под на банята. Яков стъпи върху нея и измъкна плика от ръката и.

* * *

— Следващата част на историята я няма в Евангелието на Матей — каза Каган. — Разказана е в това на Лука, където пише, че римският император издал декрет за преброяване на населението.

Той отпи от кафето. Имаше нужда от енергия и усети как пресъхналата му уста попива горещата течност. Дясната му ръка продължаваше да лежи върху оставения в ската му пистолет.

— Преброяването било важно по много причини. То определило размера на данъците, които Рим можел да поиска от Израил. Но освен това принудило евреите да пътуват, понякога надалеч, и по този начин им било напомнено, че са подвластни на всеки каприз на императора.

— Защо ги е принудило да пътуват? — попита Коул.

— Защото всяко семейство трябвало да се регистрира като част от племето — те го наричали род, — към което принадлежал съпругът. За да го направят, трябвало да отидат до града, от който водело началото си племето. Тук в историята се появяват Мария и Йосиф. Те живеели на север, в Назарет, но Йосиф принадлежал към рода на

Давид, а Давид произхождал от град Витлеем, който се намирал на седемдесет и пет мили на юг от Назарет. Пътуването било трудно, защото се минавало през няколко каньона. А Мария била в напреднала бременност, затова трябвало да се придвижват внимателно и пътуването им отнело много повече време от обичайното. В резултат на това, когато пристигнали във Витлеем, се оказало, че много пътници са ги изпреварили и че няма свободни места, където да отседнат. Странноприемницата била пълна, както се казва в Евангелието от Лука.

Каган допи кафето си в мрака и се наведе, пренебрегвайки болката в ранената си ръка, за да остави чашата на пода. През цялото време не откъсна нито за миг очи от прозореца. Сега снеговалежът беше толкова силен, че оградата приличаше на неясно петно.

— Мария и Йосиф били принудени да спят в един обор. Мария родила там и понеже нямало къде другаде, оставила бебето в една яsla. Това е коритото, от което се хранят животните. Ако някога отидеш във Витлеем, Коул, ще видиш една пещера, за която казват, че е рожденото място на Исус. Може и да е вярно. Във Витлеем има много варовикови склонове, а в онези дни хората дълбаели пещери във варовика и ги използвали за обори. Харесва ми идеята за пещера. Пещерите са много по-лесни за отбрана от един обикновен обор.

Възстановката на Витлеемските ясли до вашето коледно дърво изобразява мъдреците от Изтока, които приветстват Мария, Йосиф и новородения Исус в обора. Но не е станало точно така. Матей казва, че вълхвите влезли в една къща, където открили Исус и майка му. Подобни детайли подсказват, че те са пристигнали известно време след раждането на Исус.

Щом се добрали до Витлеем, магьосниците направили това, което Ирод очаквал — започнали да разпитват за новородени деца, които са се появили на бял свят при необикновени обстоятелства. Ако питаш мен, последното нещо, което са очаквали, е било да намерят доказателства, потвърждаващи историята им. Целта им е била да дадат невярна информация на Ирод и да се опитат да го убедят в нея, доколкото е по силите им. Затова, когато чули за раждане в обор, те вероятно са решили, че това е подробност, от която могат да се възползват — велик цар, роден в обикновени условия. Контрастът с алчността на Ирод щял да го докара до лудост.

Но когато вълхвите се заели да проучат по-обстойно случая, опитвайки се да съчинят още по-голяма измислица, с която да баламосат допълнително Ирод, те дочули нещо още по-необичайно около раждането и то променило всичко.

— И какво е било то? — попита Коул.

— Нещо, свързано с другите хора от възстановката на Витлеемските ясли до коледното ви дърво. Ти вече ги спомена.

— Пастирите?

— Да. Във Витлеем се носела мълва, че нещо странно се е случило с пастирите. В нощта, в която се родило бебето, сред мрака, обграден ливадата, на която пасели овцете си, внезапно се появило странно видение, обкръжено от ярка светлина. То им казало да ликуват, да отидат във Витлеем и да потърсят родено в обор бебе, защото това дете било специално, то било Спасителя. Внезапно пред пастирите се появили и други ярки видения с думите: „Слава на Бога във висините. Мир на земята“. После всички до едно изчезнали, оставяйки овчарите сами в тъмнината.

Да ти призная, Коул, ако на мен ми се беше случило подобно нещо, сигурно щях да получа сърден удар. Но пастирите били замесени от по-здраво тесто. Те преживели шока и били обзети от такова голямо любопитство, че решили да отидат във Витлеем, за да проверят дали виденията са им казали истината. И както им било предречено, открили бебето в обора.

Ето какво дочули мъдреците да се говори сред жителите на Витлеем. И веднага попитали къде могат да намерят пастирите, при което били упътни към ливадата, на която уж ги споходило видението. Там чули историята от първа ръка. Подобно събитие нямало как да не привлече вниманието им. Спомни си, че те вярвали в магии. Заинтересувани, вълхвите попитали къде се намира оборът и къде биха могли да открият бебето, но както разказва Евангелието от Матей, по това време Мария и Исус вече се намирали в някаква къща.

Интересното е, че до този момент в това евангелие изобщо не се споменава Йосиф. Имам теория за него, но ще я оставя за по-късно. По-важното засега е, че магьосниците били опитни манипулатори.

— Не знам какво е това — каза Коул.

— Това е изкуството да накараш хората да ти се доверят до такава степен, че да ти предоставят доброволно информация, която

при нормални обстоятелства не биха споделили с теб. Като имитираш ловко характеристиките на речта и жестовете им, дори начина, по който дишат, можеш да накараш напълно непознати хора да се почувствува така, сякаш те познават от години. Мъдреците владеели до такова съвършенство това изкуство, че убедили Мария да им разкрие някои доста интимни неща. Например по какъв начин е получавала видения, подобни на онова, което имали пастирите на полето. Тя им обяснила, че когато двамата с Йосиф се сгодили... Мередит, мога ли да говоря свободно за бременността?

Коул отвърна вместо нея:

— Ако имате предвидекс, девственост и разни такива неща, мисля, че знам достатъчно, така че можете да говорите без притеснения.

— Аз? — повдигна вежди Пол. — Притеснения?

— Всичко е наред — каза Мередит. — Нещо ми подсказва, че ще разбере всичко, което му кажете.

Звучеше почти развеселено.

Добре — помисли си Каган. — Успях да ги разсея. Той се загледа през прозореца и затърси правилните думи, с които да продължи историята.

— Йосиф и Мария били сгодени, но преди да станат официално съпруг и съпруга, тя му съобщила, че е бременна. Йосиф знаел, че бебето не е от него, и обвинил Мария, че е била с друг мъж, но тя се заклела, че му е била вярна. Казала му, че един ангел дошъл при нея и й съобщил вестта, че въпреки че още е девствена, е заченала от Светия Дух.

Какво можел да стори Йосиф? Можел да обвини Мария в невярност и да се откаже от нея или да приеме думите ѝ, че един ангел ѝ е говорил за чудодейно зачатие.

Това бил труден и мъчителен избор. Йосиф се чувствал предаден. Но в същото време обичал Мария с цялото си сърце. Объркан, той премислял ту едната възможност, ту другата, претеглял ги, неспособен да реши. Гняв или любов.

Емоционално изтощен, той заспал и внезапно му се присънил сън, в който едно ярко видение се явило пред него. Ангелът потвърдил думите на Мария — че ангел ѝ бил казал, че е заченала от Светия Дух.

Сънят бил важен, защото родът на Давид, към който принадлежал Йосиф, имал традицията да вярва в истинността на сънищата и тълкуванието им. Въпреки това, Йосиф несъмнено се е почудил дали странните му мисли са предизвикани от съня, или наистина е бил посетен от ангел. Всичко се свеждало до това, дали иска да отхвърли жената, която обича, защото е бременна с чуждо дете. Накрая решил да повярва на съня си. Прегълтнал гордостта си и доказал любовта си, като се оженил за Мария.

Бебето проплака.

— Мередит?

— Пelenата му все още е суха. Може пак да е жаден. Ще донеса още от сместа.

Докато плачът на бебето се усилваше, Каган чу как Мередит бърза към кухнята. После чу стърженето на тенджерата, когато жената пресипваше остатъка от течността в чашата за аперитив. Тя се втурна обратно във всекидневната, седна на пода и взе бебето в ръце.

Миг по-късно бебето отново притихна.

— Пие, но е ужасно неспокоен — каза Мередит. Съобщение ли ми изпращаш? — запита се Каган. — Също както когато ме риташе и аз си мислех, че ме напътстваш?

Той поклати глава. Трябва да се стегна. Не съм на себе си заради раната.

— И така Йосиф се оженил за нея — продължи Пол. От ускореното си сърцебиене усещаше пулсиране в слепоочията. — Обаче имало един проблем. Бременността на Мария скоро щяла да си пролichi. Твърде скоро. Като всички други любопитни хора и добрите жители на Назарет щели да започнат да задават въпроси, и можеш да се обзаложиш, че те нямало да повярват на приказките на Мария за ангела. Скандалът щял да я превърне в изгнаница.

Тогава Мария научила, че една от роднините ѝ, Елисавета, също е бременна. Елисавета живеела в град, наречен Юда, и тя решила да отиде при нея — „набързо“, както се казва в евангелието. Останала там три месеца, като ѝ помагала с домакинството чак до деня на раждането, след което дошло време да се върне в Назарет, където местните жители със сигурност щели да забележат, че е в по-напреднала бременност, отколкото се полагало. Когато двамата с Йосиф чули за римския декрет, те осъзнали, че си имат чудесно

извинение да напуснат града. Били задължени от закона да отидат във Витлеем и да се регистрират, така че побързали да си съберат багажа.

На влъхвите не им отнело много време, за да научат всичко това от Мария. Приликите с разказа на пастирите за явилите им се ангели били удивителни. Имало прекалено много невероятни съвпадения и тези магьосници, които вярвали в сънища и магия, не можели да ги пренебрегнат. Точно обратното, те решили да проучат още по-подробно нещата и започнали да разпитват жителите на Витлеем, като търсели противоречия и абсурди — всичко, което би могло да хвърли сянка на съмнение върху чутото.

Но въпреки всичките си усилия, мъдреците заключили, че и двата разказа са верни, че лъжливата информация, която били дали на Ирод, за да дестабилизират управлението му, по някакъв мистериозен и необясним начин се е оказала истина.

Когато чух за пръв път тази интерпретация на коледната история, бях с група шпиони. — За момент Каган изпита носталгия. Беше чул за пръв път тази история на осемнайсет. Преди четиринайсет години. А сега съм старец. — Един от тях каза, че според него влъхвите също са били жертва на лъжлива информация.

— Така ли? — учуди се Коул.

— Внезапната им поява в Йерусалим сигурно не е останала дълго в тайна. Както и острата реакция на Ирод на разказа им за звездата и новородения цар. Ирод бил мразен владетел. Страховете му от евентуално въстание били съвсем основателни. Може би някой бунтовник шпионин в двора на Ирод е научил, че царят изпраща мъдреците от Изтока във Витлеем, за да търсят детето. Бунтовниците може да са подучили пастирите и Мария какво да говорят, за да съвпаднат разказите им с онова, което влъхвите са казали на Ирод. Може би магьосниците са били заблудени по същия начин, по който самите те са заблудили Ирод.

— Заблудени?

— Няма начин бунтовниците да са знаели, че влъхвите са шпиони. Нито че целта им е да дестабилизират управлението на Ирод. Така че са им разказали въпросните истории с надеждата, че мъдреците ще ги предадат на Ирод и по този начин ще го извадят още повече от равновесие. Може би пастирите и Мария също са били

бунтовници. Може би са искали същото нещо като вълхвите, но нито един от двата лагера не е разбрал, че работят за една и съща цел.

— Завъртя ми се главата — каза Мередит.

— Такъв е шпионският свят. Един бележит американски шпионин, който в действителност може да е работел за Съветския съюз, веднъж нарече шпионажа „безброй огледала“.

— Но аз не искам да повярвам, че Мария и пастирите може да са излъгали.

— Нито пък аз — отговори Пол. — И поне доколкото ми е известно, останалата част от историята доказва, че не са.

Бебето издаде някакъв звук. Каган се напрегна.

— Става все по-неспокоен — отбеляза Мередит. Опасенията на шпионина се засилиха.

— По-добре да приключвам.

* * *

— Сигурен ли си, че всички врати на къщата се отключват с един и същи ключ? — попита Андрей.

— Да — отговори Броди.

— Добре. Тогава не е нужно нещата да стават по трудния начин. Отиди в къщата. Престори се на изненадан, като видиш натрапника. Задавай му естествени въпроси за капаните, които е подготвил. Разбери къде е бебето.

— Но той ще види, че съм нервен — рече Броди. — Може да заподозре, че работя за вас.

— Естествено, че ще види, че си нервен. В това се крие красотата на ситуацията. Пребиваш жена си. Уплашен си, че ще те напусне. Връщаш се, за да ѝ поискаш прошка. И сварваш някакъв непознат в къщата. Кой не би бил нервен? Той никога няма да се досети какво става в действителност. Просто прави това, което ти казахме. На сутринта ти и семейството ти ще можете да отворите коледните си подаръци. И тази вечер ще бъде само един лош спомен.

— Бога ми, дано сте прав.

Андрей стисна окуражително ръката му.

— Ще се справиш чудесно. Вярвам в теб. Загледа се в гърба на мъжа, който тръгна през сипещия се сняг с несигурна крачка към портата.

Когато Тед се озова достатъчно далеч, за да не може да чуе какво казва, Андрей се обърна към спътниците си.

— Яков, щом Броди влезе вътре, отиди от лявата страна на къщата. Михаил, ти заобиколи от дясната. Вземи един от металните столове, за които спомена Броди, и го сложи под прозореца на голямата спалня. Понеже слушалката и микрофона ти са в Броди, ще поддържаме връзка с теб по мобилните телефони. Щом научим къде е бебето и къде са импровизираните капани, ще кажа Честита Коледа на Броди. Това е сигналът ми за вас двамата. Секунда по-късно ще открия огън по предния прозорец и ще нападна оттам.

По същото време ти, Михаил, ще се качиш върху стола и ще влезеш през прозореца в задната спалня. Шумът ще попречи на Пътър да чуе как Яков отключва страничната врата и прониква в къщата. Ще стреляме от три различни посоки. Ще настане такава дандания, че Пътър няма да знае накъде да се обърне по-напред. Плюс това всички онези хора ще са при него, ще пищят, ще се паникьосват и ще му пречат да се прицели.

Когато намерих мобилния телефон, който Пътър изгуби, открих и резервните му пълнители. Сигурно ги е носел в един и същи джоб. Без достатъчно патрони, за да се справи и с трима ни, няма никакъв шанс.

— Броди и семейството му трябва да останат невредими, нали така? — попита Михаил.

— Точно обратното. Не можем да им позволим да разкажат всичко на полицията. Искам ги всичките мъртви. Без бебето. Не можем да атакуваме, докато не разберем къде е бебето.

* * *

Острият мириз на кръвта на бавачката изпълни ноздрите на Каган. Той видя как Яков прокарва палец по дебелия сноп банкноти в плика, който взе от трупа на жената.

Андрей протегна ръка.

— Какво? — попита го Яков.

— Нашите клиенти може да си поискат парите за подкупа — каза Андрей. — Дай ми ги.

— А ако не се сетят да си поискат парите?

— Тогава паханът ще поиска своя дял.

За изненада на Каган Виктор, а не Яков, беше този, който проговори следващ:

— Паханът винаги е на първо място — каза новобранецът, който държеше бебето.

Андрей не му обърна внимание.

— Яков, искам плика.

Мъжът въздъхна и му го подаде.

— Щом паханът вземе своя дял, ще разделя парите по равно — обеща Андрей.

— Ще проверим тази работа. — Виктор стисна по-здраво ритащото бебе.

Андрей се обърна към него.

— Ти си нов, Виктор. Все още се учиш как стоят нещата при нас, затова този път ще направя изключение. Но никога не ме предизвиквай отново.

Очите на новобранеца проблеснаха заплашително.

— Яков също те предизвика. А ти какво направи? Едношибано нищо.

— Предизвикал ли ме е Яков? Не мисля така.

Виктор го изгледа намръщено.

— Както кажеш.

— Сега вече схвана идеята. Както кажа аз.

Бебето проплака в ръцете на Виктор. Безпомощността в плача му накара нещо да трепне в Каган.

— Дай пакета на Михаил — нареди му Андрей.

— Но аз мога да се грижа за него — възрази Виктор.

— Не те харесва. Придържай се към плана и дай бебето на Михаил, преди да се е разплакало.

Пол видя как Андрей пристъпва към детето и се заглежда в малкото му нещастно лице. По неговото лице също премина някаква странна емоция — чувство, което той изглежда намери за толкова необично, че се смущи. Когато Виктор подаде новороденото на

Михаил, Андрей разтърси глава, сякаш се опитваше да прогони необичайното чувство. Прибра плика в един вътрешен джоб на скиорското си яке, после натисна микрофона, който беше скрит под закачените за якето му билети за ски лифт.

— Тук е Мелхиор. Пакетът е у нас. Излизаме от магазина. Две минути.

Виктор и Яков отвориха вратата на спалнята, провериха дали коридорът е пуст и излязоха от стаята. Прибраха оръжиета в якетата си и махнаха на Михаил да ги последва с бебето. Каган и Андрей останаха последни, прибраха пистолетите си и се увериха, че вратата се е заключила след тях.

Както се бяха разбрали предварително, Каган окачи на дръжката една табела „Не ни беспокойте“. Телевизорът в апартамента продължаваше да работи, а възрастният мъж от екрана все така настояваше, че е Дядо Коледа.

Слязоха по витото стълбище и прекосиха застлания с килим коридор, като се спряха при бюрото, където ги бе посрещнала receptionистката, преди Михаил да я убие.

Виктор отвори обезопасената врата, която отделяше стаите за специални гости от останалата част на хотела. Като вървяха от двете страни на Михаил, който носеше бебето, мъжете подминаха асансьора, отвориха вратата на един противопожарен изход и тръгнаха по слабо осветено бетонно стълбище. Докато слизаха, свалиха латексовите си ръкавици и нахлузиха зимните.

Плачът на невръстното дете отекна сред стържещите им стъпки.

— Тук е Мелхиор. Една минута до пристигането — каза Андрей в микрофона.

След три етажа се озоваха на нивото на улицата. Тук имаше охранителна камера, насочена към коридора. Те нахлупиха по-ниско шапките си и състиха още повече групата, като частично прикриха вървящия по средата Михаил, така че бебето в ръцете му да не се вижда.

През една стъклена врата — страничния изход на хотела — Каган видя сипещия се сняг и мъждиво проблясващите улични лампи. Покрай витрината минаваха облечени в топли дрехи хора. Един тъмен микробус спря внезапно до паркираните покрай тротоара автомобили.

„Не мога да го направя“ — помисли си той. Този следобед бе отишъл в една близка катедрала и бе прекарал дълго време на колене пред възстановката на Рождество Христово, опитвайки се да убеди сам себе си, че хората, за които работи, са напълно прави; че всичко, което е от значение, са невинните животи, които е спасил. „Върнете ме въкъщи“ — умолявал ги бе той в непроследими съобщения, които им изпращаше през последните три месеца. На няколко пъти бе успявал да се измъкне от Андрей и бе поемал риска да говори с тях по телефона. Но началниците му винаги намираха някаква причина да не го отзоват. Бил в прекалено изгодна позиция, оправдаваха се те. Никой никога не би могъл да проникне толкова дълбоко в руската мафия. Ако изчезнел, руснаците щели да разберат, че е бил шпионин и тогава щяло да е много по-опасно да се опитват да внедрят друг оперативен служител в сърцето на престъпната организация.

„Тогава инсценирайте смъртта ми — бе настоявал Каган. — Руснаците няма да заподозрат, че съм бил шпионин, ако ме мислят за мъртъв“. Но началниците му бяха дочули нови слухове за пластичен експлозив, ръчни гранатомети и биологични оръжия, вкарвани в страната през пристанищата, контролирани от одеската мафия. И му бяха напомнили за всички невинни животи, които е длъжен да спаси.

През това време Каган бе изпълнявал заповедите на пахана и бе изгарял домове, чупил ръце и крака, изтръгвал зъби и пребивал жени. Почти бе погубил душата си.

Виктор и Яков излязоха от хотела и се озърнаха в двете посоки, като огледаха хубаво пешеходците. После кимнаха на Михаил да изнесе бебето. Андрей и Каган ги последваха.

Пол почувства как бузите му измръзват. Усети тежест в стомаха си.

„Прекалено дълго — каза си той. — Стига толкова“.

Групата премина между две покрити със сняг коли, паркирани край тротоара. На улицата проблеснаха фарове. Виктор стигна до микробуса и отвори страничната му врата. Яков влезе вътре. Михаил се приближи до автомобила заедно с бебето. Андрей и Каган го последваха.

Детето се размърда неспокойно в ръцете на Михаил.

„Искам да направя света по-добро място“ — рече си Пол.

Бебето проплака. Михаил го задържа с една ръка и протегна другата, за да се хване за страничната облегалка на една от седалките в микробуса.

— Не го изпускат — предупреди го Андрей.

„Исках да се боря с хора като тези, които накараха родителите ми да живеят в страх толкова дълго време“ — помисли си Каган.

Михаил седна до Яков срещу страничната врата, а бебето продължи да се извива в ръцете му.

„А сега не съм по-различен от хората, на които исках да отмъстя“.

Пол оставил Андрей да се качи пръв в микробуса. Средната седалка беше заета, затова Андрей се принуди да се настани на задната.

„Пребивах. Измъчвах. Убивах. Но бог ми е свидетел, такова нещо няма да направя“.

Каган се наведе към вътрешността на микробуса, сякаш се канеше да се хване за една от облегалките и да се покатери вътре. И докато сърцето му препускаше бясно, каза разтревожено:

— Какво е станало с бебето? То кърви!

— Какво? — попита Михаил. — Къде? — И разтвори ръце, за да го огледа.

Каган грабна детето, отгласна се от отворената врата, усети, че Виктор е зад гърба му, и се завъртя. Нещо го дръпна здраво за шубата, но само за момент. Понеже държеше бебето с две ръце, той се съсредоточи върху десния си лакът. Завъртя се толкова силно, че когато капачката на лакътя му се сблъска с носа на Виктор, се чу изпращяне. Костиците се счупиха и хълтнаха навътре с такава сила, че Пол разбра — бяха пронизали мозъка му.

От отворения микробус се разнесоха викове на тревога и той се втурна по улицата, шмугна се между паркираните коли, изскочи на тротоара и се развила на пешеходците да му направят път. В същия миг болка прониза лявата му ръка, след което усети изтръпване.

Беше го улучил курсум. Пистолетът, от който го бяха изстреляли, беше със заглушител, затова никой от околните минувачи не разбра какво пръсна витрината пред него.

„Повече няма да стрелят — помисли си отчаяно Пол. — Андрей няма да рискува някой заблуден курсум да улучи бебето“.

Докато тичаше през тълпата, той използва вече ранената си лява ръка, за да разкопчае ципа на шубата. След усещането за изтръпналост последва остра болка. Докато си представяше как Андрей, Яков и Михаил изскачат от микробуса, Каган напъха бебето под дрехата и вдигна ципа, за да му осигури топлина.

Знаеше, че Андрей ще се спусне веднага след него. Яков и може би Михаил щяха да завлекат тялото на Виктор в колата, преди пешеходците да са разбрали какво става, и щяха да вдигнат тревога. После двамата убийци също щяха да се включат в преследването.

Гласът на Андрей прокънтя в слушалката му:

— Пътър, какви ги вършиш, по дяволите?

Каган хукна още по-бързо, като си пробиваше път през тълпата с рамо.

— Пътър, върни пакета!

Вместо да отговори, той си пое дълбоко дъх и се втурна към катедралата, която се извисява в края на тясната улица. Бебето притисна топлото си телце към стомаха му, беше изненадващо спокойно.

„Ще те пазя — обеща му Пол наум. — Ще направя всичко, което е по силите ми, за да бъдеш в безопасност“.

Той се огледа за полицейска кола, изкушен да поиска помощ, но почти веднага осъзна, че докато обяснява каква е ситуацията, Андрей и останалите ще го настигнат. После ще застрелят и него, и полицията с по един изстрел в главата и ще вземат бебето.

„Обади се за подкрепление“ — каза си той. Изгарящ от нетърпение да се свърже с началниците си, Пол посегна да извади мобилния телефон от левия джоб на шубата с ранената си ръка. Остана като зашеметен, когато откри, че джобът е разпран и че телефонът и резервните му патрони са изпаднали. Тогава си спомни, че нещо беше дръпнало отстрани шубата му. Сигурно някой се беше опитал да го хване и му беше скъсал джоба.

„Винаги разполагай с план, с резервен план и с резервен план на резервния“. Инструкторите му го бяха втълпили в главата. „Представяй си това, което се каниш да направиш. Разигравай го наум, дори и да не можеш да го упражняваш физически. Никога не прави нещо, без да знаеш с какви възможности разполагаш“.

Но Каган беше решил импулсивно да вземе бебето. Въпреки че го беше обмислял в катедралата този следобед, едва когато на качване в микробуса каза на Михаил: „Бебето кърви!“, взе решение да го направи.

„Къде да отида?“ — помисли си отчаяно той.

И тогава видя тълпата на улицата от дясната страна на катедралата. Стотици хора, които вървяха в някаква определена посока. Скрито под шубата му, бебето го ритна, сякаш го подканяше да върви.

— Пътър! — в слушалката изръмжа гневният глас на Андрей.
— Намерих мобилния ти телефон! Сега си съвсем сам! Не можеш да повикаш помощ! Върни пакета!

Като дишаше тежко и присвиваше очи заради болката в подутата си лява ръка, Каган продължи да тича, мъчейки се да запази равновесие върху хълзгавия тротоар. Чу някой в тълпата да говори за коледната украса на Кениън Роуд. Бебето го ритна отново.

— Пътър, това, което ще направя с теб, изобщо няма да ти хареса — процеди Андрей в слушалката.

* * *

Бебето проплака.

— Не плачи — промърмори Пол.

— Правя всичко възможно да го успокоя — настоя Мередит.

— Знам — отговори вежливо той.

Продължаваше да се взира напрегнато в прозореца. Не можеше да се отърве от чувството, че бебето се опитва да го предупреди, колкото и наудничаво да изглеждаше това.

„Дали не съм изгубил повече кръв, отколкото си мисля? Толкова ли съм замаян, че си въобразявам разни неща?“

Бебето притихна отново. Но Каган не се успокои.

— Останалата част от историята може би не е подходяща за Бъдни вечер — каза той. И с надеждата, че ще успее да задържи интереса на момчето, добави: — Коул би нарекъл някои моменти от нея гадни.

— Тогава искам да я чуя — настоя момчето. Каган облиза сухите си устни.

— Добре, но да не кажеш, че не съм те предупредил. Влъхвите били изумени от това, което им разказали Мария и пастирите. Удивителните прилики с историята, която самите те били разказали на Ирод, ги накарали да вземат необикновено решение. Нарушили едно от основните правила на шпионажа и разкрили мисията си, като признали на Мария, че са чужди агенти, които се преструват, че работят за Ирод.

„Искахме да го изкараме от равновесие и да го накараме да търси един несъществуващ новороден юдейски цар — обяснили й те. — Но сега открихме, че историята, която сме съчинили, е вярна. Не можете да останете тук. Скоро Ирод ще се зачуди защо не сме му докладвали. Ако научи за бебето ви от друг източник, войниците му ще дойдат и ще ви избият всичките“.

Това, което се случило после, доказва, че Мария и пастирите не са били част от бунтовнически замисъл. Ако бяха, щяха да разберат, че мъдреците от Изтока са на тяхна страна. Щяха да признаят, че са размирници и да се опитат да обединят сили с влъхвите, за да отслабят властта на Ирод.

Но те не го направили. Вместо това двете групи се разделили и избягали. Мъдреците поели на изток към Персия по нов маршрут и изиграли ролята на примамка. Междувременно Йосиф побързал да се придвижи с Мария и Исус на югозапад към Египет. Той заявил, че му се присънил друг сън, в който му било казано да вземе семейството си и да избяга. Един шпионин би поспорил, че сънят е измислена история, която да послужи за алиби на влъхвите, ако хванат Йосиф и го подложат на разпит. Историята звучала достоверно, защото, както вече споменах, родът на Давид, към който принадлежал Йосиф, имал традицията да уважава сънищата и да им вярва. По същата причина магьосниците оповестили, че на свой ред са споходени от видение, което им внушило да се върнат вкъщи. В случай че ги подложели на разпит, те можели да заявят, че не са нарушили договореностите си с Ирод, а просто са се подчинили на същите религиозни повели, които са били причина да тръгнат подир звездата.

Дали Ирод е щял да повярва на някоя от тези истории е спорно. Но поне са разполагали с резервен план.

Евангелието от Матей отбелязва, че Йосиф, Мария и Исус избягали през нощта — нещо, което навярно влъхвите са ги

посъветвали да направят и са ги научили как да прекосят пустинята по тъмно. Самите мъдреци изчезват на това място от евангелието, както подобава на едни добри духове. Но мъжът, който ми разказа тази версия на коледната история, вярва, че накрая те са се присъединили към Иисус, Мария и Йосиф в Египет и са им показали разни шпионски трикове: как да разпознават, че са под наблюдение, как да вербуват агенти — в евангелията ги наричат ученици — и как да разкриват двойни агенти.

Това последното ме кара да вярвам, че Иисус е знаел, че Юда ще го предаде. Всъщност, Иисус може би е заповядал на Юда да го предаде, за да се изпълни някое пророчество. Шпионският свят е сложен за разбиране. Но това е коледна история, а не велиденска.

Коул го прекъсна.

— Казахте, че имате теория защо Йосиф не е бил с Мария по време на разговора й с вълхвите.

— Да. Заради огромната си отговорност Йосиф е бил принуден да бъде най-вече агент по сигурността и чак след това — съпруг и баща. Докато мъдреците разговаряли с Мария, той е наблюдавал улицата отвън, нащрек за войниците на Ирод. По-късно щял да прекарва все по-малко време с Мария и Иисус, защото постоянно се грижел за безопасността им. Също като вълхвите и той скоро изчезва от евангелиетата, както подобава на един добър агент по сигурността. На нито едно място в светите писания не го цитират лично. Винаги остава на заден фон.

— Но вие казахте, че в историята има гадни моменти — оплака се Коул.

— Няколко. И във всички участва Ирод. Противно на надеждите на вълхвите, той не се впуснал да преследва лъжливите слухове, които достигали до него от различни точки из цялата страна. Непостоянното му поведение не дестабилизирало Израил. Вместо това той направил нещо толкова обезпокоително, че никой не би могъл да го предвиди, дори и да е бил запознат с миналите му деяния.

Когато Ирод осъзнал, че е бил измамен, той изпаднал в ярост и изпратил хората си във Витлеем и околните селища. Войниците се подчинили на заповедта му и изколили всички деца от мъжки пол до двегодишна възраст. Ирод не можел да бъде сигурен кога точно се е

родил новият цар, затова искал да е сигурен, че ще елиминира заплахата.

— Всички деца до двегодишна възраст? — Гласът на Коул прозвуча шокирано и същевременно възбудено. — Чувал съм за това, но никога не съм си давал сметка... Колко момчета е избил?

— Може би стотина. Според преданията броят им е много поголям, но населението на цялата област, включително на Витлеем, не е било толкова голямо, че да има хиляди деца. Въпреки това, масовото убийство на стотина деца сигурно е създало впечатлението, че загиналите са хиляди. Последиците за областта били катастрофални.

Дори и наистина да е имало заговор за бунт, клането на децата подействало толкова разтърсващо, че никой не посмял да въстане срещу Ирод. Как да се бориш с някого, който бил толкова откачен, че наредил по време на погребението му няколкостотин мъже да си прережат гърлата? Ирод издал такава заповед, защото искал да се проливат сълзи в деня на смъртта му. Нямало значение дали хората ще жалят него, или загиналите мъже. Важното било, че поданиците му ще скърбят.

От една страна, планът на вълхвите се провалил напълно. Те се надявали да дестабилизират управлението на Ирод, а вместо това предизвикали масово клане. Но от друга страна, това масово клане имало неочеквано позитивен ефект. Като избил всички деца от мъжки пол около Витлеем, Ирод станал причината Исус да е единственото оцеляло дете, родено където и когато било предсказано, че ще се появи царят на мира. Пребояването на населението се оказало съдбоносно. То станало причина Мария и Йосиф да отидат във Витлеем, за да изпълнят пророчеството, освен това осигурило писмено доказателство, че Исус се е родил там.

Колкото до Ирод... След клането на децата той се разболял от мистериозна болест. Един очевидец разказва, че царят имал чувството, че го горят с огън. Гърчел се в конвулсии. Краката му се подули и се напълнили с вода. Вътрешностите му се покрили с язви. Пенисът му изгнел и в него се завърдили червеи.

— Червеи в неговия... ух, че гадно — каза Коул.

— Предупредих те. В историческите документи пише, че Ирод дишал страшно учестено и изльчвал ужасна миризма. Агонията му продължила дълго, което, да си призная, ме радва. Когато най-накрая

умрял, хората, които трябвало да се погрижат за погребението му, отказали да изпълнят заповедта му, така че нито един мъж не загинал в негова чест.

— Но от какво е умрял? — поинтересува се момчето.

— Една от теориите е, че е страдал от хронично заболяване на бъбреците. Според друга е имал тежка форма на рак на кожата. Аз самият вярвам, че е страдал от гангрена. Бил е изяден от собствените си бактерии. Едва ли има друг човек, който да заслужава повече подобна участ. Бил е унищожен от собственото си зло.

Но това, което представлява интерес за мен, е, как се е заразил? Лош късмет? По божията воля? Или благодарение на някой шпионин, който го е докоснал със заразен плат? Никога няма да разберем. Когато една шпионска мисия е успешна, никога не научаваме какво се е случило в действителност. Но на мен ми допада идеята, че Ирод е бил убит с нещо, което сега наричаме биологично оръжие.

Каган направи пауза.

— И това е шпионската версия на Коледа.

Внезапно бебето се разплака.

До преди малко беше мълчало, а сега виеше така, сякаш върху него се бяха стоварили цялата болка и страх на света, и този път Каган беше абсолютно сигурен какво предстои.

— Започва се — каза той.

---

[1] Висша титла в шиитската религия. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ДЕТЕТО НА МИРА

— Коул, скрий се зад шкафа за телевизора! Мередит, отнеси бебето в пералното помещение!

Докато детето продължаваше да плаче силно, Каган се съмкна надолу в кожения стол и сграбчи пистолета с две ръце, пренебрегвайки болката в лявата. Въпреки че си даваше сметка за безумността на идеята, всичките му инстинкти крещяха, че бебето се опитва да му каже нещо, че плаче, за да го предупреди. През всичките тези години беше оцелявал благодарение на инстинктите си, а в момента те го предупреждаваха за надвисната опасност.

Андрей ще се приближи фронтално към къщата — напомни си той, докато пулсът му се ускоряваше. — Ще се опита да ми отвлече вниманието, докато другите атакуват отстрани. Обичайният му метод. Също като в хотела. Той знае, че ще го очаквам, но това е без значение. Това е най-добрата тактика в случая.

Въпреки това, колкото и да се взираше през прозореца в сипещия се сняг и в почти неразличимата койотова ограда, Пол не видя никого.

Може би си въобразявам — помисли си с надежда той. — Може би наистина са си отишли.

Но той знаеше, че ако наблюдават къщата, в момента със сигурност чуват плача на бебето. Собствените му уши пищяха от рева на новороденото.

Как ще чуя, ако някой се опита да влезе?

Плачът спря така внезапно, както беше почнал.

Каган чу някакво стържене. Идващо от Мередит, която дърпаща трескаво плетения кош към пералното помещение, където щеше да се опита да скрие бебето зад пералнята и центрофугата.

В къщата настана необичайна тишина.

Може би се поддадох на нервността си — помисли си Пол, въпреки че не го вярваше. — Може би бебето плаче просто защото иска да му сменят пелените.

В следващия момент му се стори, че вижда как портата се отваря и затваря и от снежната пелена изплува една фигура.

Каган повдигна още малко пистолета заради тежестта на заглушителя и се прицели. Дали Андрей си въобразява, че снегът го прикрива? Мога да го застрелям още сега. Тогава ще трябва да се тревожа само за...

Но светлината на лампата над входната врата се отразяваше в снега и той видя, че фигурата е облечена в светлосиво палто, а не в черното скиорско яке на Андрей. Освен това мъжът не беше със скиорска шапка, а носеше шапка с козирка и наушници. И въпреки че беше висок колкото Андрей, беше слаб и раменете му не бяха широки като неговите. А когато се приближи още повече, Каган видя, че има мустаци.

— Мередит?

— Какво?

— Ела бързо във всекидневната. Идва някой. Съпругът ти има ли мустаци? Това той ли е?

Пол чу забързаните ѝ стъпки по тухления под. И този път не се наложи да ѝ напомня да се движи приведена.

— Аз... — Тя погледна през прозореца и дъхът ѝ секна. — Да. Това е Тед.

Входната врата се намираше от дясната страна на прозореца. Каган се придвижи наляво. Като използваше прикритието на мрака, той се приближи плътно до прозореца и огледа фасадата на къщата. Не се виждаше никой. Не можеше да обхване цялата дължина на къщата, но видя достатъчно от нея и реши да рискува.

От ъгъла, под който мъжът се приближаваше, разбра, че се е насочил към страничната врата, а Каган не искаше Тед да влезе от тази посока. Там нямаше прозорец. И той нямаше как да провери дали някой не се крие зад другата врата. Човек би могъл лесно да притича зад гърба на Тед.

— Мередит, отвори входната врата. Кажи му да влезе през нея.

Тя стоеше и го гледаше. Въпреки тъмнината, той видя контурите на отоците по бузата и в ъгълчето на устата ѝ.

— Няма да те удари отново. Обещавам.

Мередит кимна и колебанията ѝ изчезнаха. Завъртя кръглата дръжка и отвори вратата. Светлината, която идваше отвън, очерта

силуета ѝ. Във всекидневната нахлу студен въздух и тя извика:

— Тед, ела. Оттук.

— Мередит? — Гласът му прозвуча несигурно, може би заради алкохола. — Това тук стъпки ли са? Снегът почти ги е заличил, но сякаш отиват към къщата. Идвал ли е някой, докато ме нямаше?

— Влез вътре — каза му решително Мередит.

— Бебешки плач ли чух преди няколко секунди?

— Тед, за бога, студено е. Влизай.

Мъжът се приближи към вратата.

— Мередит, моля те, прости ми — каза той. — Да те ударя беше най-лошото нещо, което съм правил през целия си живот. Бих дал всичко да върна времето назад. Нямаш представа колко много съжалявам. — Вятърът навя сняг във всекидневната. Тед си свали ръкавиците и прекрачи прага. — Тези стъпки... от кого са?

Мередит затвори бързо вратата и я заключи. Каган спъна мъжа, събори го по корем на пода, притисна глока към главата му и каза:

— Ръцете на тила.

— Какво става? Това пистолет ли е?

— Сложи си ръцете на тила.

— Кой по...

Пол го сграбчи за косата и удари челото му в тухлите.

— Ох!

— Прави каквото ти казвам. Мередит, дръж прозореца под око.

Тя се настани в кожения стол.

Разтреперан, Тед се подчини на заповедите на Каган и сложи ръцете си на тила. В дъха му се долавяше слаб мириз на уиски, но говорът му не беше завален, затова Пол реши, че не е близвал алкохол поне от няколко часа.

— Какво става, по дяволите?

— Внимавай — каза Каган. — Има ли някого отвън?

— Как така? Кой може...

Той бълсна челото му отново в тухлите, този път по-силно.

— Хей, причиняваш ми болка!

— Това е идеята, Тед. Кой е отвън?

— Бъдни вечер е, за бога. Навън е пълно с хора.

— На улицата?

— Не, на Кениън Роуд.

— Питах за улицата.

— Пуста е. Намира се доста далеч от Кениън Роуд, а и по нея няма много украса. Защо трябва да има някого на улицата? Кой си ти, по дяволите!

— Не мърдай.

Като държеше дулото на пистолета опряно в тила на Броди, Пол го претърси с ранената си ръка. Започна от десния глезнен на мъжа и продължи нагоре по крака му, като опипа бедрото и слабините му.

— Хей!

Пол не му обърна никакво внимание и повтори същото с левия му крак, после претърси и останалата част от тялото му. Не намери никакви оръжия. Всичко, което напипа, беше един портфейл, който не го интересуваше.

— Мобилните телефони. — Ако се добереше поне до единия, можеше да повика помощ. — Излязъл си от къщата с два телефона, твоя и този на Мередит.

— Откъде знаеш? Защо се интересуваш от…

— Къде са?

— Откраднаха ги.

— Какво?

— На Кениън Роуд — отговори Тед. — Някой се блъсна в мен и после се скри в тълпата. Тогава усетих, че палтото ми е олекнало. Бръкнах в джобовете си. Телефоните бяха изчезнали.

— Някой е свил телефоните и не ти е взел портфейла?

— Те бяха на лесно място, в джоба на палтото ми, а портфейлът ми е под него. Мередит, кой е този човек? Как е влязъл в къщата ни?

— Тишина! Още не съм решил дали да ти повярвам — каза Каган.

— Защо ми е да те лъжа? Не те познавам, приятел, но това е между мен и жена ми, окей?

Инстинктите на Пол му подсказаха да остави Тед да говори, защото имаше шанс неволно да му каже нещо полезно.

Броди погледна умолятелно жена си.

— Мередит, кълна се, че никога не съм съжалявал повече за нещо. Каквото и да иска този човек, двамата с теб ще се разберем с него. Но няма да постигнем нищо, ако не ми простиш. Дълго скитах по улиците след онова, което ти причиних. Чувствах се толкова зле, че

сигурно щях да се хвърля под някой камион, ако Кениън Роуд не беше затворена за автомобили.

— Застани на четири крака — заповяда му Каган.

— Всички се радваха на коледните украси, на песните, а на мен ми идеше да се самоубия — продължи с напрегнат глас Тед и огледа набързо тъмната всекидневна. — Не знам какво ме накара да я забележа, но видях стара кирличена постройка с табела, на която пишеше „Приятелите“. Надписът ме накара...

— На колене — нареди му Пол. — Мушни ръце в джобовете на палтото си.

Тед се подчини, разтвори колене, за да не затисне диплите на палтото и пъхна непохватно ръце в джобовете си, като през цялото време не спря да говори.

— Помисли за това, Мередит. Единствената нощ в годината, когато наистина ми трябва приятел, някой, който да ми помогне да се излекувам. И виждам тази табела.

Каган се отдръпна до страничната стена на всекидневната, далеч от прозореца.

— Сега можеш да станеш.

Броди се изправи несигурно в тъмнината, като едва не изгуби равновесие заради напъханите в джобовете си ръце. Изглеждаше нервен и не спираше да говори.

— Влязах вътре и видях хора, насядали върху пейки край стените на една голяма стая. Всички мълчаха, с наведени глави. Не разбирах какво става, докато не видях една метална табела на стената, на която пишеше „Религиозна общност на приятелите“. Тед направи пауза и огледа отново всекидневната.

— Бяха квакери^[1], Мередит. Спомних си, че бях чел една вестникарска статия, в която се казваше, че квакерите се събират в никаква къща на Кениън Роуд. Хората бяха с наведени глави, защото се молеха. Седнах на една от пейките и осъзнах, че не съм се молил от години. Почти бях забравил как се прави, а бог ми е свидетел, че имах да се моля за много неща. За теб. За Коул. Да намеря сили да спра да пия.

Тед продължи да оглежда всекидневната. В поведението му имаше нещо, което смущаваше Каган.

— След известно време те вдигнаха глави и започнаха да разговарят помежду си. Гласовете им бяха толкова миролюбиви. Лицата им сякаш светеха. Гледаха ме така, сякаш съм най-желаният гост на света. Един от тях ми донесе чаша кафе. Не ме разпитваха, но съм сигурен, че усетиха болката ми.

Досега бях при тях, Мередит, и чаках да изтрезнея достатъчно, за да се върна вкъщи. Мислех си за живота си, за теб и за Коул... Коул? Къде си, синко? Добре ли си?

— Тук съм — дойде приглушеният отговор на момчето от ъгъла на всекидневната.

— Зад шкафа за телевизора? Какво правиш там отзад!

— Крия се.

— Защо? Този мъж нарани ли те? Ако...

— Не — прекъсна го Мередит. — Не ни е наранил.

— Тогава някой да ми каже какво става.

— Преследват ме трима мъже — обади се Каган.

— Преследват те? Какво говориш?

— Просто мълкни и ме изслушай. Те са високи. Едри. С вид на здравеняци. Четиридесет и няколко годишни. Лицето на единия изглежда така, сякаш е изсечено от парче дърво. Има дебели вежди. Белег на лявата буза. Мощна челюст. Сигурен ли си, че не си видял някой от тях там отвън?

— Нали ти казах, няма никого на улицата. Не съм виждал жива душа, откакто напуснах тълпите на Кениън Роуд. Хей, свали този пистолет. Изнервя ме.

— Не се съмнявам. Дръж си ръцете в джобовете.

— Тук е прекалено тъмно. Не мога да видя лицето ти. Мередит, включи някоя от лампите.

— Не — каза Пол.

— Значи те преследват трима мъже? Какво искат? — Тед мълкна, сякаш се опитваше да си събере мислите. — Сигурен съм, че чух някакво бебе да плаче. Къде е?

Той тръгна към задната част на всекидневната, като се оглеждаше наляво и надясно. Очите му започваха да привикват с тъмнината.

— Какво правят всички тези чекмеджета в коридора пред спалните?

Каган последва Тед, който тръгна към кухнята и го сграбчи за ръката в момента, в който се опита да натисне ключа на една лампа.

Броди проговори отново, като повиши глас:

— Защо варите...

— Връщай се тук. — Каган го дръпна обратно във всекидневната.

Имаше нещо нередно в това, което беше или по-скоро не беше намерил, претърсвайки Тед. Никакви оръжия, което не беше изненадващо. Портмоне, но никакви мобилни телефони. Обяснението за липсващите телефони беше смислено. Бъдни вечер беше идеално време за кражби. Тълпи от хора, хаос. Телефоните във външния джоб могат да бъдат отмъкнати много по-лесно от скрития под палтото портфейл.

Но имаше нещо друго, което беспокоеше Каган. Нещо, което се въртеше в периферията на съзнанието му. Нещо липсваше.

Нещо, което всеки мъж носи в джоба на панталоните си.

— Тед, къде са ключовете ти?

— Какво?

— Когато те претърсих, не намерих никакви ключове. Как смяташе да влезеш обратно в къщата?

— Ключовете ми? Не съм... — Броди отново мълкна, сякаш се опитваше да си събере мислите. — Сигурно съм бил толкова пиян, че съм забравил да ги взема.

— Не — намеси се Мередит. — Прибра ги в джоба си. Искаше да вземеш рейндджроувъра, но аз настоях, че си прекалено пиян, за да шофираш. Ти ме удари. Казах ти, че Кениън Роуд е затворена за автомобили, и ти ме удари отново. Но в крайна сметка явно схвана мисълта ми, защото тръгна пеша, вместо да вземеш колата.

— Казах ти, че съжалявам, Мередит. И ще продължа да го повтарям, докато е нужно. Сгреших. Имаше съвсем основателна причина да не ми позволиш да шофират. Повече няма да пия и кълна се в Бог, никога повече няма да те удрям.

— Спри да извърташ въпроса! — намеси се Пол. — Къде са ключовете ти?

Броди мълкна за трети път.

— Джебчията. Сигурно той ги е взел. Бил съм толкова пиян, че изобщо не съм обърнал внимание.

— Значи крадецът е успял да задигне два мобилни телефона и ключовете от колата, но не и портфейла, така ли?

— Ключовете бяха в джоба на палтото ми при мобилните телефони. Сега се сетих. Не му е било трудно да ги вземе. — Тед направи пауза за четвърти път.

После проговори отново, като повиши глас:

— Знам, че чух някакво бебе да плаче.

— Защо говориш по такъв начин?

Тед наклони глава.

— Плачът сякаш идваше от... кухнята? Не... от пералното помещение.

— Защо продължаваш да правиш паузи?

— Нямам представа. Просто искам да знам какво става тук.

— Не ми харесваш, Тед.

— Пералното помещение.

— Изобщо не ми харесваш. Мъжете отвън — изльга ли ме за тях?

— Защо да...

— Обещаха ли ти, че ще пуснат Мередит и Коул, че няма да те наранят, ако им помогнеш?

— Казах ти, навън няма никого — започна да протестира Тед. Но в гласа му прозвуча още по-голяма несигурност и това разтревожи допълнително Пол.

— Те са убийци, Тед. Всичко, което са ти казали, е лъжа. Те имат едно желязно правило — да не оставят свидетели.

Мередит извърна глава от прозореца.

— Мили боже, Тед, изльга ли ни?

— Не, разбира се.

— Там отвън ли са? Помагаш ли им?

— Не помагам на никого — отговори бързо той. Прекалено бързо.

— Застани отново на колене — нареди му Каган.

— На колене?

— Продължаваш да правиш паузи, докато говориш. Все едно слушаш някого. Защо си все още с шапка на главата?

Пол спъна мъжа и го принуди да застане на колене. Свали му шапката. Бръкна в дясното му ухо, но не намери нищо.

— Хей! — възропта Тед, като се опита да извърне глава.

Каган бръкна в лявото му ухо и пръстът му докосна нещо.

Извади слушалката.

— Къде е микрофонът?

— Микрофон?

Удари Броди по слепоочието с дулото на пистолета.

— Глупак такъв, дай ми шибания микрофон!

Тед изохка и вдигна ръка към челото си.

— Микрофонът! — Каган го удари отново с дулото. — Къде е?

— Под яката на палтото ми.

Каган го намери и го махна.

— Къде е предавателят?

— В една от ръкавиците ми. Когато ме събори на земята, я бутнах под онзи стол.

Докато търсеше предавателя, Пол изкрештя:

— Мередит, знаеш къде да отидеш. Побързай. Коул, той им каза, че се криеш зад шкафа. Намери си друго място.

— Но те обещаха, че няма да ни наранят! — възпротиви се Броди, като повиши глас. — Никога не бих изложил сина си на опасност!

— Но го направи.

— Не! Всичко, което искам, е да защитя семейството си.

Мередит, просто се опитвах да ви помогна, на теб и на Коул. Сигурен съм, че ме разбираш.

— Чуй ме — каза му Каган. — На кого ще повярваш? На жена ти и сина ти, които ми имат доверие, или на онези мъже отвън, които са готови да направят всичко, за да вземат бебето? Повярвай ми, ще ни убият всички, без дори да се замислят. Никога не оставят свидетели.

— Всичко, което исках, беше да...

— За бога, мъкни и помогни на семейството си!

* * *

Спотаен във всекидневната, Каган чу как Мередит бърза към пералното помещение, където беше скрила бебето.

Нямаше представа къде е решил да се скрие Коул, а и не смееше да попита, защото Андрей щеше да чуе през микрофона, който Пол беше свалил от Броди. Канеше се да изключи предавателя или да даде воля на гнева си, като хвърли микрофона на тухления под и го счупи, но внезапно осъзна, че устройството може да му е от полза.

Пъхна слушалката в лявото си ухо и каза в микрофона:

— Андрей?

— Разкаживаш ли се, приятелю? — попита злобно руснакът. —

Предупредих те как ще свърши всичко.

Пол отправи следващите си думи инстинктивно към прозореца.

— В къщата има компютри. Изпратих имейл за помощ. Полицията идва насам.

— Не, Пътър. Когато обсъждахме нещата с моя не особено добър шпионин, той ми каза, че достъпът до интернет е блокиран с парола.

— С парола значи — повтори Каган, като гледаше към Тед.

Броди изглеждаше вцепенен от бъркотията. После внезапно промърмори:

— Ще се погрижа за това. — Той пропълзя през всекидневната, промъкна се през чекмеджетата в коридора и влезе в кабинета си.

— Дай ми пакета, офертата ми още е в сила — каза рязко Андрей. — Можеш да си тръгнеш.

— Защо ли не ти вярвам? — рече Каган в микрофона.

— Тогава помисли върху това. Заради глупостта ти ще си изпатят и други хора. Ти си виновен за всичко, което ще се случи с това семейство. Те ще умрат по твоя вина.

Пол не се стърпя и погледна през рамо — първо към тъмното перално помещение, където се криеше Мередит с бебето, после към светлината в кабинета на Тед, която навярно идваше от екрана на монитора. Чу как пръстите на мъжа тракат по клавиатурата.

„Къде е Коул?“ — запита се той.

— Но ако ми дадеш пакета — продължи Андрей, — ще оставя семейството живо.

— Независимо от това, че са свидетели?

— Само мъжът ни видя. Но ще направя изключение и ще му пощадя живота, както и този на жена му и сина му. Ще сме далеч от Санта Фе, преди полицията да успее да се организира. Не рискувам

много, като оставям семейството живо. Това е жест към теб, Пътър, защото ценя приятелството ти, въпреки че ти не държиш на моето. Дай ми пакета. Приеми наказанието си. Щом имаш съвест, поне ще знаеш, че няма да пострадат други заради теб.

— Това е бебе, Андрей. Не е пакет. Ако направя това, което искаш, какво ще стане с него?

— Нашите клиенти ще го задържат, за да накарат Хасан да се откаже от каузата си и да стане отново лекар. Така е по-добре за тях, защото ако го убият, ще го превърнат в светец. В речите си Хасан обещава на последователите си, че ще се бори неуморно за постигането на траен мир. Докато се кълне „никога няма да се откажа“, около него ще се събират хиляди. Щом се оттегли, последователите му ще бъдат толкова разочаровани, че с каузата му ще бъде свършено.

— А като мине една година? Две? Какво ще стане с детето тогава? — попита Каган.

— Ще позволяят на Хасан и жена му да го виждат от време на време на улицата. То има белег по рождение на лявата пета.

— Да, с формата на роза.

— Това ще е доказателство, че то още е живо, че не са го подменили. Хасан и жена му ще се страхуват за живота му и никога няма да се осмелят да възобновят делото си.

— Продължаваш да наричаш бебето „то“. Не е „то“, Андрей. „Той“ е. Момче. Човешко същество.

— Пътър, знаеш, че има само обекти. Ако беше запомнил това, нямаше да си създадеш тези неприятности. Как е истинското ти име?

Каган не отговори на въпроса. Интересуваше го друг въпрос, много по-важен.

— Враговете на Хасан ще отгледат ли детето му?

— Да. Докато той стане достатъчно голям, за да бъде обучен като терорист самоубиец.

Стомахът на Пол се сви, сякаш някой го беше ударил. Целият изтръпна. Едва след няколко секунди осъзна, че този път Андрей беше нарекъл детето „той“, а не „то“.

— Как е истинското ти име? — повтори Андрей.

Да бъде обучен като терорист самоубиец? Стана му толкова противно, че изгуби способността да говори.

Тед излезе от кабинета си и се промъкна до Каган, който притисна микрофона към крака си, за да попречи на Андрей да чуе шепота му.

— Мога да провеждам телефонни разговори от компютъра, но когато набрах номера на полицията на Санта Фе, чух единствено сигнал за заето. Заради снега сигурно са станали много инциденти. Изпратих имейли на хора, които познавам в Санта Фе, в които ги умолявам да уведомят полицията, за да изпратят тук екип на Специалните части.

Каган кимна и си придале възможно най-оптимистичен вид. Въпреки това, мислите му препускаха трескаво: Бъдни вечер е. Не е ли това единствената нощ в годината, в която на хората няма да им хрумне да проверят електронните си пощи? И няма ли опитите им да се свържат с 911 само да блокират още повече линията? Колко ли часа ще минат, докато полицията най-накрая пристигне?

Светлината от кабинета на Тед го правеше лесна мишена. Той му прошепна:

— Светлината от мониторите. Изключи ги.

После махна микрофона от крака си и каза в него:

— Истинското ми име? Ти вече го знаеш. Пътър. Не съм те лъгал за нищо. Приятелството ни е истинско.

— Разбира се. А фамилията ти? — попита Андрей.

— Знаеш, че няма да ти я кажа. Дължен съм да защитя семейството си.

— Твоето семейство!? — възклика възмутено Андрей. — Искаш да кажеш, че имаш жена и не си ми казал?

— Не! Как бих могъл да работя под прикритие толкова време и да бъда женен? Да не мислиш, че не искам да имам съпруга и деца като теб? Да не мислиш, че не ти завиждам? Майка ми и баща ми. Те са моето семейство.

Каган едва потисна скръбта в гласа си. Родителите му всъщност бяха починали — жертва на пиян шофьор, който преди две години беше бълснал колата им челно. Но трябваше да накара Андрей да си мисли за него като за човешко същество, а едни родители, които все още са живи, му даваха основателна причина да не разкрива истинската си фамилия.

— И работиш за американското разузнаване?

— Да.

— Призна си. Най-накрая малко истина.

— Андрей, помниш ли деня, в който отидохме с кола при търговеца на оръжия в Мериленд, за да вземем пратката, която искаше паханът? Убедихме търговеца да ни даде двата глока като бонус. Прекарахме следобеда на стрелбището, за да проверим кой е по-добър стрелец.

— И точно моят глок е оръжието, от което ще загинеш.

— Изслушай ме. През последните няколко години не съм имал по-хубав следобед — каза Пол и се съсредоточи върху кухненската врата, готов да стреля, ако някой се опита да влезе. — Аз съм ти приятел, Андрей. За мен беше чест да гостувам в твоя дом. Беше истинско удоволствие да познавам жена ти и дъщерите ти. Те са семейството, което никога не съм имал. Помниш ли как ти спасих живота в Колумбия?

— Не разчитай много на това, Пътър.

Каган насочи вниманието си към тъмния коридор, наострил слух за всеки звук от проникване в къщата.

— Наркобосът се почувства ужасно прецакан, когато разбра, че подводницата от ерата на Съветския съюз, която му продаде, ще потъне при първия му опит да я използва, за да вика кокаин в Съединените щати. Аз бях този, който забеляза засадата в онзи паркинг. Ти вървеше по-напред от мен и от другите мъже. Можех да те зарежа и да избягам, както направиха останалите. Но те измъкнах оттам, а другите дори не се опитаха.

— В знак на благодарност смъртта ти ще бъде мигновена.

— Някои неща са чиста истина, Андрей. И приятелството ни е едно от тях. Ако съм се преструвал, щеше да усетиш. Никога не съм казвал на началниците си за операция, в която си замесен лично. Никога не съм те излагал на рисък.

— Освен когато открадна бебето.

Каган забеляза, че руснакът каза „бебето“, а не „пакета“. Това му даде искрица надежда.

— Никой не е по-безмилостен от нашите клиенти — настоя Андрей. — Ако не им доставя това, за което ни платиха, никога няма да спрат да ме преследват. Паханът също.

— Има алтернативен вариант! — Каган продължи огледа си, като провери кухненската врата и коридора.

— Не виждам какъв е той.

— Мини на моята страна.

— Твоята страна?

— Работи за нас.

— Полудя ли? — каза вбесено Андрей.

— Представи си, че си част от Студената война.

— Да се присъединя към Американското разузнаване? И ми правиш това предложение на радиочестота, която се подслушва от моите шефове? На такъв шпионаж ли са те научили началниците ти?

— Това е единственият начин, по който мога да разговарям с теб! Чуй ме, Андрей. Да работиш за моята страна е много по-добре, отколкото да крадеш бебета. Нямаш ли морал, граница, която ако преминеш, ще се намразиш? Никога ли не си се чувствал засрамен от себе си? Или нещо по-лошо? Отвратен?

Андрей замълча.

— Ето така се чувствам от много време насам — продължи Пол.

— Отвратен от себе си.

— Правя това, което е необходимо за бизнеса — отговори Андрей.

— Но има и други начини за препитание. Жена ти дори не подозира колко много хора си убил, за да купиш тази хубава къща на брега на океана. Дъщерите ти нямат представа колко кръв си пролял, за да им платиш таксите вrenomированото частно училище, което посещават. Как мислиш, че ще реагират, ако научат с какво се занимаваш в действителност? Един ден правителствените агенти ще потропат на вратата ти. Или още по-лошо, някоя нощ отмъстителни гангстери ще нахлюят в дома ти и...

— Млъкни!

— Андрей, веднъж каза, че не можем да избираме какъв живот да живеем. Е, сега ти давам шанс да направиш своя избор. Присъедини се към мен. Няма ли да е страховто да можеш да кажеш на жена си и дъщерите си с какво се занимаваш, да узнаят каква благородна професия имаш? Моите хора ще ги преместят на друго място. Всички ще получите нова самоличност. Жена ти и дъщерите ти ще бъдат защитени. Няма да се налага да се страхуваш за тях.

Каган се надяваше това да е истина. Не беше забравил страха, в който той и родителите му бяха живели независимо от обещанията на Държавния департамент.

— Ще си изкарваш почтено парите, като вършиш добри дела — продължи Пол. — Няма ли да се почувствува прекрасно, ако дадеш възможност на Детето на мира да изпълни това, което му е предопределено?

— Предопределено? — присмя му се Андрей. — Звучиш като политик.

— Докато бягах от теб тази вечер, имах чувството, че бебето се опитва да комуникира с мен, че ми казва накъде да вървя и ме предупреждава, когато сте наблизо.

— Имал си халюцинации заради раната.

— Но аз вярвам, че бебето има мисия, Андрей. Баща му е изумителен — могъщ водач, който вдъхновява последователите си, който проповядва надежда вместо омраза. Представи си колко изумителен човек може да стане синът му. Може би нашата съдба е да му помогнем той да осъществи своята. Защо да не направим всичко възможно бебето да се върне при родителите си?

— Тогава клиентите и паханът ще подгонят и двама ни. И моята смърт, и тази на семейството ми те бъде дълга и мъчителна.

— Това няма да стане, ако ние ги погнем първи, Андрей. Можем да ги накараме да съжаляват, че някога изобщо им е хрумвало да отгледат бебето и да го превърнат в камикадзе. Какво чудовище трябва да си, за да ти хрумне подобна идея? Имаш ли някакъв морал изобщо? Нека да им покажем, че сме по-добри от тях. Да им покажем, че сме човешки същества.

Каган направи пауза и обърна глава към външната врата на кухнята. „Чух ли нещо? Вкаране на ключ в ключалка?“

Той притисна отново микрофона към крака си, за да не чуе Андрей какво ще прошепне на Тед.

— На печката има тенджера с вряща вода. Сложи я върху микровълновата. Когато изкрешя „сега“, натисни копчето за пускане. Таймерът вече е нагласен.

Въпреки че беше тъмно, Каган се намираше достатъчно близо до Броди, за да види, че мъжът се намръщи.

— Нямам време за обяснения, Тед. Просто го направи заради Мередит и Коул. Животът им зависи от теб.

Броди се поколеба, после изненадващо кимна.

— Както кажеш. И без това им дължа прекалено много.

Приведен към земята, той изтича в кухнята. Пол махна микрофона от крака си и го закачи на ризата си.

— Андрей, там ли си още? Изглежда снегът пречи на връзката. Чува се само никакво прашене.

— Опасявам се, че е малко късно да се преструвам на човешко същество, Пътър — рече в отговор гласът на Андрей. — Бебето на безопасно място ли се намира?

Каган забеляза, че руснакът отново каза „бебето“ вместо „пакета“. Все още се надяваше, че е успял да събуди съвестта му.

— Да. Намира се на безопасно място.

— Мисля, че Тед беше прав, когато предположи, че е в пералното помещение. Честита Коледа.

Имаше нещо особено в начина, по който Андрей наблегна на последните думи.

Внезапно бебето се разплака.

* * *

Куршумите пробиха дупки в предния прозорец и във всекидневната се разлетяха парчета стъкло.

Изстрелите бяха тихи. В сравнение с тях трясъкът на счупеното стъкло и плющенето на куршумите по задната стена бяха изненадващо оглушителни, но не чак толкова, че Каган да не чуе разбиването на прозореца в голямата спалня. Някой се опитваше да проникне в къщата.

Ще нападнат от три посоки.

— Сега, Тед! Сега! — изкрещя той. — Включи я.

Чу бръмченето на микровълновата въпреки плача на бебето. Приведен към земята, Тед се втурна обратно във всекидневната, а от кухнята се разнесе никакво прашене. Каган зърна периодични проблясъци на светлина през сводестата врата — смачканото фолио в

микровълновата печка беше образувало волтова дъга, която приличаше на миниатюрна светкавица.

Вратата на кухнята се отвори с трясък. През нея нахлу приведена фигура, като стреляше по всичко пред себе си, куршумите плющяха по стените и шкафовете, а звукът от приглушените изстрели се губеше в общата какофония.

Внезапно се разнесе оглушителен пукот, придружен от ослепителен блясък. Нагорещената пластмасова туба с лепило се пръсна в микровълновата печка, а волтовата дъга, образувана от фолиото, подпали лесно възпламенимите пари.

Микровълновата избухна и Каган видя как вратата ѝ излетя като ракета към стрелеца, следвана от тенджерата с връяла вода, която се изсипа върху него.

Експлозията изпълни кухнята с пушек. Той чу писъци, претича през сводестата врата, видя някаква фигура, която се гърчеше в агония на пода и я простреля два пъти в главата. Беше Яков. Приглушените изстрели прозвучаха в малката стая не по-силно от звуците от пневматичен чук.

Каган изтича при външната врата, затвори я и я заключи.

Пушекът се сгъсти. По шкафа, срещу мястото, на което се беше намирала микровълновата печка, пълзяха пламъци.

— Добре ли си? — извика Тед от всекидневната. Гласът му сякаш идваше от много далеч, защото ушите на Пол все още бяха заглъхнали от експлозията.

— Кухнята гори! — изкрещя му той в отговор. Следващите му думи бяха заглушени напълно от вика на Тед:

— Има някого в голямата спалня! Чух нещо да пада!

С наслъзени от дима очи, Каган се промъкна до сводестата врата, през която се излизаше от всекидневната. Избърса с ръкав очите си и се прицели в коридора, който водеше към другия край на къщата.

Пламъците зад гърба му се разгоряха по-силно. Блясъкът им го лиши от прикритието на тъмнината. Нещо профуча край главата му.

Отново.

И отново.

Куршуми. Някой го обстреляше от дъното на коридора, но шумът от изстрелите беше почти недоловим. Освен това заглушителят

скриваше проблясъците на цевта и не даваше възможност на Каган да се прицели.

Той произведе два бързи изстрела към голямата спалня. Не искаше да хаби патроните си по цел, която не вижда, но трябваше да накара стрелеца да остане в спалнята.

— Тед, скоро ще чуеш друга експлозия! Когато това стане, изтичай веднага в кухнята и се опитай да угасиш огъня!

Броди не отговори.

— Тед! — изкрещя Пол.

— Той чу какво ми каза! Ще изчака да побегна! Ще ме застреля, щом ме види на светлината на пламъците!

— Довери ми се! Направи каквото ти казах!

Броди отново не отговори.

Единственият шум беше прашенето на пламъците, които обхванаха вратата на кухненския шкаф и се разрастваха.

Каган се помъчи отчаяно да сдържи кашлицата си. Усети, че покрай него профучава друг куршум и стреля още веднъж към дъното на коридора.

Прозорецът на всекидневната издрънча, надупчен от три нови куршума. Някой — навярно Андрей — стреляше от предната страна на къщата.

Бебето заплака.

— Тед! — изкрещя Каган. — Единственият начин, по който Мередит и бебето могат да излязат от пералното помещение, е да минат през кухнята! Трябва да угасиш огъня, преди да се озоват в капан!

— Обещах, че ще правя каквото ми наредиш! Само кажи кога!

— Пригответи се!

Той натисна два пъти спусъка. Куршумите му бяха насочени към пода в края на коридора, към флаконите с лак за коса и пяна за бърснене, които беше оставил там. Те се намираха на девет метра от него, което ги превръщаše в трудни мишени дори и на дневна светлина. Но огънят зад гърба му се разрастваше и нямаше друг избор, освен да продължава да стреля.

Предположи, че предупреден от думите му, стрелецът ще се отдръпне от вратата на спалнята, за да се прикрие. Това, заедно с

експлозията от флаконите, би трявало да осигури на Тед достатъчно време да се добере необезпокояван до кухнята. Поне така се надяваше.

Пол стреля още веднъж и подскочи от оглушителния трясък, който изпълни ушите му. Единият флакон експлодира и обсипа другия край на коридора с метални отломки и течност под налягане.

— Сега, Тед! Сега!

Но Броди вече се беше задействал, притича покрай него и влетя в кухнята. Спъна се в трупа на Яков, хвана се за масата, за да запази равновесие и се завъртя към мивката. Силата на въздушната струя, която образува, раздели пушека и раздуха пламъците, които станаха още по-ярки и се люшнаха нагоре по шкафа до кухненската врата.

Останах почти без патрони — помисли си Пол.

От мивката се разнесе шуртене, някаква тенджера издрънча и водата започна да се лее в нея. Изсъскване на пара — Тед беше излял тенджерата върху горящия шкаф.

Светлината на пламъците намаля. Водата зашуртя отново по дъното на тенджерата. После Тед я плисна върху шкафа.

— Угасих го! — извика той. Сгъстяващият се пушек потвърди думите му. Пистолетът на Яков — помисли си Каган. — Ако успея да го взема...

Каган отмести поглед от коридора и погледна към трупа. Но след ярките пламъци очите му още не можеха да привикнат към мрака, затова не успя да види пистолета.

Профучаха още куршуми. Само че този път не бяха насочени към него, а към пода зад гърба му. Той осъзна, че огънят трябва да е осветил флаконите под налягане, които беше оставил до кухненската врата. Стрелецът беше решил да използва собствената му тактика.

— Тед, махни се от мивката! — Оглушителното бам, с което един от флаконите избухна, го блъсна в ушите като шамар.

Сгърчен от болка, Каган се опита да се съвземе от шока. Прицели се в дъното на коридора и видя как от спалнята изскача някаква фигура.

Знае, че куршумите ми свършват!

Стрелецът имаше едрана осанка на Михаил. „Трябва да е сложил нов пълнител“ — помисли си той, защото фигурата продължи да стреля, сякаш разполагаше с безкрайно количество патрони.

Предупреден за чекмеджетата по пода, Михаил вървеше на зигзаг. Хаотичното му движение не позволяваше на Каган да се прицели.

Пол стреля още веднъж, два пъти, но после оръжието вече не му трябваше — затворът спря да се движи, защото пълнителят беше празен. Убеден, че това е краят, той се претърколи отчаяно към мъртвото тяло на Яков, като опипваше пода за пистолета му. Само че ранената ръка на Каган беше толкова обездвижена, че едва успяваше да я помръдне.

Пол вече беше сигурен, че ще умре, когато усети как един куршум се забива в пода до него, посипвайки го с парчета тухла. Все още не можеше да напипа пистолета на Яков.

Внезапно Михаил се спъна и се просна по лице върху едно от чекмеджетата. Нещо в начина, по който падна, му се стори странно, но Каган нямаше време да мисли. Вместо това извади ножа от джоба си и се надигна.

Куката от задната страна на ножа се закачи в плата и острието се отвори.

Пол се хвърли в атака и видя как Михаил се изправя от пода и насочва пистолета към него. Сряза външната страна на китката му и руснакът изпусна оръжието. Замахна отново, но Михаил сграбчи глезена му със здравата си ръка и го събори. Каган падна тежко.

Удари се в пода сред хрущене на счупени стъклца, но успя да се изправи навреме, за да посрещне атаката на Михаил, който също се надигна и се хвърли напред. Въпреки ранените си ръце, двамата мъже се сбориха ожесточено, пързалийки се по парчетата стъкло. Единият се опитваше да наръга противника си, а другият се мъчеше да му отнеме ножа.

Сърцето на Пол препускаше толкова бясно, че му беше невъзможно да използва прецизните движения на което и да било бойно изкуство. Двамата мъже се бореха като диви зверове.

Михаил беше по-тежък и реши да използва масата си като оръжие. Той стисна със здравата си ръка китката на ръката, в която Каган държеше ножа и го завъртя с гръб към себе си. После уви окървавената си ръка около врата му и започна да го души. Пол усети върху ларинкса си натиск, който непрекъснато се увеличаваше.

Чу се трясък.

Андрей влиза през предния прозорец!

Но тръсъкът беше придружен от удар изотзад, който накара Михаил да отпусне хватката си.

Тед го удари с нещо!

Каган се изви трескаво и се освободи от хватката на мъжа. Опита се да го наръга с ножа, но Михаил сграбчи отново китката му и го бълсна. Каган се удари в стената на коридора и счупи с глава стъклото на картината, която висеше там.

Замаян от удара, той се опита да ритне с коляно противника си между краката, но вместо това улучи бедрото му. Когато руснакът го притисна към стената, за да му отнеме ножа, Пол стовари петата на обувката си върху единия му крак и чу стон. Тогава усети студения въздух, който влизаше през отворената врата на кабинета на Тед и използва всичките си сили, за да се завърти заедно с Михаил и да го изтласка през вратата.

Кабелът, който беше опънал през стаята, се вряза в глезните на руснака. Той се олюля и Каган го бълсна. Михаил падна на пода, а Пол се стовари върху него, като му изкара въздуха. Хватката около китката му се разхлаби достатъчно и най-сетне успя да освободи ръката си.

С яростен вик Каган заби ножа в гърлото на Михаил чак до дръжката и усети как противникът му се загърчи. Започна да движи острието назад-напред, като разширяваше дупката и стържеше по костта, докато горещата кръв бликаше по пръстите му. Михаил раззина уста в отчаян опит да си поеме въздух.

Ръцете му се мъчеха да отблъснат Пол. Отвори отново уста и от пълното му с кръв гърло се разнесе гъргорене. Ръцете му губеха сила. Каган продължи да върти ножа. Най-сетне ръцете на Михаил се отпуснаха върху пода, потрепериха и застинаха.

Пол пусна ножа.

Андрей! — помисли си с тревога.

Замаян и задъхан, той се втурна към мястото, където Михаил беше изпуснал пистолета си. Сграбчи оръжието, изтича във всекидневната, прилекна и се прицели в надупчения от куршуми прозорец. По пода бяха разпръснати парчета от счупеното стъкло. Вятърът навяваше сняг в стаята.

Къде беше Андрей?

Ушите му още бучаха болезнено. Бебето продължаваше да плаче в пералното помещение, но плачът му достигаше до Пол приглушено.

Каган забеляза нещо странно и необяснимо — прозорецът беше счупен само в горната си част. Всички куршуми бяха изстреляни там, където можеха да причинят най-малко вреда.

Какво по...

Внимавай! — изкрештя Тед зад него.

Той се обърна и видя една фигура да излиза от кабинета. От дупката в гърлото на Михаил се чуваше хриптене и бликаше кръв. Ножът вече не беше в нея. Беше в ръката му и той замахна с острието към Пол, но от кухнята изскочи Тед и се метна върху него. Двамата се строполиха на земята. Михаил замахна яростно към Броди, който го ритна и се опита да избяга.

Ножът одраска бузата на Тед и той изохка. Но вече се намираше достатъчно далеч, така че Каган можеше да застреля руснака, без да се притеснява, че ще го улучи. Пол изстреля два куршума зад дясното ухо на Михаил и този път, когато руснакът се строполи на пода, беше сигурен, че наистина го е убил.

Андрей. Къде е Андрей?

Той се извърна отново към предния прозорец.

* * *

Беше подгизнал от пот. Едва си поемаше дъх. Знаеше, че са минали само две минути, но заради ожесточената схватка имаше чувството, че е изтекло много повече време.

Бебето продължаваше да плаче. После внезапно спря.

В същия момент Каган чу гласа на Андрей, но този път не от слушалката. Беше слаб и сякаш идваше от някакво място извън къщата. Пол предположи, че руснакът вика, но експлозиите го бяха оглушили и се налагаше да се напряга, за да разбере какво му казват.

— Пътър! — изкрештя Андрей.

— Чувам те — отвърна той, като имаше чувството, че собственият му глас сякаш идваше изпод земята.

— Свърши ли се, Пътър?

— Ти кажи! — каза Каган, прицелвайки се към наполовина счупения прозорец.

Вятърът навя още сняг в стаята.

— Изключих предавателя си, — извика Андрей. — Клиентите и паханът не могат да ни чуят.

— Какви ги вършиш? През цялото време си стрелял твърде високо. Ако беше атакувал фронтално, сега щях да съм мъртъв.

— Ти спомена съдбата. Реших да оставя Михаил и Яков да решат вместо мен. Ако бяха спечелили, това щеше да означава, че детето е трябвало да бъде доставено на нашите клиенти.

— Мислех, че не вярваш в съдбата. — Пол продължи да държи прозореца на мушка.

— Разбира се, че вярвам. Аз съм руснак.

— Кажи ми защо размисли.

— Тази вечер се случиха някои неща.

— Да, беше доста напрегната Бъдни вечер.

— Паханът ме нарече с разни думи — каза Андрей.

— Какви думи?

— Шибаняк. Говно. Сукин син.

— Проявил е голямо неуважение.

— Съюзи се с клиентите срещу мен. Заплаши ме. По-лошо, заплаши моето семейство.

— А никой не може да заплашва семейството ти.

— Така е. И аз ще го предам. Къде според теб да поискам да бъдат преместени жена ми и дъщерите ми? Познаваш Анна. Къде би й харесало?

— Като се има предвид какво е времето тази вечер, може би на някое топло място. — Каган си спомни защо родителите му бяха избрали Маями.

— А може би й е омръзно да живее близо до вода и ще се зарадва на смяна на обстановката.

— Това е нещо, което трябва да обсъдиш с нея.

— Веднага щом приключим тук — каза Андрей. — Двамата с теб трябва да половуваме. Ако ще минавам на вражеска страна, не мога да оставя враговете си живи, защото ще тръгнат след мен и семейството ми.

Каган чу някакъв напрегнат глас зад гърба си. Беше на Тед. После осъзна, че Броди не говори с някого, който се намира в къщата, и че е направил нещо забележително.

— Андрей — рече той през счупения прозорец, — Тед се оказа много по-корав, отколкото си мислехме. Рискува живота си, за да спаси жена си и сина си. Претърсил е един от труповете за мобилен телефон. В момента разговаря с полицията. Не знам как е успял да се свърже с тях. Но го е направил. Казвам ти всичко това, в случай че си намислил нещо изненадващо.

— Мислиш, че те лъжа?

— Мисля, че ако това е номер, с който целиш да вземеш бебето, разполагаш с не повече от пет минути.

— Що за приятели сме, щом не си вярваме? — смъмри го Андрей. — Всъщност ти си този, който разполага с не повече от пет минути. Ако искаме да оправим нещата, трябва веднага да се махнем оттук. Когато дадох ключа за къщата на Яков, задържах ключовете за колата. Използвах ги преди няколко минути, за да изкарам рейндженера от гаража.

— Не чувам двигателя.

— Нищо чудно, като се има предвид какво са причинили експлозиите на ушите ти. Какво стана?

— Голямата беше от микровълновата, която взривих.

— Находчив, както винаги. Сигурен съм, че Яков и Михаил са били крайно изненадани.

— Яков със сигурност беше.

— Така му се пада на копелето, да не беше бягал, когато онзи наркобос се опита да ме убие в Колумбия. Решавай, Пътър. Ако искаш да мина на твоя страна, трябва да излезеш от къщата и да ми помогнеш да направя онова, което е необходимо.

Снегът вече валеше толкова силно, че Каган не можеше да различи почти нищо през прозореца. Дали не се опитва да ме подлъже да се покажа?

— Андрей, знаеш ли какво означава Санта Фе?

— Някой в тълпата го спомена тази вечер. Светата вяра.

— Предполагам, че е време и аз да прояви малко вяра.

Готов съм на всичко за бебето. Трябва да задържа вниманието на Андрей. Трябва да не го допускам в къщата.

— Добре, излизам. — Той се обърна към Тед, който отдръпна мобилния телефон от ухото си и му каза: — Един екип на Специалните части и една линейка идват насам.

— Слава богу — обади се Мередит. Тя излезе от пералното помещение и силуетът ѝ изплува от дима, който излизаше на талази от кухнята. Каган видя на оскъдната светлина, която влизаше отвън, че държи бебето.

— Добре ли си? — попита я той.

— Уплашена съм. И ми се гади. — Тя погледна нервно към трупа на Яков, после бързо отмести поглед.

— А бебето?

— Невредимо е.

Каган изпита облекчение, но изведнъж се сепна.

— Чакай малко. Къде е Коул?

— Коул? — извика Тед с изстинал глас. — Къде си, сине?

— Коул? — Мередит се огледа отчаяно.

Пол беше на път да изпадне в паника, уплашен, че момчето е било застреляно, когато се чу слаб гласец:

— Тук съм — каза Коул. И излезе с накуцване в тъмния коридор. После тръгна с несигурна крачка между чекмеджетата по пода, като влячеше след се бе си бейзболната си бухалка.

Трупът на Михаил се виждаше ясно дори и в мрака. Момчето спря пред него.

— Коул, виждаш ли ме? — попита го Тед. — Гледай към мен. Не гледай надолу, синко. Сега ще дойда да те взема.

Под обувките на Броди захрущяха стъклата. Той вдигна сина си и го пренесе над трупа.

Когато го оставил долу, Каган сложи окуражително ръка на рамото му. По време на схватката се беше случило нещо, което го беше озадачило, но сега всичко му стана ясно.

— Коул, когато ти казах да си потърсиш ново скривалище, ти къде отиде? — попита го той. — Дойде от коридора. В банята ли беше?

— Да. — Коул звучеше така, сякаш е в шок. — Бях легнал във ваната.

— Вторият мъж ни нападна от голямата спалня — продължи Пол. — Но на мен ми свършиха патроните. Имах време да си извадя

ножа само защото се спъна.

— Разбира се — обади се Мередит. — Спънал се е в едно от чекмеджетата.

— Не, той знаеше за тях — каза Й Каган. — И се движеше предпазливо. Не мисля, че се е спънал в чекмедже.

— Тогава какво е станало? — попита Тед. — Защо падна?

— По-добре попитай Коул.

— Не разбирам. Какво искаш да кажеш?

— Кажи им, Коул — рече Каган. — Майка ти и баща ти трябва да знаят колко си смел.

— Смел? — повтори слисано Броди.

Момчето се поколеба.

— Трябаше да помогна. Беше толкова шумно, че мъжът не ме чу да излизам от ваната. Когато претича край банята, го спънах с бухалката.

— Ти си го спънал? — попита удивена Мередит.

Коул се заигра нервно с бухалката.

— Не знаех какво друго да направя.

Мередит каза нежно:

— Милото ми смело момче.

— Той вече е мъж — обади се Пол.

— Чувам сирени — каза Коул, като вдигна поглед. Каган разбра, че разполага с малко време, затова пристъпи към Мередит и бебето, което държеше. Сложи пръст на малкото му чело.

— Детето на мира... Бог ми е свидетел, че се надявам да е така. Порасни силен и здрав, малкия. Накарай ме да повярвам, че на земята може да има мир и хората да са добри.

Андрей извика отвън. В гласа му се долавяше нервност.

— Сирените, Пътър.

Каган погледна към Тед.

— Лявата ти буза кърви.

— Какво? — Броди вдигна ръка към лицето си и докосна кръвта.

— Може да е от някое летящо стъкло или...

— Не. От ножа е. Разрезът е дълбок. Опасявам се, че ще ти остане белег.

— Това е хубаво.

— Не разбирам.

— Ще ми напомня за това, което едва не изгубих. — Тед се обърна към Мередит и Коул.

Каган направи същото.

— Мередит, някой казвал ли ти е някога колко си хубава?

Тя сведе засрамено поглед. Пол беше сигурен, че ако лампите светеха, щеше да види, че се е изчервила.

— Тед, не мислиш ли, че е красива?

— Много.

— Казвай ѝ го всеки ден.

Каган отиде в кухнята и си облече шубата, за да прикрие ризата си, която беше обагрена от кръвта на Михаил. Пусна пистолета на руснака и своя глок в десния си джоб. После взе пистолета на Яков и го зареди с единствения останал пълнител, който намери в дрехите му.

— Мередит, разкажи на полицията всичко, което се случи. Не пропускай нищо. Не знаеш нищо, което може да ми навреди. Просто им кажи истината. А ти, Коул, не забравяй историята за вълхвите.

— Шпионската версия на Коледа. — Момчето звучеше замаяно.

— Каква е тази история?

— Синът ти ще ти я разкаже.

— Пътър! — извика предупредително Андрей. — Полицията!

Нямаме време!

— Тед, ела с мен. — Те отидоха при входната врата. — Когато се биех с втория мъж, усетих, че нещо го удари. Ти ли го удари изотзад?

— С една лампа. — От бузата му капеше кръв.

— Значи за теб все още има надежда. Стрелял ли си някога с пистолет?

— Не.

— Насочваш цевта и натискаш спусъка. Има си разни тънкости, но това е основното.

— Има ли някаква причина, поради която искаш да знам това?

— Вземи този пистолет. Ако мъжа, с когото си говорил — онзи с ръбатото лице и дебелите вежди — се опита да влезе в къщата, не му позволявай.

— Мислиш, че може да наруши думата си? Съмняваш се, че ти е устроил капан?

— Очаквам го — отвърна Каган, като избегна погледа на Броди.

— Коул, какво е основното шпионско правило?

Коул отговори механично:

— Винаги си имай едно наум.

— А другото?

— Винаги разполагай с резервен план.

— Гордея се с теб. — Той изгледа втренчено баща му. — Тед, мога ли да разчитам, че ще спреш онзи мъж, ако се опита да влезе вътре?

— Ще направя всичко, за да защитя семейството си.

— Не забравяй това. Да защитаваш семейството си.

— Имаш думата ми.

— Ако някога го забравиш, ако някога нараниш отново жена си и сина си, един ден ще се върна и ще ти припомня този разговор.

— Няма да е необходимо. — Тед протегна ръка. Пол се здрависа с него, като забеляза, че въпреки всичко, което се беше случило, мъжът стисна ръката му здраво.

— Вярвам ти. — Вече на вратата, той се обрна и погледна към бебето, което се беше сгущило доволно в ръцете на Мередит. Отново ли ми даваш знак? Че всичко ще бъде наред?

— Наслаждавай се на розите си, Мередит.

— Благодаря, че ни спаси живота.

— Няма за какво да ми благодариш. Аз съм този, който ви въвлече в опасност. Нямаше да оцелеем, ако не бяхте толкова силни. — Каган посочи към Коул. — Познавам шпиони, на които имам по-малко доверие.

— Благодаря ти все пак — каза Мередит, — че изпълни обещанието си. — Тя погледна към Тед, после отново към него. — Благодаря за коледния подарък.

Когато Пол събра смелост и поsegна към дръжката на вратата, тя добави:

— Така и не ми каза как се казваш. Мъжът отвън те нарече Пътър. Това същото като Питър ли е? Така ли се казваш?

— Така ме нарича той.

Мередит помисли върху думите му и кимна.

— Разбирам. Който и да си, честита Коледа.

* * *

Каган отвори вратата и излезе под светлината на лампите. Ако Андрей възнамеряваше да го застреля, това беше неговият шанс. Но не се случи нищо. Всичко е въпрос на вяра — помисли си той. Като трепереше от студ, напусна къщата и тръгна под сипещия се сняг към портата. Чу тихото бръмчене на двигател. А когато излезе на алеята, видя тъмния силует на рейнджроувъра.

Ще се случи, когато отворя портата.

Прозорецът от страната на пасажера се спусна надолу.

— Пътър, ти обеща, че ще ми помогнеш! Не мога да мина на твоя страна, ако клиентите и паханът преследват мен и семейството ми. А те ще бъдат за последен път заедно тази вечер! Това е единственият ми шанс.

Може да е клопка — каза си Пол. — Но поне спасих детето.

— Отсега нататък между нас няма да има никакви лъжи — заяви той, като вътрешно все още изпитваше съмнения. — Истинското ми име не е Пътър.

— Представи си каква изненада.

— Казвам се Пол. — Каган пристъпи към вратата. Надяваше се, че по тона му Андрей е разбрал, че му казва истината.

— Никога няма да свикна да те наричам така.

— Тогава продължавай да се обръщаш към мен с Пътър.

— Да не възнамеряваш да ме застреляш през прозореца? — попита го Андрей.

— Всъщност имам намерение двамата с теб да направим нещо добро — отговори му Каган. Вече чуваше значително по-добре и осъзна, че сирените са много по-близо, отколкото му се искаше.

— Да направим нещо добро? — Андрей се замисли и сви рамене. — Защо не? За предпочитане е пред това да крадем бебета.

Когато отвори вратата на пасажера, Пол видя, че и двете ръце на Андрей са стиснали здраво волана.

— Сега е моментът, ако искаш да ме застреляш — каза Андрей.

— Безпомощен съм.

Каган влезе на топло в колата.

— Не мога да си представя, че някога ще бъдеш безпомощен — отвърна Каган и затвори вратата.

Андрей включи на скорост и подкара рейндджроувъра по уличката. Дълбокият сняг скрипеше под високите гуми на автомобила.

Малко по-надолу той зави надясно по Кениън Роуд, където вече беше разрешен достъпа за коли.

— Чуваш ли това? — попита Андрей.

Пол се напрегна да чуе.

— Сирените?

— Камбаните на катедралата. Полунощ е.

— Коледа.

Тази дума върна Пол към спомена за покойните му родители и за коледите, които никога нямаше да прекарат заедно.

— Погледни зад нас — рече Андрей.

Каган се обърна. Прозорецът на рейнджаувъра беше с реотан, който топеше снежинките, които падаха по него. В далечината се виждаха проблясващите червено-сини светлини на полицейски коли, които се движеха бързо по Кениън Роуд. Примигващите светлини му заприличаха на лампичките на коледно дърво. После снегът се усили и ги скри.

Андрей зави наляво по друга улица и следите от гумите на рейнджаувъра се смесиха с други следи от автомобили. Стигнаха до малък мост със знак „Стоп“, Андрей изчака светлините на една кола да ги подминат и подкара след нея наляво. Няколко секунди по-късно в улицата зад тях се появиха светлините на фаровете на друга кола.

Андрей погледна в огледалото.

— Ще търсят син рейнджаувър. Центърът на града е след няколко пресечки. Ще изоставим колата на някой паркинг. Едва ли ще е трудно да откраднем някоя друга. Никой няма да забележи липсата ѝ преди сутринта.

— Планът ми допада.

Андрей посочи трепкащите светлини на къщите, покрай които минаваха.

— Там, където израснах, нямаше такова нещо като Коледа. Когато Съветският съюз се разпадна и избягах в Щатите, бях поразен от цялата тази украса.

— Само от украсата? Ами от коледния дух?

— След като съвестта ти, изглежда, се е пробудила, може би ще ме научиш как да събудя и моята.

— Твоята съвест вече е будна — възрази Каган.

— Не ме карай да съжалявам.

Андрей бръкна под скиорското си яке. За момент Пол се уплаши, че другият мъж го е измамил и се кани да извади пистолет. Едва не го удари в опит за самозашита. Но после осъзна, че руснакът иска да включи радиопредавателя, който беше закачен на кръста му.

— Тук е Мелхиор — каза Андрей в микрофона на якето си. — Пакетът е у мен. — Той направи пауза и се заслуша какво му нареждаха отсреща, докато шофираше през бавно движещия се трафик. — Невредим е и е готов за доставка. Онзи мудак^[2] вече не е в бизнеса.

Андрей се заслуша отново.

— Да, това беше жалък опит да ме убеди да се присъединя към него. Накрая се постарах да разбере какъв глупак е. Верен съм единствено на теб. — От среща отговориха нещо. — Важното е, че поправих грешката си. Кажи на клиентите, че държа на думата си. Когато доставя пакета, искам извинение в добавка към бонуса. Ще бъдем при теб след половин час. О, и кажи на румънския водка да ни донесат водка.

Андрей натисна някакъв бутона и изключи предавателя.

— Половин час. Ще имаме време да се подгответим.

— Мудак. Беше доста обидно от твоя страна да ме наречеш така — каза Каган.

— Не колкото нещата, които ме нарече паханът. Наистина ли се казваш Пол?

— Имам ти доверие.

— Пол — каза бавно Андрей, опитвайки се да свикне с името на приятеля си. — Не, няма да стане. Пътър, след като ми помагаш да мина на твоя страна, може би няма да имаш нищо против да прекараш следващата Коледа с мен и семейството ми.

— За мен ще бъде истинско удоволствие да ги видя отново.

Бебето е в безопасност — мислеше си Каган. — Нищо друго няма значение. Аз спасих детето. А сега седя тук и се опитвам да се шегувам с Андрей, докато пътуваме към предстояща престрелка. Ще му помогам с каквото поискам. Докато бебето е в безопасност.

— Може би тук в Санта Фе. Може би на Анна и момичетата ще им хареса да живеят тук — продължи Андрей.

— Не е ли прекалено близо до работата ти?

— Знам как да ги съчетавам.

— Така е — призна Каган.

— Планините. Слънцето. Спокойствието. Тук има много неща, които ще им харесат.

— Спокойствието е хубаво нещо — съгласи се Пол.

Слава богу, че бебето е в безопасност — продължаваше да си мисли той. Слухът му се беше възстановил почти напълно и вече чуваше камбаните на катедралата.

— Имаш ли достатъчно амуниции? — попита го Андрей.

— Глокът ми е празен. Заредил съм пистолета на Михаил с един частично пълен пълнител.

— Ето ти резервен пълнител за глока.

Каган се напрегна, когато руснакът бръкна в скиорското си яке. Но когато извади ръката си, в нея държеше единствено обещания пълнител.

— Пътър, ще ми обясниш ли нещо?

— Всичко, което поискаш. Казах ти, отсега нататък ще бъда напълно откровен с теб.

— Гледал ли си филма Животът е прекрасен?

Каган прикри объркването си и отговори:

— Много пъти. Родителите ми го гледаха всяка година.

— Изненадан съм, че си успял да го изгледаш дори веднъж. Това е загадка за мен. Защо хората го харесват толкова много? Не мислиш ли, че дебелият ангел изглежда глупаво? Ами Джеймс Стюарт? Той е твърде клоощав. Трябвало е да се тъпче повече на коледните вечери.

— Ако ядеше повече, щеше да изглежда досущ като ангела — отбеляза Пол.

— Не казах, че трябва да се тъпче чак толкова. Но героят, който играеше, беше толкова доверчив, че е цяло чудо как не му взеха всичко, което притежаваше.

— Някой трябва да се погрижи на хората да не им се случват подобни неща — каза Каган.

Звънът на камбаните се усили.

— Честита Коледа, Андрей.

— Каквото и да означава това. — Андрей се замисли. — И на теб, Пътър. Честита Коледа.

[1] Протестанти, които са анабаптисти — убедени са в личното познаване на Бога и отхвърлят тайнствата на християнството. — Б.пр.

↑

[2] Задник, идиот (рус.). — Б.пр. ↑

Издание:

Дейвид Морел. Шпионинът, който дойде на Коледа

Американска, първо издание

Превод: Иван Атанасов

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Йорданка Траянова

Художествено оформление на корица: Георги Атанасов Станков

Компютърна обработка: Костадин Чаушев

ИК „Хермес“ — Пловдив, 2008 г.

Печатница „Полиграфюг“ АД — Хасково

ISBN: 978-954-26-0700-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.